

280/2009 Sb.

ZÁKON

ze dne 22. července 2009

daňový řád

Změna: 30/2011 Sb.
Změna: 167/2012 Sb.
Změna: 458/2011 Sb. (část)
Změna: 458/2011 Sb. (část), 344/2013 Sb.
Změna: 458/2011 Sb.

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ

ÚVODNÍ USTANOVENÍ

HLAVA I

PŘEDMĚT A ÚČEL ÚPRAVY

§ 1

(1) Tento zákon upravuje postup správců daní, práva a povinnosti daňových subjektů a třetích osob, které jim vznikají při správě daní.

(2) Správa daně je postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady.

(3) Základem pro správné zjištění a stanovení daně je daňové přiznání, hlášení nebo vyúčtování (dále jen „řádné daňové tvrzení“) a dodatečné daňové přiznání, následně hlášení nebo dodatečné vyúčtování (dále jen „dodatečné daňové tvrzení“) podané daňovým subjektem.

§ 2

(1) Předmětem správy daní jsou daně, které jsou příjmem veřejného rozpočtu, nebo snížením příjmu veřejného rozpočtu (dále jen „vratka“).

(2) Veřejným rozpočtem se pro účely tohoto zákona rozumí

- a) státní rozpočet, státní finanční aktiva nebo rezervní fond organizační složky státu,
- b) rozpočet územního samosprávného celku,
- c) rozpočet státního fondu nebo Národní fond,
- d) rozpočet Evropské unie, nebo
- e) rozpočet, o němž to stanoví zákon.

(3) Daní se pro účely tohoto zákona rozumí

- a) peněžité plnění, které zákon označuje jako daň, clo nebo poplatek,
- b) peněžité plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle tohoto zákona,
- c) peněžité plnění v rámci dělené správy.

(4) Daň podle odstavce 3 zahrnuje rovněž daňový odpočet, daňovou ztrátu nebo jiný způsob zdanění a příslušenství daně.

(5) Příslušenstvím daně se rozumějí úroky, penále, pokuty a náklady řízení, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona. Úroky, penále a pokuta za opožděné tvrzení daně sledují osud daně.

§ 3

Daňová povinnost vzniká okamžikem, kdy nastaly skutečnosti, které jsou podle zákona předmětem daně, nebo skutečnosti tuto povinnost zakládající.

§ 4

Tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, neupravuje-li jiný zákon správu daní jinak.

HLAVA II

ZÁKLADNÍ ZÁSADY SPRÁVY DANÍ

§ 5

(1) Správce daně postupuje při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy (dále jen „právní předpis“). Zákonem se pro účely tohoto zákona rozumí též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu.

(2) Správce daně uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.

(3) Správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob (dále jen „osoba zúčastněná na správě daní“) v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.

§ 6

(1) Osoby zúčastněné na správě daní mají rovná procesní práva a povinnosti.

(2) Osoby zúčastněné na správě daní a správce daně vzájemně spolupracují.

(3) Správce daně umožní osobám zúčastněným na správě daní uplatňovat jejich práva a v souvislosti se svým úkonem jim poskytne přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu potřebné nebo stanoví-li tak zákon.

(4) Správce daně podle možností vychází osobám zúčastněným na správě daní vstříc. Úřední osoby jsou povinny vyvarovat se při správě daní nezdrovňolostí.

§ 7

(1) Správce daně postupuje bez zbytečných průtahů.

(2) Správce daně postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Z důvodu hospodárnosti může konat správce daně úkony pro různá řízení společně. Ze spisu, popřípadě z rozhodnutí vydaného na základě těchto úkonů, musí být zřejmé, ke které povinnosti a s jakým výsledkem byly úkony učiněny.

§ 8

(1) Správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

(2) Správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

(3) Správce daně vychází ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní.

§ 9

(1) Správa daní je neveřejná. Osoby zúčastněné na správě daní a úřední osoby jsou povinny za podmínek stanovených tímto nebo jiným zákonem zachovávat mlčenlivost o všem, co se v souvislosti se správou daní dozvěděly.

(2) Správce daně soustavně zjišťuje předpoklady pro vznik nebo trvání povinností osob zúčastněných na správě daní a činí nezbytné úkony, aby tyto povinnosti byly splněny.

(3) Správce daně může shromažďovat osobní údaje a jiné údaje, jsou-li potřebné pro správu daní, a to jen v rozsahu, který je nezbytný pro dosažení cíle správy daní.

ČÁST DRUHÁ

OBEČNÁ ČÁST O SPRÁVĚ DANÍ

HLAVA I

SPRÁVCE DANĚ A OSOBY ZÚČASTNĚNÉ NA SPRÁVĚ DANÍ

Díl 1

Správce daně

§ 10

(1) Správcem daně je správní orgán nebo jiný státní orgán (dále jen „orgán veřejné moci“) v rozsahu, v jakém mu je zákonem nebo na základě zákona svěřena působnost v oblasti správy daní.

(2) Správním orgánem se pro účely tohoto zákona rozumí orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jiný orgán a právnická nebo fyzická osoba, pokud vykonává působnost v oblasti veřejné správy.

(3) Správce daně má způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení ve věcech souvisejících se správou daní a v tomto rozsahu má i procesní způsobilost¹⁾.

§ 11

Pravomoc správce daně

(1) Správce daně

- a) vede daňová řízení a jiná řízení podle daňového zákona,
- b) provádí vyhledávací činnost,
- c) kontroluje plnění povinností osob zúčastněných na správě daní,
- d) vyzývá ke splnění povinností,
- e) zabezpečuje placení daní.

(2) Správce daně pro účely správy daní může zřídit a vést registry a evidence daňových subjektů a jejich daňových povinností.

§ 12

Úřední osoby

(1) Správce daně vykonává svou pravomoc prostřednictvím úředních osob.

(2) Úřední osobou je zaměstnanec, který se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správce daně, nebo osoba oprávněná k výkonu pravomoci správce daně zákonem nebo na základě zákona.

(3) Úřední osoba prokazuje svoje oprávnění k úkonům při správě daní služebním průkazem, pokud tak stanoví zákon, popřípadě jiným způsobem.

(4) O tom, kdo je v dané věci úřední osobou, správce daně osobu zúčastněnou na správě daní na požádání informuje. Úřední osoba na požádání osoby zúčastněné na správě daní sdělí své jméno, služební nebo obdobné označení, a ve kterém organizačním útvaru správce daně je zařazena.

Místní příslušnost

§ 13

(1) Místní příslušnost správce daně, není-li dále stanoveno jinak, se řídí

a) u fyzické osoby jejím místem pobytu; pro účely správy daní se místem pobytu fyzické osoby rozumí adresa místa trvalého pobytu občana České republiky, nebo adresa hlášeného místa pobytu cizince, a nelze-li takto místo pobytu fyzické osoby určit, rozumí se jím místo na území České republiky, kde se fyzická osoba převážně zdržuje,

b) u právnické osoby jejím sídlem; pro účely správy daní se sídlem právnické osoby rozumí adresa, pod kterou je právnická osoba zapsaná v obchodním rejstříku nebo obdobném veřejném rejstříku, nebo adresa, kde právnická osoba sídlí skutečně, pokud se tato osoba do těchto rejstříků nezapisuje.

(2) Je-li předmětem daně nemovitá věc, je ke správě daní místně příslušný správce daně, v jehož obvodu územní působnosti se nemovitá věc nachází.

(3) U poplatků, jejichž předmětem je zpoplatnění úkonu, je místně příslušným správcem daně orgán veřejné moci, který je příslušný k provedení tohoto úkonu.

§ 14

(1) Je-li v téže věci místně příslušných několik správců daně, řízení provede ten z nich, u kterého bylo řízení zahájeno nejdříve, pokud se místně příslušní správci daně nedohodnou jinak; ostatní správci daně řízení nezahájí, popřípadě zahájené řízení zastaví.

(2) Spory o místní příslušnost mezi správci daně rozhoduje správce daně, který je jim nejbližší společně nadřízen. Není-li takový správce daně, určí místní příslušnost ministerstvo nebo jiný ústřední správní orgán, do jehož působnosti daná věc náleží (dále jen „ústřední správní orgán“).

§ 15

Správce daně může provést potřebný úkon i mimo svůj obvod územní působnosti, pokud se týká daňového subjektu, ke správě jehož daní je místně příslušný.

§ 16

Změna místní příslušnosti

(1) Dojde-li ke změně místní příslušnosti, správce daně bezodkladně postoupí částí spisu týkající se daní, které lze stanovit nebo vybrat a vymáhat, tomu správci daně, který je nově příslušný, a vyrozumí o tom bezodkladně daňový subjekt. Ve stejném rozsahu k této části spisu připojí i výpis z osobního daňového účtu daňového subjektu.

(2) Správu daní vykonává dosud příslušný správce daně do doby, než je daná část spisu postoupena nově příslušnému správci daně.

§ 17

Dožádání

(1) Místně příslušný správce daně může dožádat jiného věcně příslušného správce daně téhož nebo nižšího stupně o provedení úkonů nebo dílčích řízení nebo jiných postupů, které by sám mohl provést jen s obtížemi nebo s vynaložením neúčelných nákladů, anebo které by nemohl provést vůbec.

(2) Dožádaný správce daně provede dožádané úkony, jakož i úkony, které zajišťují účel dožádání, bezodkladně, nebo sdělí důvody, pro které dožádání vyhovět nemůže.

(3) Spory mezi správci daně o provedení dožádaných úkonů rozhoduje ten správce daně, který je nejbliže společně nadřízen dožádanému a dožadujícímu správci daně.

§ 18

Delegace

(1) Na žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejbliže společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, jestliže je to účelné nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; včas podané odvolání proti rozhodnutí o delegaci má odkladný účinek.

(2) Při změně okolností, za kterých bylo o delegaci rozhodnuto, nebo okolností rozhodných pro určení místní příslušnosti rozhodne správce daně, který rozhodnutí vydal, o zrušení, změně, nebo potvrzení delegace; jestliže by mohlo dojít ke změně místní příslušnosti mimo obvod územní působnosti tohoto správce daně, rozhodne místo něj nejbliže společně nadřízený správce daně; včas podané odvolání proti tomuto rozhodnutí má odkladný účinek.

§ 19

Atrakce

(1) Nadřízený správce daně může věc převzít místo podřízeného správce daně

a) jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti,

b) za účelem zjednáni nápravy v rámci ochrany před nečinností podřízeného správce daně,

c) jde-li o rozhodnutí ve věci, které bude mít zásadní dopad i do řízení s jinými daňovými subjekty.

(2) Včas podané odvolání proti rozhodnutí podle písmen a) a c) má odkladný účinek.

Díl 2

Osoby zúčastněné na správě daní a zastoupení

Daňový subjekt

§ 20

(1) Daňovým subjektem je osoba, kterou za daňový subjekt označuje zákon, jakož i osoba, kterou zákon označuje jako poplatníka nebo jako plátce daně.

(2) Daňový subjekt má práva a povinnosti týkající se správného zjištění a stanovení daně po dobu běhu lhůty pro stanovení daně a při placení daně po dobu, ve které lze požadovat placení nedoplatku, a to i v případech, kdy přestal být daňovým subjektem.

(3) Osoby ustanovené podle zákona, které plní povinnosti stanovené daňovým subjektům, zejména osoba spravující pozůstalost, svěřenský správce a insolvenční správce, mají stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt.

§ 21

(1) Má-li plátcе daně organizační jednotku, kde dochází k výkonu povinností stanovených daňovým zákonem, zejména vybírání, srážení nebo zajištění daně, a kde jsou k tomu uloženy potřebné doklady, je tato organizační jednotka plátcovou pokladnou, pokud tak stanoví zákon.

(2) Pro plátcovu pokladnu je místně příslušným správcem daně ten, v jehož obvodu územní působnosti je umístěna.

(3) Plátcová pokladna vykonává práva a povinnosti plátce daně; pokud si jednání plátce daně a osoby oprávněné jednat za plátcovu pokladnu odporuje, je rozhodující jednání plátce daně.

§ 22

Třetí osoby

Třetími osobami se rozumějí osoby jiné než daňový subjekt, které mají práva a povinnosti při správě daní, nebo jejichž práva a povinnosti jsou správou daní dotčena.

§ 23

Prokázání totožnosti

(1) Osoba zúčastněná na správě daní je povinna na vyzvání úřední osoby prokázat svoji totožnost.

(2) Neprokáže-li osoba zúčastněná na správě daní na vyzvání úřední osoby svoji totožnost, může správce daně požádat o zjištění její totožnosti příslušný bezpečnostní sbor²⁾ a k dalšímu úkonu při správě daní ji nepřipustit do doby zjištění její totožnosti.

§ 24

Procesní způsobilost

(1) Osoba zúčastněná na správě daní může při správě daní samostatně jednat v rozsahu, v jakém je svéprávná.

(2) Jménem právnické osoby je oprávněn při správě daní jednat její statutární orgán, nebo ten, kdo prokáže, že je oprávněn jejím jménem podle jiného právního předpisu jednat³⁾.

(3) Právnická osoba je oprávněna pověřit svého zaměstnance nebo jinou fyzickou osobu, která vykonává činnost této právnické osoby, aby jednala jejím jménem před správcem daně v rozsahu tohoto pověření. Prokurista právnické osoby je při správě daní oprávněn jednat jejím jménem, může-li podle udělené prokury jednat samostatně.

(4) V téže věci může jménem právnické osoby současně jednat jen jedna fyzická osoba, pokud není pro jednání statutárního orgánu vyžadováno společné jednání více osob. Nebude-li jednajícím osoba určena ani na výzvu správce daně, může správce daně osobě, jejímž jménem je jednáno, ustanovit zástupce.

(5) Odstavce 3 a 4 se použijí obdobně pro jednání jménem podnikající fyzické osoby.

(6) Ustanovení týkající se právnických osob se použijí obdobně i na organizační složky státu nebo pobočky nebo jiné organizační složky obchodního závodu zahraniční osoby a na jiné jednotky, kterým zákon svěřuje výkon práv a povinností osob zúčastněných na správě daní.

§ 25

Zástupce

(1) Zástupcem osoby zúčastněné na správě daní je

- a) zákonný zástupce fyzické osoby nebo opatrovník,
- b) ustanovený zástupce,
- c) zmocněnec,
- d) společný zmocněnec, nebo
- e) společný zástupce.

(2) Zastupování zástupcem nevylučuje, aby správce daně v případech, kdy je osobní účast zastoupeného nezbytná, jednal se zastoupeným přímo, nebo aby ho vyzval k vykonání některých úkonů. Zastoupený je povinen výzvě správce daně vyhovět. O tomto jednání nebo výzvě správce daně bezodkladně vyrozumí zástupce.

§ 26

Ustanovený zástupce

(1) Správce daně ustanoví zástupce

- a) osobě, která nemá plnou procesní způsobilost k jednání při správě daní, pokud nemá zákonného zástupce nebo opatrovníka nebo nemohou-li ji zastupovat,
- b) právnické osobě, která nemá osobu způsobilou jednat jejím jménem, popřípadě je-li sporné, kdo je k tomu oprávněn,
- c) osobě neznámého pobytu nebo sídla,
- d) osobě stížené přechodnou duševní poruchou, která jí brání při správě daní samostatně jednat; v těchto případech správce daně rozhoduje na základě odborného lékařského posudku, nebo
- e) osobě, které brání jiná překážka, aby při správě daní činila úkony, pokud si nevolila zmocněnce.

(2) Zástupcem ustanoví správce daně toho, u koho je osoba, jíž se zástupce ustanovuje, v péči, anebo jinou vhodnou osobu. Rozhodnutí o ustanovení zástupce může správce daně vydat jen s předchozím souhlasem předpokládaného zástupce. Nelze-li takto ustanovit zástupce, navrhne jej ze seznamu daňových poradců Komora daňových poradců na vyžádání správce daně, a to do 30 dnů od vyžádání; předchozí souhlas se u zástupce navrženého Komorou daňových poradců nevyžaduje.

(3) Zástupcem nelze ustanovit osobu, o níž lze mít důvodně za to, že má takový zájem na výsledku řízení, který odůvodňuje obavu, že nebude řádně hájit zájmy zastupovaného.

(4) Zastupování na základě ustanovení správcem daně zaniká, jestliže ustanovený zástupce přestane být plně svéprávným nebo se stane nezpůsobilým k zastupování ztrátou profesního oprávnění.

(5) Správce daně zruší ustanovení zástupce z vlastního podnětu nebo na návrh ustanoveného zástupce nebo zastoupeného

- a) nedbá-li zástupce o ochranu práv nebo zájmů zastoupeného,
 - b) vyjde-li najevo, že zástupce má takový zájem na výsledku řízení, který odůvodňuje obavu, že nebude řádně hájit zájmy zastupovaného,
 - c) pominou-li důvody ustanovení, nebo
 - d) z jiných závažných důvodů.
- Proti rozhodnutí o zrušení ustanovení zástupce se nelze odvolat.

Zmocněnec

§ 27

(1) Osoba zúčastněná na správě daní si může zvolit zmocněnce, s výjimkou případů, kdy má při správě daní něco osobně vykonat.

(2) Plná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně.

(3) Plná moc je účinná i vůči jinému správci daně po změně místní příslušnosti, vůči správci daně, který provádí úkony na základě dožadání, jakož i vůči dalším správcům daně, pokud vedou řízení ve věci, pro kterou byla plná moc uplatněna.

§ 28

(1) Zmocnitel je povinen vymezit rozsah zmocnění tak, aby bylo zřejmé, k jakým úkonům, řízením nebo jiným postupům se plná moc vztahuje.

(2) Není-li rozsah zmocnění vymezen nebo není-li vymezen přesně, vyzve správce daně zmocnitele k úpravě plné moci; ustanovení o vadách podání se použije obdobně. O nedostacích při vymezení rozsahu plné moci vyzoomí rovněž zmocněnce.

(3) Plná moc je vůči správci daně účinná až po odstranění vad. Účinky podání učiněného zmocněncem na základě vadné plné moci zůstávají zachovány, pokud dojde k odstranění vad ve stanovené lhůtě.

(4) Zvolí-li si zmocnitel nového zmocněnce, platí, že okamžikem uplatnění nové plné moci u správce daně vypověděl plnou moc dosavadnímu zmocněnci v rozsahu, ve kterém byla udělena plná moc novému zmocněnci.

(5) Zmocněnec, který nemá sídlo nebo bydliště na území členského státu Evropské unie, jiného smluvního státu Dohody o Evropském hospodářském prostoru nebo Švýcarské konfederace, je povinen si zvolit zmocněnce pro doručování se sídlem nebo místem pobytu v České republice, jinak budou pro něho písemnosti ukládány u správce daně s účinky doručení dnem jejich vydání, jde-li o rozhodnutí, v ostatních případech dnem jejich písemného vyhotovení.

(6) Pokud v téže věci jedná zmocnitel i zmocněnec, je rozhodující jednání zmocnitele.

§ 29

Omezení zmocnění

(1) V téže věci může být současně zvolen pouze jeden zmocněnec.

(2) Zmocněnec, nejde-li o daňového poradce nebo advokáta (dále jen „poradce“), není oprávněn zvolit si dalšího zmocněnce, s výjimkou zmocněnce pro doručování podle § 28 odst. 5.

§ 30

Společné zastupování

(1) Vzniká-li více daňovým subjektům společná daňová povinnost, jsou povinny si zvolit společného zmocněnce. Pokud tak neučiní ani na vyzvu správce daně, ustanoví jim správce daně společného zástupce; § 26 se použije obdobně.

(2) Rozhodnutí o ustanovení společného zástupce se doručuje pouze tomuto zástupci; zastoupené daňové subjekty správce daně o ustanovení společného zástupce vyrozumí. Zastoupené daňové subjekty se proti rozhodnutí o ustanovení společného zástupce nemohou odvolat.

(3) Pro společného zmocněnce se použijí § 27 až 29 obdobně.

§ 31

Odborný konzultant

(1) Daňový subjekt nebo jeho zástupce si může k jednání přibrat odborného konzultanta.

(2) Pokud odborný konzultant maří jednání, může správce daně, nevede-li nebo nevedlo-li by k nápravě ani uložení pořádkové pokuty, rozhodnutím vyloučit odborného konzultanta z dalšího jednání.

HLAVA II

LHŮTY

§ 32

Určení lhůty k provedení úkonu

(1) Správce daně stanoví osobě zúčastněné na správě daní rozhodnutím lhůtu pro úkon při správě daní, pokud je toho třeba a pokud ji nestanoví zákon.

(2) Lhůtu kratší než 8 dnů lze stanovit jen zcela výjimečně pro úkony jednoduché a zvláště naléhavé. Lhůtu kratší než 1 den může správce daně stanovit osobě zúčastněné na správě daní jen s jejím souhlasem.

(3) Pokud správce daně ukládá rozhodnutím povinnost, ke které se stanovená lhůta váže, musí být v poučení tohoto rozhodnutí obsaženy i právní důsledky nedodržení této lhůty; pokud jde o lhůtu kratší než 8 dnů, musí být rovněž odůvodněna délka této lhůty, a to i v případě, že se rozhodnutí jinak neodůvodňuje.

§ 33

Počítání času

(1) Lhůta stanovená podle týdnů, měsíců nebo let počíná běžet dnem, který následuje po dni, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek běhu lhůty, a končí uplynutím toho dne, který se svým pojmenováním nebo číselným označením shoduje se dnem, kdy započal běh lhůty. Není-li takový den v měsíci, případně poslední den lhůty na jeho poslední den.

(2) Lhůta stanovená podle dní počíná běžet dnem, který následuje po dni, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek běhu lhůty.

(3) Lhůta stanovená dobou kratší než jeden den se počítá od okamžiku, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek běhu lhůty.

(4) Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu kratší než jeden den.

§ 34

Běh lhůty pro správce daně

Pokud je den, kdy osoba zúčastněná na správě daní učinila podání, dnem počátku běhu lhůty pro vydání rozhodnutí

nebo provedení jiného úkonu správce daně nebo pokud je počátek běhu lhůty od tohoto dne odvozován, běh lhůty se staví ode dne vydání rozhodnutí, kterým správce daně vyzývá osobu zúčastněnou na správě daní k součinnosti, do dne, kdy dojde k požadované součinnosti.

§ 35

Zachování lhůty

(1) Lhůta je zachována, je-li nejpozději v poslední den lhůty

a) učiněn úkon u věcně a místně příslušného správce daně,

b) podána u provozovatele poštovních služeb poštovní zásilka obsahující podání adresovaná věcně a místně příslušnému správci daně,

c) podána datová zpráva adresovaná věcně a místně příslušnému správci daně na technické zařízení správce daně nebo na technické zařízení společné pro několik správců daně (dále jen „technické zařízení správce daně“),

d) podána datová zpráva do datové schránky⁵⁾ věcně a místně příslušného správce daně.

Jde-li o lhůtu určenou dobou kratší než jeden den, je tato lhůta zachována, je-li požadovaný úkon učiněn před jejím uplynutím.

(2) Nebyl-li úkon učiněn u věcně a místně příslušného správce daně, je lhůta zachována, je-li nejpozději v poslední den lhůty učiněn tento úkon u nadřízeného správce daně nebo u jiného věcně příslušného správce daně.

(3) V pochybnostech se považuje lhůta za zachovanou, pokud se neprokáže opak.

§ 36

Prodloužení lhůty

(1) Správce daně povolí ze závažného důvodu na žádost osoby zúčastněné na správě daní prodloužení lhůty stanovené správcem daně, pokud byla žádost o prodloužení lhůty podána před jejím uplynutím; za stejných podmínek lze prodloužit i lhůtu zákonnou, pokud tak stanoví zákon.

(2) Správce daně vyhoví první žádosti o prodloužení lhůty, nejde-li o lhůtu stanovenou zákonem, a lhůtu prodlouží alespoň o dobu, která v den podání žádosti ještě zbývá ze lhůty, o jejíž prodloužení je žádáno, ledaže by bylo žádáno o lhůtu kratší.

(3) Nevydá-li správce daně rozhodnutí do doby, o níž má být lhůta podle žádosti prodloužena, nebo nevydá-li rozhodnutí do 30 dnů ode dne, kdy žádost obdržel, platí, že žádosti bylo vyhověno. Je-li rozhodnutí, kterým nebylo žádosti plně vyhověno, oznámeno po uplynutí stanovené lhůty, o jejíž prodloužení je žádáno, končí běh této lhůty uplynutím tolika dnů po oznámení tohoto rozhodnutí, kolik dnů zbývalo v době podání žádosti do uplynutí stanovené lhůty.

(4) Správce daně může na žádost daňového subjektu nebo z vlastního podnětu prodloužit až o 3 měsíce lhůtu pro podání řádného daňového tvrzení. Pokud předmět daně tvoří i příjmy, které jsou předmětem daně v zahraničí, může správce daně na žádost daňového subjektu v odůvodněných případech prodloužit lhůtu pro podání daňového přiznání až na 10 měsíců po uplynutí zdaňovacího období.

(5) Lhůtu nelze prodloužit, jde-li o lhůtu, se kterou zákon spojuje zánik práva.

(6) Proti rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty nelze uplatnit opravné prostředky.

§ 37

Navrácení lhůty v předešlý stav

(1) Osoba zúčastněná na správě daní je oprávněna požádat správce daně o navrácení lhůty v předešlý stav.

(2) Správce daně povolí ze závažného důvodu navrácení lhůty stanovené daňovým zákonem nebo správcem daně v předešlý stav, pokud před podáním žádosti lhůta již uplynula, a nově stanoví den jejího uplynutí.

(3) Žádost o navrácení lhůty v předešlý stav musí být podána do 15 dnů ode dne, kdy pominul důvod zmeškání lhůty.

(4) Navrácení lhůty v předešlý stav nelze povolit, pokud od posledního dne zmeškané lhůty uplynul více než 1 rok, nebo pokud jde o lhůtu

a) pro stanovení daně,

b) pro placení daně, nebo

c) pro podání řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení.

(5) V případě, že je žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav vyhověno, rozhodnutí se neodůvodňuje.

§ 38

Ochrana před nečinností

(1) Osoba zúčastněná na správě daní je oprávněna dát podnět nejbližší nadřízenému správci daně v případě, že správce daně nepostupuje v řízení bez zbytečných průtahů, protože

- a) marně uplynula zákonem stanovená lhůta, v níž měl správce daně provést úkon,
- b) neprovedl úkon ve lhůtě, která je pro provedení takového úkonu při správě daní obvyklá, nebo
- c) nevydal rozhodnutí bezodkladně poté, co došlo k shromáždění podkladů potřebných pro rozhodnutí.

(2) Nejsou-li splněny podmínky podle odstavce 1, lze podnět dát, jestliže správce daně nevydal rozhodnutí, ačkoli uplynuly 3 měsíce ode dne, kdy byl učiněn vůči osobě, která podala podnět, nebo touto osobou poslední úkon v řízení, kterého se předpokládána nečinnost týká.

(3) Nejbližší nadřízený správce daně podnět prověří, a pokud je důvodný, přikáže nejpozději do 30 dnů po jeho obdržení správci daně, aby zjednal nápravu. Nejedná-li správce daně nápravu do 30 dnů od přijetí tohoto příkazu, bezodkladně zjedná nápravu nejbližší nadřízený správce daně a o provedených opatřeních vyrozumí osobu, která podala podnět.

(4) Neshledá-li nejbližší nadřízený správce daně podnět důvodným, odloží jej a osobu, která podala podnět, o tom vyrozumí do 30 dnů s uvedením důvodů. Je-li důvodem odložení podnětu to, že správce daně dosud neshromáždil podklady potřebné k rozhodnutí, uvede ve vyrozumění i informaci o tom, které podklady dosud chybí.

HLAVA III

DORUČOVÁNÍ

Díl 1

Obecná ustanovení o doručování

§ 39

Způsoby doručování

(1) Správce daně doručuje písemnost

- a) při ústním jednání nebo při jiném úkonu, nebo
- b) elektronicky.

(2) Není-li možné doručit písemnost podle odstavce 1, doručí ji správce daně prostřednictvím zásilky doručované

- a) provozovatelem poštovních služeb,
- b) úřední osobou pověřenou doručováním, nebo
- c) jiným orgánem, o němž to stanoví zákon.

(3) Prostřednictvím provozovatele poštovních služeb lze písemnost doručovat, jen jestliže podle uzavřené poštovní smlouvy⁶⁾ vznikne provozovateli poštovních služeb povinnost dodat zásilku obsahující písemnost způsobem, který je stanoven pro doručování tímto zákonem.

§ 40

Doručování do vlastních rukou

Do vlastních rukou se doručují písemnosti, pokud

- a) je den doručení rozhodný pro počátek běhu lhůty stanovené právním předpisem nebo rozhodnutím správce daně,
- b) tak stanoví zákon, nebo
- c) tak určí správce daně.

§ 41

Doručování zástupci

(1) Má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování.

(2) Má-li osoba, jejíž poměry jsou doručovanou písemností dotčeny, vykonat něco osobně, doručuje se písemnost jí i

jejímu zástupci. Dnem doručení rozhodným pro počátek běhu lhůty je při souběžném doručování této osobě i jejímu zástupci den doručení písemnosti, který nastane později.

Díl 2

Elektronické doručování

§ 42

Doručování prostřednictvím datové schránky

Osobě, která má zpřístupněnu datovou schránku, se doručuje elektronicky podle jiného právního předpisu⁵⁾.

Díl 3

Doručování prostřednictvím zásilky

§ 43

Obecná ustanovení o doručování prostřednictvím zásilky

(1) Osobě, které je písemnost doručována, nebo jejímu zástupci pro správu daní (dále jen „adresát“), jakož i tomu, kdo písemnost za adresáta přijímá, lze písemnost doručit v bytě, v místě podnikání, na pracovišti nebo kdekoli, kde bude zastížen.

(2) Adresát nebo ten, kdo písemnost za adresáta přijímá, je povinen na výzvu toho, kdo písemnost doručuje nebo jehož prostřednictvím se písemnost doručuje, prokázat svou totožnost a poskytnout další nezbytné údaje pro doručení.

§ 44

Doručování fyzickým osobám

(1) Fyzické osobě se doručuje na adresu jejího místa pobytu, na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, nebo na adresu jejího bydliště v cizině.

(2) Pro doručování písemnosti, která souvisí s podnikatelskou činností fyzické osoby, se obdobně použije ustanovení o doručování právníkům osobám. Není-li fyzická osoba jako podnikatel zapsána ve veřejném rejstříku, doručuje se jí na adresu jejího místa pobytu.

(3) Pokud fyzická osoba požádá správce daně o doručování na jinou adresu v České republice, doručuje se písemnost na tuto adresu.

(4) Písemnost určená do vlastních rukou adresáta se doručuje přímo adresátovi. Nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, na adrese pro doručování zastížen, písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem upozorní, aby si ji ve lhůtě 10 dnů vyzvedl.

(5) Písemnost, která se nedoručuje do vlastních rukou a jejíž převzetí má být potvrzeno, se doručuje přímo adresátovi nebo jiné vhodné fyzické osobě, která se na adrese pro doručování nebo jejím blízkém okolí zdržuje, pokud souhlasí s tím, že odevzdá písemnost adresátovi. Není-li možno takto doručit, písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem upozorní, aby si ji ve lhůtě 10 dnů vyzvedl.

(6) Písemnost, která se nedoručuje do vlastních rukou nebo jejíž převzetí nemá být potvrzeno adresátem, lze doručit též vložením do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky nebo na jiné vhodné místo.

§ 45

Doručování právníkům osobám

(1) Právníké osobě se doručuje na adresu jejího sídla. Zahraniční právníké osobě se doručuje na adresu sídla pobočky nebo jiné organizační složky jejího obchodního závodu zřízené v České republice, týká-li se písemnost činnosti této pobočky nebo jiné organizační složky.

(2) Pokud právníká osoba požádá správce daně o doručování na jinou adresu v České republice, doručuje se písemnost na tuto adresu.

(3) Je-li adresátem právníká osoba, je oprávněna písemnost převzít osoba oprávněná jednat jménem této právníké osoby. Písemnost, která není určena do vlastních rukou, se může doručit kterémukoliv zaměstnanci právníké osoby nebo jiné vhodné fyzické osobě, která se v místě doručení nebo jeho blízkém okolí zdržuje, pokud souhlasí s tím, že odevzdá písemnost adresátovi.

(4) Nebyla-li na adrese pro doručování písemnosti do vlastních rukou nebo jiné písemnosti, jejíž převzetí má být rovněž potvrzeno, zastížena osoba oprávněná převzít písemnost podle odstavce 3, písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem upozorní, aby si ji ve lhůtě 10 dnů vyzvedl. Písemnost, která nebyla vyzvednuta ve stanovené lhůtě, může správce daně doručit na adresu místa pobytu fyzické osoby oprávněné jednat jménem této právníké osoby podle § 24 odst. 2, pokud je mu adresa jejího místa pobytu známa.

(5) Pro doručování orgánům veřejné moci se přiměřeně použijí ustanovení odstavců 1 až 4.

§ 46

Uložení písemnosti

(1) Písemnost se ukládá

- a) u správce daně, jehož písemnost se doručuje, nebo u správce daně, který byl o doručení dožádán, nebo
- b) u provozovatele poštovních služeb, jestliže se doručuje jeho prostřednictvím.

(2) V upozornění na uložení písemnosti, které se vkládá do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky nebo na jiné vhodné místo, se adresát vyzve k převzetí písemnosti a dále se v něm uvede označení správce daně, jehož písemnost je doručována, komu je doručováno, kde a od kterého dne a v jakých hodinách je písemnost připravena k vyzvednutí; současně se adresát písemně poučí o právních důsledcích jejího nevyzvednutí.

(3) Bez předchozího pokusu o doručení lze písemnost uložit, pokud adresát požádá předem písemně toho, kdo písemnost doručuje nebo jehož prostřednictvím se písemnost doručuje, o ukládání písemnosti.

§ 47

Účinky doručení

(1) Písemnost, která se doručuje do vlastních rukou nebo jejíž převzetí má být potvrzeno adresátem, je doručena okamžikem převzetí zásilky, která obsahuje doručovanou písemnost, adresátem nebo jinou osobou oprávněnou k převzetí písemnosti podle zákona.

(2) Nevyzvedne-li si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů od jejího uložení, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenu, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

(3) Odepře-li adresát písemnost přijmout, považuje se tato písemnost za doručenu dnem, kdy bylo její přijetí odepřeno, a písemnost se vrátí správci daně; současně se adresát poučí o právních důsledcích odepření součinnosti. Není-li možné pro odepření součinnosti písemně poučení předat, lze je zanechat v domovní nebo jiné adresátem užívané schránce anebo na jiném vhodném místě.

(4) Pokud je doručovaná písemnost uložena u provozovatele poštovních služeb, uvědomí tento neprodleně odesílajícího správce daně o marném uplynutí úložní lhůty.

(5) Písemnosti, u nichž marně uplynula lhůta pro jejich vyzvednutí, vhodí osoba provádějící doručení do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže to správce daně předem vyloučí. Není-li takové schránky, nebo je-li tento způsob seznámení adresáta s obsahem písemnosti správcem daně vyloučen, písemnost se vrátí odesílajícímu správci daně.

(6) Požádá-li adresát o to, aby jemu doručované písemnosti nebyly po marném uplynutí lhůty pro jejich vyzvednutí vřazovány do domovní nebo jiné jím užívané schránky, správce daně tento způsob seznámení adresáta s doručenu písemností předem vyloučí.

§ 48

Neúčinnost doručení

(1) Adresát, který si ze závažného a předem nepředvídatelného důvodu nemohl uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může požádat správce daně, který písemnost doručil, o vyslovení neúčinnosti doručení.

(2) Žádost je třeba podat do 15 dnů ode dne, kdy se adresát s doručovanou písemností skutečně seznámil, nejpozději však do 6 měsíců od doručení.

(3) Shledá-li správce daně žádost důvodnou, vysloví neúčinnost doručení, jinak žádost zamítne; písemnost se pak považuje za doručenu dnem oznámení rozhodnutí o vyslovení neúčinnosti doručení.

Díl 4

Zvláštní způsoby doručení

§ 49

Doručování veřejnou vyhláškou

(1) Veřejnou vyhláškou se písemnost doručuje

a) osobě neznámého pobytu nebo sídla, pokud této osobě není ustanoven zástupce podle § 26 odst. 1 písm. c), jakož i osobě, která není známa, nebo

b) v řízení, ve kterém se doručuje velkému nebo neurčitému počtu adresátů.

(2) Veřejnou vyhlášku správce daně vyvěsí po dobu nejméně 15 dnů na své úřední desce a zároveň ji zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. Veřejná vyhláška obsahuje upozornění na místo uložení písemnosti s jejím označením a s uvedením možnosti vyzvednutí.

(3) Písemnost je doručena dnem vyzvednutí písemnosti adresátem. Nevyzvedne-li si adresát písemnost doručovanou veřejnou vyhláškou do 15 dnů ode dne vyvěšení na úřední desce správce daně, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenu.

(4) Na veřejné vyhlášce správce daně vyznačí den jejího vyvěšení na úřední desce a den jejího sejmutí.

(5) Je-li doručováno osobám uvedeným v odstavci 1 písm. a) nebo hromadným předpisným seznamem, zveřejní veřejnou vyhlášku vydanou podle odstavce 2 na žádost správce daně též obecní úřad v místě adresátova posledního známého pobytu nebo sídla, popřípadě obecní úřad, v jehož územní působnosti se nachází předmět daně.

§ 50

Doručování hromadného předpisného seznamu

(1) Pokud zákon stanoví, že správce daně stanoví daňovým subjektům daň hromadným předpisným seznamem, zpřístupní správce daně hromadný předpisný seznam k nahlédnutí po dobu nejméně 30 dnů; označení daně, jakož i místo a dobu, kdy lze do hromadného předpisného seznamu nahlédnout, zveřejní správce daně veřejnou vyhláškou, kterou vyvěsí po dobu nejméně 30 dnů.

(2) Za den doručení hromadného předpisného seznamu se považuje třicátý den po jeho zpřístupnění.

(3) Při nahlédnutí do hromadného předpisného seznamu jsou daňovému subjektu zpřístupněny pouze údaje týkající se jemu stanovené daně.

Díl 5

Prokázání doručení

§ 51

(1) Doručení písemností, které se doručují do vlastních rukou nebo jejichž převzetí má být potvrzeno adresátem, potvrdí doručující řádně vyplněnou doručenkou, která je veřejnou listinou.

(2) Doručenka obsahuje podle zvoleného způsobu doručování a podle okolností, které nastaly při doručování

a) označení správce daně, který písemnost doručuje,

b) označení adresáta a adresu, na kterou mu je doručováno,

c) označení doručované písemnosti,

d) způsob doručování,

e) údaje o dni a způsobu uložení písemnosti, pokud byla písemnost uložena, a o dni, kdy byla připravena k vyzvednutí, pokud se liší ode dne uložení,

f) údaj o dni doručení písemnosti nebo o dni jejího vrácení správci daně,

g) údaj o dni, v němž bylo přijetí písemnosti odepřeno, způsob poučení o důsledcích odepření a důvody odepření,

h) jméno a podpis osoby, která písemnost převzala, nebo jméno osoby, která převzetí písemnosti odepřela; jde-li o osobu odlišnou od adresáta, uvede se její vztah k adresátovi, a v případě doručování do vlastních rukou se uvede i způsob doložení oprávnění k převzetí písemnosti za adresáta,

i) podpis osoby, která předala doručovanou písemnost adresátovi nebo písemnost uložila, potvrzující správnost údajů na doručence a postupu při doručování, s uvedením jména.

(3) Dojde-li ke ztrátě, zničení nebo poškození doručenky nebo není-li řádně vyplněna, lze doručení prokázat jiným způsobem, například tím, že je z postupu adresáta písemnosti zjevné, že mu bylo doručeno.

(4) V případě, že úřední osoba nedoručuje písemnost za použití zalepené obálky s doručenkou, prokazuje se doručení písemnosti do vlastních rukou na její kopii obsahující náležitosti podle odstavce 2 písm. a), f), h) a i).

(5) Je-li doručováno při ústním jednání, nebo při jiném úkonu učiněném v rámci správy daní, prokazuje se doručení písemnosti do vlastních rukou podpisy úřední osoby a adresáta v protokolu. Účinky doručení nastanou, i když adresát podpis protokolu odepřel. Odepření podpisu a důvody tohoto odepření se zaznamenávají v protokolu.

(6) Nemůže-li adresát potvrdit příjem doručované písemnosti pro tělesnou indispozici, podepíše se jiná dospělá osoba jako svědek a připiše důvod, pro který nemohlo dojít k potvrzení příjmu adresátem; podpis této osoby nahrazuje podpis adresáta.

HLAVA IV
OCHRANA A POSKYTOVÁNÍ INFORMACÍ

Povinnost mlčenlivosti

§ 52

(1) Úřední osoby a osoby zúčastněné na správě daní jsou vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob. To neplatí pro daňový subjekt, pokud jde o informace získané nebo použité při správě jeho daní.

(2) Daňový subjekt může správce daně nebo jinou osobu zúčastněnou na správě daní zprostit povinnosti mlčenlivosti ohledně údajů, které se ho týkají, a údajů, které byly využity při dokazování jeho povinností při správě daní, s uvedením rozsahu údajů a účelu zproštění. Zanikne-li daňový subjekt bez právního nástupce, nebo zemře-li bez dědice, má oprávnění ke zproštění povinnosti mlčenlivosti ministr financí.

(3) Povinnost mlčenlivosti se nevztahuje na informace veřejně známé, nebo které jsou veřejnosti dostupné z informačních systémů veřejné správy.

(4) Porušením povinnosti mlčenlivosti není zveřejnění zobecněných informací získaných při správě daní, z nichž nevyplývá, které osoby se týkají.

(5) O porušení povinnosti mlčenlivosti nejde, poskytne-li úřední osoba informace

- a) úřední osobě téhož nebo jiného správce daně pro výkon jeho pravomoci,
- b) úřední osobě při plnění povinností ve věcech archivnictví, nebo
- c) osobě zúčastněné na správě daní v rozsahu, v jakém jsou její práva a povinnosti správou daní dotčena.

§ 53

(1) O porušení povinnosti mlčenlivosti nejde, poskytne-li správce daně informace získané při správě daní

- a) Ministerstvu financí na základě zákona o boji proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu nebo zákona o provádění mezinárodních sankcí,
- b) Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže při plnění informační povinnosti ve věci veřejné podpory poskytované správcem daně,
- c) soudu, jde-li o
 1. řízení vedené z podnětu daňového subjektu ve věci správy jeho daní,
 2. uplatnění práva správcem daně při správě daní, nebo
 3. údaje potřebné pro účely rozhodnutí o výživném,
- d) správnímu orgánu, který vede řízení o správním deliktu, který se týká porušení povinnosti při správě daní,
- e) Ministerstvu práce a sociálních věcí při výkonu jeho působnosti a dalším orgánům sociálního zabezpečení při výkonu jejich působnosti, jde-li o údaje, které mohou tyto úřady vyžadovat v rozsahu nezbytném k plnění úkolů ve své působnosti,
- f) Nejvyššímu kontrolnímu úřadu, jakož i dalším kontrolním orgánům, pokud provádí v rozsahu svého oprávnění kontrolu podle schváleného plánu kontrolní činnosti a pokud jsou oprávněny kontrolovat správu daní,
- g) Českému statistickému úřadu, jde-li o údaje nezbytné pro potřeby sestavování národních účtů Evropských společenství a pro potřeby vedení statistických registrů,
- h) Komoře daňových poradců nebo České advokátní komoře ke kárnému řízení s jejím členem, jakož i orgánu, který jmenoval znalce nebo tlumočníka, pro řízení o jeho odvolání,
- i) příslušnému orgánu veřejné moci pro projednání nároku podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při správě daní výkonem veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem,
- j) Veřejnému ochránci práv, pokud provádí šetření podle jiného právního předpisu.

(2) O porušení povinnosti mlčenlivosti rovněž nejde, poskytne-li správce daně informace získané při správě daní pro účely trestního řízení, pokud je požaduje státní zástupce a po podání obžaloby soud v souvislosti s objasněním okolností nasvědčujících tomu, že byl spáchán

- a) některý z trestných činů daňových a poplatkových, který se týká porušení povinnosti při správě daní,
- b) trestný čin, jehož nepřekažení nebo neoznámení je trestným činem,
- c) trestný čin dotačního podvodu, trestný čin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění a trestný čin poškozování

finančních zájmů Evropských společenství,

d) některý z trestných činů proti výkonu pravomoci orgánu veřejné moci a úřední osoby, některý z trestných činů úředních osob, některý z trestných činů úplatkářství a trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí, nebo

e) trestný čin udávání padělaných a pozměněných peněz, padělání a pozměňování veřejné listiny, nedovolené výroby a držení pečeti státní pečeti a úředního razítka.

(3) Správce daně má oznamovací povinnost podle zákona⁷⁾, pokud při své činnosti zjistí skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán některý z trestných činů uvedených v odstavci 2.

§ 54

(1) Správce daně poskytne informace podle § 53 k účelu a v rozsahu vymezeném zákonem. O rozsahu poskytnutých informací pořídí správce daně podle formy poskytnutí protokol nebo úřední záznam.

(2) Správce daně může poskytovat informace podle § 53 postupem sjednaným v písemné dohodě uzavřené mezi správcem daně, který informace shromažďuje, a příslušným orgánem veřejné moci.

§ 55

(1) Správce daně vytváří podmínky pro dodržování povinnosti mlčenlivosti. To platí i pro přístup a ochranu údajů uchovávaných v elektronické podobě.

(2) Osoby, které se seznámily s informacemi poskytnutými správcem daně, je mohou využít pouze pro zákonem stanovené účely a jsou vázány ohledně těchto informací povinností mlčenlivosti podle tohoto zákona. Za vytvoření podmínek pro dodržování povinnosti mlčenlivosti odpovídá příslušný orgán veřejné moci, který si informace vyžádal.

(3) Za porušení povinnosti mlčenlivosti se považuje rovněž využití informací získaných při správě daní pro jednání přinášející prospěch osobě zavázané touto povinností nebo jiné osobě anebo využití těchto informací pro jednání, které by mohlo způsobit někomu újmu.

(4) Povinnost mlčenlivosti úřední osoby nezaniká, jestliže se tato osoba přestane podílet na výkonu pravomoci správce daně.

§ 56

Informační povinnost správce daně

(1) Správce daně určí a zveřejní

a) úřední hodiny pro veřejnost, ve kterých lze zejména učinit podání ústně do protokolu nebo nahlížet do spisu, a pracovní dobu správce daně, ve které je otevřena podatelna správce daně,

b) elektronickou adresu své podatelny, formy technického nosiče datových zpráv, jakož i formáty a struktury datových zpráv, které je způsobilý přijmout,

c) seznam kvalifikovaných certifikátů⁴⁾ úředních osob nebo elektronickou adresu, na které se tento seznam nachází,

d) další možnosti učinit podání pomocí jiných technických prostředků,

e) čísla účtů, na které přijímá platby, a způsob označení úhrady na tyto účty podle jednotlivých daní, jejichž správa mu náleží,

f) druhy daní, které lze platit inkasem podle zákona upravujícího platební styk nebo soustředěnou platbou zajišťovanou provozovatelem poštovních služeb, a podmínky, které je při těchto platbách nutné dodržet.

(2) Správce daně zveřejní informace podle odstavce 1 na své úřední desce a způsobem umožňujícím dálkový přístup.

(3) Správce daně zveřejňuje vhodným způsobem informace o právních předpisech, které se vztahují k působnosti tohoto správce daně, a informace o jejich změnách.

Poskytování informací správci daně

§ 57

(1) Povinnost poskytnout údaje na základě vyžádání správce daně mají orgány veřejné moci a osoby, které

a) vedou evidenci osob nebo věcí,

b) poskytují plnění, které je předmětem daně,

c) provádějí řízení v případech, jejichž předmět podléhá daňové povinnosti, nebo

d) získávají jiné údaje nezbytné pro správu daní.

(2) Zdravotní pojišťovny jsou povinny na vyžádání správce daně poskytnout údaje, které jsou na základě zákona oprávněny shromažďovat.

(3) Banky, včetně zahraničních bank, spořitelni a úvěrní družstva a platební instituce (dále jen „poskytovatel platebních služeb“) jsou povinny na vyžádání správce daně poskytnout čísla účtů, údaje o jejich majitelích, stavech peněžních prostředků na účtech a o jejich pohybu a údaje o úvěrech, vkladech a depozitech⁸⁾.

(4) Provozovatelé poštovních služeb jsou povinni na vyžádání správce daně poskytnout údaje o poštovních zásilkách, poštovních poukazech a pronajatých poštovních přihrádkách, a to i o jejich příjemcích a pronajímatelích.

(5) Podnikatelé poskytující veřejně dostupnou telefonní službu jsou povinni na vyžádání správce daně poskytnout údaje, které shromažďují o účastnících veřejně dostupných telefonních služeb.

(6) Vydavatelé periodického tisku jsou povinni na vyžádání správce daně poskytnout jméno nebo název a adresu objednatelů inzerátů uveřejněného pod značkou.

§ 58

(1) Orgány veřejné moci a osoby uvedené v § 57 jsou povinny poskytnout bezúplatně na vyžádání správce daně stanovené údaje, a to v rozsahu nezbytném pro správu daní.

(2) Údaje podle odstavce 1 se poskytují jednotlivě nebo v rozsahu a způsobem dohodnutým mezi poskytovatelem údajů a správcem daně.

(3) Správce daně si může údaje podle § 57 vyžádat jen v případě, že je nelze získat z úřední evidence, kterou sám vede; správce daně si může vyžádat potřebné údaje od osob uvedených v § 57 jen v případě, že je nelze získat od jiného orgánu veřejné moci.

§ 59

(1) Nejvyšší kontrolní úřad a další kontrolní orgány⁹⁾ předávají i bez vyžádání příslušným správcům daně údaje uvedené v kontrolních protokolech, které mají vztah ke správě daní.

(2) Kontrolní orgány zjištěné údaje poskytnou správci daně do 30 dnů od provedení kontrolního zjištění.

HLAVA V

DOKUMENTACE

Protokol

§ 60

(1) O ústních podáních a jednáních při správě daní sepiše správce daně protokol.

(2) Správce daně může pořídít o úkonech, o kterých se podle zákona pořizuje protokol, obrazový nebo zvukový záznam, který je přílohou protokolu; o této skutečnosti předem uvědomí osoby, které se tohoto úkonu účastní.

(3) Protokol musí obsahovat zejména

- a) předmět jednání,
- b) místo jednání,
- c) časový údaj o začátku a skončení jednání,
- d) označení správce daně a úřední osoby, která úkon provedla,
- e) údaje umožňující určení osob, které se úkonu zúčastnily,
- f) vylíčení průběhu jednání,
- g) označení dokladů a jiných listin odevzdaných při jednání nebo podstatný obsah listin předložených k nahlédnutí,
- h) poskytnutá poučení a vyjádření poučených osob,
- i) návrhy osob, které se úkonu zúčastnily, nebo jejich výhrady směřující proti obsahu protokolu,
- j) vyjádření správce daně k uplatněným návrhům nebo výhradám.

§ 61

(1) Součástí protokolu jsou rozhodnutí vyhlášená při jednání.

(2) Rozhodnutí vyhlášené při jednání, kterým se vyzývá příjemce rozhodnutí k uplatnění práva nebo ke splnění povinností, se doručuje předáním stejnopisu protokolu; tento protokol nemusí obsahovat otisk úředního razítka se státním znakem.

§ 62

(1) Není-li protokol hlasitě diktován, je nutno jej před podepsáním hlasitě přečíst a zapsat v něm, že se tak stalo, a dále uvést, co bylo před podpisem protokolu opraveno nebo jinak změněno. Přeškrtnutá místa musí zůstat čitelná.

(2) Správce daně zaznamená všechna vyjádření k protokolované věci, návrhy a výhrady vznesené osobami zúčastněnými na protokolovaném jednání a své stanovisko k nim.

(3) Po vyznačení všech návrhů, výhrad, vyjádření k nim, oprav či změn v protokolu, které musí být opět hlasitě přečteny, pokud nebyl protokol hlasitě diktován, podepíše protokol osoby zúčastněné na protokolovaném jednání a úřední osoba.

(4) Odepření podpisu a důvody tohoto odepření se v protokolu zaznamenají. Odepření podpisu nebo vzdálení se před podpisem protokolu bez dostatečného důvodu nemá vliv na použitelnost protokolu jako důkazního prostředku. Na to musí být osoby zúčastněné na protokolovaném jednání předem upozorněny.

(5) Správce daně po podpisu předá stejnopis protokolu daňovému subjektu, pokud se jednání zúčastnil, popřípadě též další osobě na jednání zúčastněné, pokud o to požádá.

(6) Správce daně opraví v protokolu chyby v psaní a v počtech, jakož i jiné zřejmé nesprávnosti tak, aby původní zápis zůstal čitelný.

§ 63

Úřední záznam

(1) O důležitých úkonech při správě daní, které nejsou součástí protokolu, sepíše správce daně úřední záznam, ve kterém zachytí skutečnosti, které mají vztah ke správě daní, zjištěné zejména z ústních sdělení, oznámení, poznámek, obsahů telefonických hovorů a jiných spisových materiálů.

(2) Úřední záznam podepíše úřední osoba, která ho vyhotovila, s uvedením časového údaje, kdy došlo k jeho vyhotovení; to neplatí, je-li úřední záznam vyhotoven úřední osobou elektronicky způsobem umožňujícím její identifikaci a zjištění změny obsahu úředního záznamu.

Spis

§ 64

(1) Písemnosti týkající se práv a povinností daňového subjektu se zakládají do spisu, který vede příslušný správce daně. Těmito písemnostmi jsou zejména

- a) písemnosti obsahující podání,
- b) písemná vyhotovení rozhodnutí,
- c) protokoly,
- d) úřední záznamy.

(2) Písemností se při výkonu správy daní rozumí listinná zpráva, jakož i datová zpráva, pokud to nevyklučuje povaha věci.

(3) Součástí spisu jsou i obrazové a zvukové záznamy.

(4) Spis se člení na

- a) části podle jednotlivých daňových řízení,
- b) část týkající se vymáhání daní,
- c) část týkající se dalších povinností při správě daní, o nichž se vede řízení,
- d) část vyhledávací,
- e) část týkající se řízení o pořádkových pokutách.

(5) Jednotlivé části spisu musí obsahovat soupis všech písemností, které jsou v nich založeny; písemnosti ve spisu se řadí v časové posloupnosti, označují se jednotlivými pořadovými čísly a vedou se pod společnou spisovou značkou.

§ 65

(1) Do vyhledávací části spisu se zakládají

- a) písemnosti, které mohou být uplatněny v řízení jako důkazní prostředek, jestliže by jejich zpřístupnění daňovému subjektu zmařilo nebo ohrozilo cíl správy daní, účel úkonu nebo ohrozilo objektivnost důkazu,
- b) písemnosti, které mohou být použity při stanovení daně jako pomůcky, jejichž zpřístupnění daňovému subjektu by ohrozilo zájem jiného daňového subjektu nebo jiných osob zúčastněných na správě daní,
- c) úřední záznamy nebo protokoly o podaných vysvětleních, pokud nejsou použity jako pomůcky,
- d) písemnosti sloužící výlučně pro potřeby správce daně.

(2) Písemnosti zakládáné do části vyhledávací podle odstavce 1 písm. a) lze v této části ponechat nejdéle do provedení hodnocení důkazů. Jde-li o důkazní prostředky, které jsou uplatněny v rámci daňové kontroly, lze je v části vyhledávací ponechat nejdéle do zahájení projednání zprávy o daňové kontrole.

(3) Při přefazování písemnosti z vyhledávací části spisu do příslušné části spisu musí být ze soupisu písemností patrné, která písemnost, zaevidovaná v části vyhledávací, byla přefazována, do které části, pod jakým pořadovým číslem a k jakému datu.

Nahlížení do spisů

§ 66

(1) Daňový subjekt je oprávněn u správce daně nahlédnout do částí spisu týkajících se jeho práv a povinností, které označí, s výjimkou částí vyhledávací; za stejných podmínek je daňový subjekt oprávněn nahlédnout do osobních daňových účtů vedených v rámci evidence daní o jeho daňových povinnostech.

(2) Daňový subjekt je oprávněn nahlédnout do soupisu písemností obsažených ve vyhledávací části spisu. Z takto poskytnutého soupisu nesmí být patrný obsah jednotlivých písemností.

(3) Není-li ohrožen zájem jiného daňového subjektu nebo jiných osob zúčastněných na správě daní anebo cíl správy daní, může správce daně v odůvodněných případech, kdy je to nutné pro další průběh řízení, umožnit nahlédnutí i do písemností ve vyhledávací části spisu.

(4) Oprávnění nahlédnout do spisu lze využít v úředních hodinách pro veřejnost, pokud správce daně nepřipustí nahlížení do spisu i v průběhu pracovní doby mimo úřední hodiny pro veřejnost.

§ 67

(1) Správce daně pořídí o každém nahlédnutí do spisu podle povahy věci protokol nebo úřední záznam, ve kterém uvede, do kterých částí spisu bylo daňovému subjektu umožněno nahlédnout.

(2) Nevidomým osobám bude spis přečten. Správce daně umožní průvodci nevidomé osoby nahlédnout do spisu a na její požádání umožní též pořízení zvukového záznamu.

(3) Na žádost daňového subjektu pořídí správce daně z částí spisu, do níž lze nahlížet, doslovné opisy, kopie, výpisy nebo potvrzení o skutečnostech v ní obsažených a vydá je daňovému subjektu. Na žádost daňového subjektu správce daně rovněž ověří jejich shodu s obsahem spisu. O pořízení listiny a vydání ověřovací doložky provede úřední záznam.

(4) V ověřovací doložce o shodě se spisem správce daně uvede

- a) zda opis, kopie nebo stejnopis souhlasí doslovně s listinou, z níž byl pořízen, a zda tato listina je prvopisem, opisem, kopií nebo stejnopisem a z kolika listů nebo archů se skládá,
- b) počet listů nebo archů, které ověřená listina obsahuje,
- c) místo a datum ověření,
- d) podpis úřední osoby a otisk úředního razítka se státním znakem.

§ 68

(1) Správce daně zapůjčí příslušnému orgánu veřejné moci část spisu, která se týká předmětu řízení, pro které je poskytována, za podmínek stanovených v § 52 a 53.

(2) Správce daně, který část spisu zapůjčil příslušnému orgánu veřejné moci, může u něho do zapůjčené části spisu nahlížet, pořizovat z ní výpisy a kopie, a nebrání-li tomu závažné okolnosti, může vyžádat její dočasné poskytnutí pro účely daňového řízení.

(3) Orgán veřejné moci, kterému je část spisu zapůjčena, zajistí dodržení podmínek mlčenlivosti; u zapůjčených písemností z vyhledávací části spisu zajistí tento orgán dodržení podmínek podle § 66.

§ 69

Daňová informační schránka

(1) Správce daně, který je k tomu technicky vybaven, poskytuje daňovému subjektu informace shromažďované ve spisu a na osobním daňovém účtu tohoto daňového subjektu rovněž prostřednictvím dálkového přístupu v rozsahu a členění, v jakém jsou tyto informace soustředěny v daňové informační schránce daňového subjektu, která je zřízena na technickém zařízení správce daně.

(2) Správce daně zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup

- a) skutečnost, že je technicky vybaven pro zřízení daňové informační schránky,
- b) rozsah a členění informací soustředěných v daňové informační schránce a četnost jejich aktualizace,
- c) podmínky a postup pro nahlížení do daňové informační schránky,
- d) označení správců daně, kteří shromažďují informace na témže technickém zařízení správce daně.

(3) Pro výkon působnosti ve věci týkající se daňové informační schránky je místně příslušný správce daně podle § 13 odst. 1.

§ 69a

Zřízení a zrušení daňové informační schránky

(1) Správce daně zřídí nebo zruší daňovou informační schránku do 15 dnů od obdržení žádosti daňového subjektu.

(2) Správce daně zřídí z moci úřední daňovou informační schránku daňovému subjektu, jemuž byla zpřístupněna datová schránka a kterému dosud nebyla zřízena daňová informační schránka, a to bezodkladně po zpřístupnění datové schránky.

§ 69b

Nahlížení do daňové informační schránky

(1) Právo nahlížet do daňové informační schránky má

- a) daňový subjekt,
- b) zástupce daňového subjektu, a to za podmínky, že je
 - 1. oprávněn zastupovat daňový subjekt při správě daní v neomezeném rozsahu u všech správců daně, kteří shromažďují informace na témže technickém zařízení správce daně, nebo
 - 2. zmocněn k přístupu do daňové informační schránky.

(2) Zmocnění k zastupování podle odstavce 1 písm. b) je nutné uplatnit u příslušného správce daně; § 29 odst. 1 se nepoužije.

(3) Nahlížet do daňové informační schránky lze na základě přihlášení prostřednictvím datové zprávy ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně

- a) podepsané uznávaným elektronickým podpisem, nebo
- b) s ověřenou identitou podatele způsobem, kterým se lze přihlásit do jeho datové schránky.

HLAVA VI

ŘÍZENÍ A DALŠÍ POSTUPY

Díl 1

Obecná ustanovení o řízeních a dalších postupech

Podání

§ 70

- (1) Podání je úkonem osoby zúčastněné na správě daní směřujícím vůči správci daně.
- (2) Podání se posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.
- (3) Z podání musí být zřejmé, kdo je činí, čeho se týká a co se navrhuje.

§ 71

- (1) Podání lze učinit písemně, ústně do protokolu nebo datovou zprávou

- a) podepsanou uznávaným elektronickým podpisem,
- b) odeslanou prostřednictvím datové schránky, nebo
- c) s ověřenou identitou podatele způsobem, kterým se lze přihlásit do jeho datové schránky.

(2) Písemná podání a podání ústně do protokolu musí být podepsána osobou, která podání činí.

(3) Účinky podání má rovněž úkon učiněný vůči správci daně za použití datové zprávy bez uznávaného elektronického podpisu nebo za použití jiných přenosových technik, které je správce daně způsobilý přijmout, pokud je toto podání do 5 dnů ode dne, kdy došlo správci daně, potvrzeno nebo opakováno způsobem uvedeným v odstavci 1; tuto lhůtu nelze prodloužit ani navrátit v předešlý stav.

(4) Správce daně zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup, jaká podání lze učinit způsobem podle odstavce 1 písm. c).

§ 72

(1) Přihlášku k registraci, oznámení o změně registračních údajů, řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení lze podat jen na tiskopise vydaném Ministerstvem financí nebo na tiskovém výstupu z počítačové tiskárny, který má údaje, obsah i uspořádání údajů shodné s tímto tiskopisem.

(2) V tiskopisech a v nich vyznačených přílohách, které jsou součástí podání, lze požadovat pouze údaje nezbytné pro správu daní.

(3) Podání podle odstavce 1 lze učinit i datovou zprávou ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně odeslanou způsobem uvedeným v § 71 odst. 1 nebo 3.

(4) Má-li daňový subjekt nebo jeho zástupce zřízenou datovou schránku nebo zákonem uloženou povinnost mít účetní závěrku ověřenou auditorem, je povinen podání podle odstavce 1 učinit pouze datovou zprávou ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně odeslanou způsobem uvedeným v § 71 odst. 1.

§ 73

(1) Podání se činí u příslušného správce daně.

(2) Podání, které je učiněno prostřednictvím datové zprávy s využitím dálkového přístupu, se přijímá na technickém zařízení správce daně nebo prostřednictvím datové schránky správce daně.

(3) Správce daně na požádání potvrdí podání učiněné písemně nebo datovou zprávou. Jde-li o datovou zprávu zasílanou na technické zařízení správce daně, je přijetí podání potvrzeno tímto zařízením s uvedením časového údaje o přijetí této datové zprávy.

(4) Podání, kterým je zahájeno řízení, může ten, kdo jej učinil, změnit nebo vzít zpět do doby, než je správcem daně vydáno rozhodnutí ve věci. Zpětvzetí podání je však nepřijatelné u podání, k němuž je osoba zúčastněná na správě daní povinna buď přímo ze zákona, nebo na výzvu správce daně.

§ 74

Vady podání

(1) Má-li podání vady, pro které není způsobilé k projednání, nebo vady, pro které nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní, vyzve správce daně toho, kdo podání učinil, aby označené vady odstranil podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou stanoví.

(2) Výzva obsahuje poučení o následcích spojených s neodstraněním označených vad.

(3) Budou-li vady podání odstraněny ve stanovené lhůtě, hledí se na podání, jako by bylo učiněno řádně a včas. Nebudou-li vady podání odstraněny, stává se podání uplynutím stanovené lhůty neúčinným, o čemž pořídí správce daně úřední záznam a vyrozumí podatele; vyrozumění není třeba v případě, že podatel na výzvu k odstranění vad neučinil vůči správci daně žádný úkon.

§ 75

Postoupení

Není-li správce daně, vůči němuž bylo učiněno podání nebo připsána platba, příslušný vést v dané věci řízení, podání nebo platbu neprodleně postoupí příslušnému správci daně a uvědomí o tom podatele.

§ 76

Jednací jazyk

(1) Při správě daní se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce.

(2) Písemnosti vyhotovené v jiném než českém jazyce musí být předloženy v originálním znění, a současně v překladu do jazyka českého, pokud správce daně neprohlásí, že takový překlad nevyžaduje nebo že požaduje úředně ověřený překlad; takové prohlášení může správce daně učinit na své úřední desce i pro neurčitý počet písemností v budoucnu.

(3) Každý, kdo neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka¹⁰⁾ zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady.

(4) Občan České republiky příslušející k národnostní menšině, která tradičně a dlouhodobě žije na území České republiky¹¹⁾, má před správcem daně právo činit podání a jednat v jazyce své národnostní menšiny. Nemá-li správce daně úřední osobu znalou jazyka národnostní menšiny, obstará si tento občan tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků. Náklady na tlumočení a náklady na pořízení překladů v tomto případě nese správce daně.

(5) Osobě neslyšící ustanoví správce daně na své náklady tlumočníka znakové řeči podle jiného právního předpisu¹²⁾. Osobě neslyšící, která neovládá znakovou řeč, ustanoví správce daně prostředníka, který je schopen se s ní dorozumět pomocí metody zřetelné artikulace. Osobě hluchoslepé bude ustanoven za stejných podmínek prostředník, který je schopen se s ní dorozumět pomocí řeči pro hluchoslepé.

§ 77

Vyloučení úřední osoby

(1) Úřední osoba je z řízení nebo jiného postupu při správě daní vyloučena pro podjatost, jestliže

- a) je předmětem řízení nebo jiného postupu právo nebo povinnost její nebo osoby jí blízké,
- b) se v téže věci na řízení nebo jiném postupu podílela na jiném stupni, nebo
- c) její poměr k osobě zúčastněné na správě daní nebo k předmětu daně vzbuzuje jiné pochybnosti o její nepodjatosti.

(2) Osoba zúčastněná na správě daní je oprávněna namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Úřední osoba je povinna neprodleně oznámit úřední osobě stojící v čele správce daně okolnosti nasvědčující podjatosti.

(3) Úřední osoba, o jejíž nepodjatosti jsou důvodné pochybnosti, smí do doby, než bude rozhodnuto o tom, zda je vyloučena, provést ve věci jen neodkladné úkony.

(4) O tom, zda je úřední osoba vyloučena, rozhodne úřední osoba stojící v čele správce daně; v případě, že je vyloučena, určí místo ní jinou úřední osobu, která není k vyloučené úřední osobě ve vztahu podřízenosti. Není-li takové nepodjaté úřední osoby, požádá úřední osoba stojící v čele správce daně nejbližší nadřízeného správce daně, aby dožádal jiného správce daně o provedení úkonů, jejichž výkon by příslušel podjaté úřední osobě, pokud nadřízený správce daně tyto úkony neprovede sám.

(5) Při pochybnostech o nepodjatosti úřední osoby stojící v čele správce daně rozhodne o tom, zda je vyloučena, nejbližší nadřízený správce daně; v případě, že dojde k vyloučení této úřední osoby, rozhodne o delegaci podle § 18 na jiného správce daně.

(6) Ustanovení předchozích odstavců se nepoužijí pro úřední osoby stojící v čele ústředních správních orgánů.

(7) Rozhodnutí o tom, zda je úřední osoba vyloučena, se doručuje dotčené úřední osobě a daňovému subjektu. Došlo-li k zahájení řízení o tom, zda je úřední osoba vyloučena, na základě námítky jiné osoby zúčastněné na správě daní, správce daně ji o výsledku tohoto řízení vyrozumí. Proti rozhodnutí o tom, zda je úřední osoba vyloučena, nelze uplatnit opravné prostředky.

(8) Ustanovení odstavců 1 až 4 a 7 se použijí pro znalce a tlumočníky obdobně.

Díl 2

Postupy při správě daní

§ 78

Vyhledávací činnost

(1) Správce daně vyhledává důkazní prostředky a daňové subjekty a zjišťuje plnění jejich povinností při správě daní před zahájením řízení i v jeho průběhu.

(2) Vyhledávací činnost provádí správce daně i bez součinnosti s daňovým subjektem.

(3) V rámci vyhledávací činnosti správce daně

- a) ověřuje úplnost evidence či registrace daňových subjektů,
- b) zjišťuje údaje týkající se příjmů, majetkových poměrů a dalších skutečností rozhodných pro správné zjištění, stanovení a placení daně,

- c) shromažďuje a zpracovává informace a využívá informační systémy v rozsahu podle § 9 odst. 3,
- d) opatřuje nezbytná vysvětlení,
- e) provádí místní šetření.

(4) Správce daně, který není místně příslušný, může provádět místní šetření i bez dožadání.

§ 79

Vysvětlení

(1) Správce daně v rámci vyhledávací činnosti opatřuje nezbytná vysvětlení k prověření skutečností rozhodných pro naplnění cíle správy daní, pokud tyto skutečnosti nelze prověřit jiným úředním postupem.

(2) Každý je povinen podat správci daně vysvětlení; pro odepření vysvětlení se obdobně použije § 96 odst. 2 až 4.

(3) Podané vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.

(4) O podaném vysvětlení sepiše správce daně podle povahy vysvětlení protokol nebo úřední záznam.

Místní šetření

§ 80

(1) Správce daně může provádět místní šetření. V rámci tohoto postupu správce daně zejména vyhledává důkazní prostředky a provádí ohledání u daňových subjektů a dalších osob zúčastněných na správě daní, jakož i na místě, kde je to vzhledem k účelu místního šetření nejvhodnější.

(2) K provedení místního šetření může správce daně přizvat osobu, jejíž přítomnost je podle povahy věci potřebná.

(3) O průběhu místního šetření sepiše správce daně podle povahy šetření protokol nebo úřední záznam.

(4) Správce daně může pořizovat obrazový nebo zvukový záznam o skutečnostech dokumentujících průběh úkonu, o čemž předem uvedomí osoby, které se tohoto úkonu účastní.

§ 81

(1) Úřední osoba provádějící místní šetření má v době přiměřené předmětu místního šetření, zejména v době provozu, právo na přístup na pozemky, do každé provozní budovy, místnosti a místa, včetně dopravních prostředků a přepravních obalů, k účetním záznamům nebo jiným informacím, a to i na technických nosičích dat, v rozsahu nezbytně nutném pro dosažení cíle správy daní. Toto právo má též, jde-li o obydlí, které daňový subjekt užívá současně pro podnikání, je-li to nezbytné a nelze-li rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem.

(2) Správce daně může provést nebo si vyžádat z účetních záznamů nebo jiných informací výpis nebo kopii, a to i na technických nosičích dat.

(3) V rozsahu nezbytném k prověření údajů na technických nosičích dat má správce daně právo na informace o používaných programech výpočetní techniky a může využívat programové vybavení, ve kterém byly informace pořízeny.

§ 82

(1) Daňový subjekt a další přítomné osoby jsou povinny poskytnout úřední osobě, která provádí místní šetření, všechny přiměřené prostředky a potřebnou součinnost k účinnému provedení místního šetření.

(2) Osoby, u nichž je místní šetření prováděno, jsou povinny zapůjčit správci daně jím vyžádané doklady a další věci nezbytné pro správu daní i mimo své prostory, jinak správce daně tyto věci zajistí postupem podle § 83.

(3) Správce daně si může od osoby, u níž je místní šetření prováděno, vyžádat nebo odebrat pro účely bližšího posouzení nebo expertizy vzorky věcí. Takto získané vzorky se vrací po expertize či posouzení, přípouští-li to jejich povaha.

(4) Zapůjčení dokladů a jiných věcí nebo odebrání vzorků potvrdí správce daně při jejich převzetí nebo odebrání. Převzaté doklady a další věci nebo odebrané vzorky vrátí správce daně osobě, od které je převzal, nejpozději do 30 dnů od jejich převzetí nebo odebrání. Ve zvlášť složitých případech, zejména je-li nutno zapůjčené doklady a další věci nebo odebrané vzorky podrobit vnější expertize, může tuto lhůtu prodloužit nejlépe nadříděný správce daně; pokud důvody pro zapůjčení trvají, může být tato lhůta z důležitých důvodů prodloužována opakovaně.

§ 83

(1) Při místním šetření může správce daně zajistit věci, které mohou sloužit jako důkazní prostředek, je-li důvodná obava, že by později nebylo možné příslušný důkazní prostředek provést vůbec nebo jen s velkými obtížemi.

(2) Při zajištění věci může správce daně podle její povahy

- a) věc převzít a přemístit na vhodné místo,

b) vyznačit na věci zajištění a věc ponechat na místě bez zamezení přístupu k věci, nebo

c) vyznačit na věci zajištění a po převzetí všech prostředků, které umožňují přístup k této věci, zajistit prostory, kde se tyto věci nalézají, úřední uzávěrou.

(3) Došlo-li při místním šetření k zajištění věci, předá správce daně stejnopis protokolu, jehož součástí je rozhodnutí o zajištění věci, dotčené osobě i bez její žádosti.

(4) Pominou-li důvody pro zajištění věci, správce daně rozhodnutí o zajištění bezodkladně zruší a zajištěnou věc vrátí vlastníkově nebo osobě, od které byla převzata.

(5) Nelze-li o zajištění věci sepsat protokol, sepíše se o tom úřední záznam s uvedením důvodů, pro které nebylo možno protokol sepsat; rozhodnutí o zajištění věci se v tomto případě oznamuje samostatně.

§ 84

(1) Pokud zapůjčené nebo zajištěné věci nelze vrátit jejich vlastníkově nebo osobě, která je zapůjčila, nebo od které byly v rámci zajištění převzaty, protože není známa nebo si věci nevyzvedla, a to ani na výzvu správce daně, nebo pokud jde o věci, jejichž prodej je zakázán, nebo které nejsou bez povolení obchodovatelné, může správce daně rozhodnout o jejich propadnutí ve prospěch státu; včas podané odvolání proti tomuto rozhodnutí má odkladný účinek.

(2) Není-li správci daně vlastníci zapůjčených nebo zajištěných věcí znám, musí být rozhodnutí o propadnutí věci vyvěšeno na úřední desce správce daně po dobu nejméně 60 dnů.

(3) Jde-li o věci, jejichž vlastník není znám, uvede správce daně v rozhodnutí jako příjemce namísto vlastníka den, čas a místo zapůjčení nebo zajištění věci, popřípadě další zpřesňující okolnosti nebo údaje.

Daňová kontrola

§ 85

(1) Předmětem daňové kontroly jsou daňové povinnosti, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně vztahující se k jednomu daňovému řízení.

(2) Daňová kontrola se provádí u daňového subjektu nebo na místě, kde je to vzhledem k účelu kontroly nejvhodnější.

(3) Správce daně předmět daňové kontroly prověřuje ve vymezeném rozsahu. Rozsah daňové kontroly lze v jejím průběhu rozšířit nebo zúžit postupem pro její zahájení.

(4) Daňovou kontrolu lze provádět společně pro více daňových řízení týkajících se jednoho daňového subjektu. Správce daně může daňovou kontrolu zahájit i pro další daňová řízení rozšířením daňové kontroly probíhající k jinému daňovému řízení.

(5) Daňovou kontrolu, která se týká skutečností, které již byly v souladu s vymezeným rozsahem kontrolovány, je možné opakovat pouze tehdy, pokud a) správce daně zjistí nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění správce daně uplatněny v původní daňové kontrole a které zakládají pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti dosud stanovené daně nebo tvrzení daňového subjektu; takto lze daňovou kontrolu opakovat pouze v rozsahu, který odpovídá nově zjištěným skutečnostem nebo důkazům, nebo b) daňový subjekt učiní úkon, kterým mění svá dosavadní tvrzení; takto lze daňovou kontrolu opakovat pouze v rozsahu, který odpovídá změně dosavadního tvrzení daňového subjektu.

(6) Správce daně seznámí daňový subjekt s důvody pro opakování daňové kontroly při jejím zahájení.

§ 86

(1) Daňový subjekt je povinen umožnit správci daně zahájení a provedení daňové kontroly.

(2) Daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, má právo

a) být přítomen jednání se svými zaměstnanci nebo dalšími osobami, které vykonávají jeho činnosti,

b) předkládat v průběhu daňové kontroly důkazní prostředky nebo navrhopvat provedení důkazních prostředků, které on sám nemá k dispozici,

c) vyvracet pochybnosti vyjádřené správcem daně.

(3) Daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, plní povinnosti podle § 82 a dále je povinen

a) zajistit vhodné místo a podmínky k provádění daňové kontroly,

b) poskytnout nezbytné informace o vlastní organizační struktuře, o pracovní náplni jednotlivých útvarů, o oprávněných jednotlivých zaměstnanců nebo jiných osob zajišťujících jeho činnost a o uložení účetních záznamů a jiných informací; to neplatí pro nepodnikající fyzické osoby,

c) předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení,

- d) umožnit jednání s kterýmkoliv svým zaměstnancem nebo jinou osobou, která vykonává jeho činnosti,
- e) nezatajovat důkazní prostředky, které má k dispozici, nebo o nichž je mu známo, kde se nacházejí.

(4) Správce daně má při provádění daňové kontroly rovněž pravomoci podle § 80 až 84.

§ 87

(1) Daňová kontrola je zahájena prvním úkonem správce daně vůči daňovému subjektu, při kterém je vymezen předmět a rozsah daňové kontroly a při kterém správce daně začne zjišťovat daňové povinnosti nebo prověřovat tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. Dojde-li v průběhu daňové kontroly ke změně místní příslušnosti, může daňovou kontrolu dokončit správce daně, který ji zahájil.

(2) Neumožní-li daňový subjekt správci daně zahájit daňovou kontrolu, může k tomu být správcem daně vyzván.

(3) Ve výzvě správce daně stanoví

- a) místo zahájení daňové kontroly,
- b) předmět daňové kontroly,
- c) lhůtu, jejíž běh počíná dnem doručení, ve které je daňový subjekt povinen správci daně sdělit den a hodinu v rámci úředních hodin správce daně, kdy je připraven k zahájení daňové kontroly; tuto lhůtu nelze prodloužit.

(4) Den, který je daňový subjekt povinen podle odstavce 3 písm. c) sdělit, musí nastat nejpozději patnáctý den ode dne uplynutí lhůty uvedené ve výzvě a musí být sdělen správci daně nejméně 3 pracovní dny před navrhovaným termínem zahájení daňové kontroly.

(5) Nevyhoví-li daňový subjekt výzvě podle odstavce 2 ve stanovené lhůtě, aniž by sdělil správci daně závažné důvody, pro které nemůže výzvě vyhovět, nebo neumožní-li ve sděleném termínu zahájit a následně provést daňovou kontrolu, může správce daně stanovit daň podle pomůcek, nebo daň sjednat za podmínek uvedených v § 98 odst. 4.

(6) Marným uplynutím lhůty stanovené ve výzvě nastávají účinky podle § 148 odst. 3 a odpadá překážka pro podání dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování k dani, která měla být předmětem daňové kontroly.

§ 88

(1) O zahájení, průběhu a ukončení daňové kontroly sepíše správce daně zprávu o daňové kontrole, která obsahuje výsledek kontrolního zjištění, včetně hodnocení důkazů zjištěných v průběhu daňové kontroly, a odkaz na protokoly nebo úřední záznamy o

- a) zahájení daňové kontroly podepsané úřední osobou a daňovým subjektem,
- b) jednáních vedených v průběhu daňové kontroly,
- c) skutečnostech zjištěných správcem daně mimo jednání,
- d) seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění,
- e) vyjádření daňového subjektu obsahující tvrzení, návrhy nebo výhrady daňového subjektu k výsledku kontrolního zjištění,
- f) stanovisku správce daně k jednotlivým tvrzením, návrhům nebo výhradám daňového subjektu.

(2) Správce daně seznámí daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů, a předloží mu jej k vyjádření.

(3) Na žádost daňového subjektu stanoví správce daně přiměřenou lhůtu, ve které se může daňový subjekt vyjádřit k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění. Nedojde-li na základě tohoto vyjádření ke změně výsledku kontrolního zjištění, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhnout jeho další doplnění.

(4) Zprávu o daňové kontrole podepisuje kontrolovaný daňový subjekt a úřední osoba. Správce daně po podpisu předá stejnopis zprávy o daňové kontrole kontrolovanému daňovému subjektu. Podpisem zprávy o daňové kontrole je ukončeno její projednání, zpráva o daňové kontrole se považuje za oznámenou a současně je ukončena daňová kontrola.

(5) Odmítne-li se kontrolovaný daňový subjekt seznámit se zprávou o daňové kontrole nebo ji projednat anebo se jejím projednáním vyhýbá, doručí mu ji správce daně do vlastních rukou; den doručení zprávy o daňové kontrole se pokládá za den jejího projednání a ukončení daňové kontroly.

(6) Odepření podpisu zprávy o daňové kontrole kontrolovaným daňovým subjektem bez dostatečného důvodu nemá vliv na použitelnost zprávy o daňové kontrole jako důkazního prostředku. O tomto musí být ve zprávě kontrolovaný daňový subjekt prokazatelně poučen. Okamžikem bezdůvodného odepření podpisu nastávají též účinky projednání, oznámení zprávy o daňové kontrole a ukončení kontroly.

Postup k odstranění pochybností

§ 89

(1) Má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.

(2) Ve výzvě správce daně uvede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.

(3) Ve výzvě daňovému subjektu stanoví správce daně lhůtu k odstranění pochybností, která nesmí být kratší než 15 dnů, a poučí ho o následcích spojených s neodstraněním pochybností nebo nedodržením stanovené lhůty.

(4) Pokud vyplývá z podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení, že daňovému subjektu má vzniknout daňový odpočet, vydá správce daně v případě pochybností výzvu k odstranění pochybností do 30 dnů ode dne, kdy bylo takovéto podání učiněno, nejdříve však od posledního dne lhůty stanovené pro podání řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení.

§ 90

(1) O průběhu postupu k odstranění pochybností sepíše správce daně podle povahy odpovědi protokol nebo úřední záznam, ve kterém uvede vyjádření nebo důkazní prostředky, na jejichž základě považuje pochybnosti za zcela nebo zčásti odstraněné, a případné důvody přetrvávajících pochybností.

(2) Nedošlo-li k odstranění pochybností a výše daně nebyla prokázána dostatečně věrohodně, sdělí správce daně daňovému subjektu výsledek postupu k odstranění pochybností. Daňový subjekt je oprávněn do 15 dnů ode dne, kdy byl seznámen s dosavadním výsledkem postupu k odstranění pochybností, podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků.

(3) Pokud správce daně shledá důvody k pokračování v dokazování, zahájí v rozsahu těchto důvodů daňovou kontrolu. Neshledá-li správce daně důvody k pokračování v dokazování, vydá do 15 dnů ode dne, kdy daňový subjekt podal návrh na pokračování v dokazování, rozhodnutí o stanovení daně.

(4) Neposkytne-li daňový subjekt potřebnou součinnost k odstranění pochybností, může správce daně stanovit daň podle pomůcek.

Díl 3

Průběh řízení

§ 91

Zahájení řízení

(1) Řízení je zahájeno dnem, kdy příslušnému správci daně došlo první podání ve věci učiněné osobou zúčastněnou na správě daní, nebo dnem, kdy byl správcem daně vůči osobě zúčastněné na správě daní učiněn první úkon ve věci.

(2) Nesplní-li daňový subjekt svou povinnost učinit podání zahajující řízení, zahájí správce daně toto řízení z moci úřední, jakmile zjistí skutečnosti zakládající tuto povinnost.

§ 92

Dokazování

(1) Dokazování provádí příslušný správce daně nebo jím dožádaný správce daně.

(2) Správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejlépe, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.

(3) Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

(4) Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

(5) Správce daně prokazuje

a) oznámení vlastních písemností,

b) skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce,

c) skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem,

d) skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti,

e) skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní.

(6) Navrhuje-li v řízení účast třetí osoby daňový subjekt, je povinen současně s návrhem sdělit správci daně potřebné údaje o této třetí osobě a informaci o tom, které skutečnosti hodlá účastí této třetí osoby prokázat nebo vysvětlit, popřípadě jiný důvod účasti. Není-li návrhu vyhověno, správce daně o tom vyrozumí daňový subjekt s uvedením důvodu.

(7) Správce daně po provedeném dokazování určí, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoliv a na základě kterých důkazních prostředků; o hodnocení důkazů sepíše úřední záznam, pokud se toto hodnocení neuvádí v jiné písemnosti založené ve spise.

§ 93

Důkazní prostředky

(1) Jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci.

(2) Za podmínek podle odstavce 1 lze jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů.

(3) Je-li podkladem předaným podle odstavce 2 protokol o svědecké výpovědi, správce daně na návrh daňového subjektu provede svědeckou výpověď v rámci daňového řízení o této daňové povinnosti.

(4) Orgány veřejné moci a osoby, které mají listiny a další věci nezbytné pro správu daní, které mohou být důkazním prostředkem při správě daní, jsou povinny za podmínek podle § 58 na vyžádání správce daně listiny nebo jejich kopie a jiné věci vydat nebo zapůjčit k ohledání; ustanovení § 96 odst. 3 se použije obdobně. Vyžaduje-li to účel řízení, může si správce daně vyžádat úřední ověření předložené kopie.

§ 94

Listina

(1) Listina vydaná orgánem veřejné moci v mezích jeho pravomoci, jakož i listina, která je zákonem prohlášena za veřejnou, potvrzuje, že jde o prohlášení orgánu veřejné moci, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzuje i pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno.

(2) Správce daně může vyžadovat ověření pravosti úředního razítka a podpisu na listině vydané orgánem cizího státu, pokud je toho v řízení třeba, zejména má-li pochybnosti o pravosti předložených listin.

(3) Za listinu se pro účely tohoto ustanovení považuje rovněž datová zpráva.

§ 95

Znalecký posudek

(1) Správce daně může ustanovit znalce k prokázání skutečností rozhodných pro správné zjištění a stanovení daně,

a) závisí-li rozhodnutí na posouzení otázek, k nimž je třeba odborných znalostí, které správce daně nemá, nebo

b) nepředložil-li daňový subjekt znalecký posudek, pokud mu tuto povinnost ukládá zákon, a to ani na výzvu správce daně.

(2) Rozhodnutí o ustanovení znalce se doručuje znalci; včas podané odvolání proti tomuto rozhodnutí má odkladný účinek. Rozhodnutí o ustanovení znalce se doručuje též daňovému subjektu, který proti němu nemůže uplatnit opravné prostředky.

(3) Je-li vyžádán správcem daně znalecký posudek, je daňový subjekt, v jehož věci má být znalecký posudek podán, povinen při jeho vypracování s ustanoveným znalcem spolupracovat. Pokud je k vypracování znaleckého posudku potřebná součinnost dalších osob, může jim správce daně rozhodnutím uložit tuto povinnost, a to v rozsahu nezbytném pro vypracování znaleckého posudku; včas podané odvolání proti tomuto rozhodnutí má odkladný účinek.

(4) Je-li ve věci daňového subjektu prováděn výslech znalce, má daňový subjekt právo být tomuto výslechu přítomen a klást znalci otázky týkající se podáváného znaleckého posudku. O tom, že bude prováděn výslech znalce, správce daně daňový subjekt včas vyrozumí.

§ 96

Svědci

(1) Každá osoba je povinna vypovídat jako svědek o důležitých okolnostech při správě daní týkajících se jiných osob, pokud jsou jí známy; musí vypovídat pravdivě a nic nezamíčovat.

(2) Výpověď může odepřít ten, kdo by tím způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám mu blízkým.

(3) Jako svědek nesmí být vyslechnut ten, kdo by porušil povinnosti spojené s utajováním informací podle jiného právního předpisu¹³⁾, nebo zákonem uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti¹⁴⁾, ledaže by byl této povinnosti zproštěn příslušným orgánem nebo tím, v jehož zájmu tuto povinnost má.

(4) Správce daně před výsledkem poučí svědka o možnosti odepřít výpověď, o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat a o právních následcích podané nepravdivé nebo neúplné výpovědi.

(5) Daňový subjekt má právo být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky v rámci dokazování svých práv a povinností. O provádění svědecké výpovědi správce daně daňový subjekt včas vyrozumí, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.

(6) Ve vyrozumění daňového subjektu o provádění svědecké výpovědi správce daně uvede označení věci, ve které bude svědek vypovídat, a označení svědka, nehrozí-li nebezpečí, že by došlo ke zmaření účelu výpovědi.

§ 97

Záznamní povinnost

(1) Daňový subjekt, který v rámci své podnikatelské nebo jiné samostatně výdělečné činnosti uskutečňuje platby v hotovosti, je povinen vést průběžně evidenci těchto plateb, pokud nezaznamenává údaje o těchto platbách v jiné evidenci stanovené zákonem.

(2) Správce daně může uložit daňovému subjektu, aby kromě evidence stanovené právním předpisem vedl zvláštní záznamy potřebné pro správné zjištění a stanovení daně.

(3) Záznamní povinnost podle odstavce 2 ukládá správce daně rozhodnutím. Součástí rozhodnutí musí být přesné stanovení zaznamenávaných údajů, jejich členění a uspořádání, popřípadě návaznost na doklady, z nichž je záznam veden. Správce daně rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti změní nebo zruší, jestliže se změnily nebo odpadly důvody, které vedly k jejímu uložení. Proti těmto rozhodnutím se lze odvolat do 15 dnů ode dne jejich doručení; včas podané odvolání má odkladný účinek.

(4) Správce daně si může ověřovat již v průběhu zdaňovacího období řádné plnění záznamní povinnosti daňového subjektu, požadovat doklady, o nichž se vede průběžná evidence, a ukládat rozhodnutím povinnosti k odstranění závad. Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení; včas podané odvolání má odkladný účinek.

(5) Záznamy, evidence a doklady, na které se vztahuje záznamní povinnost, je daňový subjekt povinen uchovávat až do uplynutí lhůty pro stanovení daně, k níž se vztahují.

§ 98

Pomůcky a sjednání daně

(1) Nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Uplatnění tohoto postupu při stanovení daně se uvede ve výroku rozhodnutí.

(2) Stanoví-li správce daně daň podle pomůcek, přihlédne také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly uplatněny.

(3) Pomůckami jsou zejména

- a) důkazní prostředky, které nebyly správcem daně zpochybněny,
- b) podaná vysvětlení,
- c) porovnání srovnatelných daňových subjektů a jejich daňových povinností,
- d) vlastní poznatky správce daně získané při správě daní.

(4) Neprokázal-li daňový subjekt svá tvrzení vztahující se k jeho daňové povinnosti, a daň nelze dostatečně spolehlivě stanovit ani podle pomůcek, které má správce daně k dispozici, správce daně s daňovým subjektem daň sjedná. Sjednání daně se zaprotokoluje a výše sjednané daně se uvede v rozhodnutí, které má náležitosti rozhodnutí o stanovení daně a které je součástí tohoto protokolu; proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky.

§ 99

Předběžná otázka

(1) Vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám. Může také dát podnět příslušnému orgánu veřejné moci k zahájení řízení nebo vyzvat daňový subjekt, popřípadě jinou osobu zúčastněnou na správě daní, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správce daně určí.

(2) Správce daně si nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek, nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.

§ 100

Předvolání a předvedení

(1) Správce daně předvolá osobu zúčastněnou na správě daní, jejíž osobní účast v řízení nebo jiném postupu při správě daní je nutná, a v předvolání uvede kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a současně upozorní na právní důsledky nedostavení se, včetně možnosti jejího předvedení. Předvolání se doručuje do vlastních rukou.

(2) V případě, že se předvolaná osoba bez dostatečného důvodu nedostaví ani po opakovaném předvolání, může správce daně vydat rozhodnutí o předvedení a požádat o její předvedení příslušný bezpečnostní sbor, který má pravomoc k předvedení podle jiného právního předpisu.

(3) Rozhodnutí o předvedení je doručováno předváděné osobě prostřednictvím osoby, která předvedení na základě tohoto rozhodnutí vykonává; proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky.

Rozhodnutí

§ 101

(1) Správce daně ukládá povinnosti nebo přiznává práva anebo prohlašuje práva a povinnosti stanovené zákonem rozhodnutím.

(2) Rozhodnutí je vydané okamžikem, kdy byl učiněn úkon k jeho doručení; rozhodnutí, které se nedoručuje, je vydané okamžikem, kdy bylo podepsáno úřední osobou.

(3) Příjemcem rozhodnutí je ten, komu je rozhodnutím ukládána povinnost nebo přiznáváno právo anebo prohlášeno právo nebo povinnost stanovená zákonem.

(4) Přiznat stejné právo nebo uložit stejnou povinnost lze ze stejného důvodu témuž příjemci rozhodnutí pouze jednou.

(5) Rozhodnutí se oznamuje všem jeho příjemcům. Vůči příjemci je rozhodnutí účinné okamžikem jeho oznámení.

(6) Oznámením rozhodnutí se pro účely tohoto zákona rozumí doručení rozhodnutí nebo jiný zaprotokolovaný způsob seznámení příjemce s obsahem rozhodnutí.

§ 102

(1) Rozhodnutí obsahuje

a) označení správce daně, který rozhodnutí vydal,

b) číslo jednací, popřípadě číslo platebního výměru,

c) označení příjemce rozhodnutí,

d) výrok s uvedením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno, a jde-li o platební povinnost, také částku a číslo účtu příslušného poskytovatele platebních služeb, na který má být částka uhrazena,

e) lhůtu k plnění, je-li nutné ji stanovit,

f) poučení, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je tak možno učinit, u kterého správce daně se odvolání podává, spolu s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku,

g) podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka; tuto náležitost lze nahradit uznávaným elektronickým podpisem úřední osoby,

h) datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno.

(2) Rozhodnutí obsahuje odůvodnění, nestanoví-li zákon jinak.

(3) V odůvodnění správce daně uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí.

(4) V odůvodnění rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dokazování, správce daně dále uvede, které skutečnosti má za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce.

§ 103

(1) Rozhodnutí, které je účinné a proti kterému se nelze odvolat, je v právní moci.

(2) Rozhodnutí, které je účinné, je vykonatelné, jestliže se proti němu nelze odvolat, nebo jestliže odvolání nemá odkladný účinek, a uplynula-li lhůta k plnění, pokud byla stanovena.

(3) Na žádost příjemce rozhodnutí vyznačí správce daně na vyhotovení rozhodnutí doložku právní moci, popřípadě vykonatelnosti.

§ 104

Opravy zřejmých nesprávností

(1) Správce daně opraví zřejmé chyby v psaní, počtech a jiné zřejmé nesprávnosti ve vyhotovení rozhodnutí opravným rozhodnutím.

(2) Opravu zřejmých nesprávností v rozhodnutích o stanovení daně lze provést, jen pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně. Jde-li o rozhodnutí vydané při placení daně, skončí tato lhůta uplynutím lhůty pro placení daně. U ostatních rozhodnutí se lhůta posuzuje podle daňové povinnosti, se kterou opravované rozhodnutí souvisí.

§ 105

Nicotnost rozhodnutí

(1) Nicotnost rozhodnutí zjišťuje a prohlašuje z moci úřední, a to kdykoliv, správce daně nejbližší nadřízený správcí daně, který rozhodnutí vydal. Jde-li o rozhodnutí, které vydala úřední osoba stojící v čele ústředního správního orgánu, nicotnost rozhodnutí zjišťuje a prohlašuje tato úřední osoba na základě návrhu jí ustanovené komise.

(2) Nicotné je rozhodnutí, pokud

- a) správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný,
- b) trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo
- c) je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně.

(3) Rozhodnutí o prohlášení nicotnosti se doručí všem příjemcům rozhodnutí, jehož nicotnost se prohlašuje, a nelze se proti němu odvolat. Současně správce daně prohlásí za nicotná všechna navazující rozhodnutí, která vydal, nebo která byla vydána jemu podřízeným správcem daně.

(4) Byla-li na sebe navazující rozhodnutí vydána různými správci daně, prohlásí nicotnost předmětného rozhodnutí a všech navazujících rozhodnutí správce daně, který je těmto správcům daně nejbližší společně nadřízen.

(5) Podnět, který neshledal správce daně oprávněným, odloží a podatele o tom do 30 dnů vyrozumí.

§ 106

Zastavení řízení

(1) Správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže

- a) osoba zúčastněná na správě daní vzala své podání, kterým se zahajuje řízení, zpět, pokud zákon zpětvzetí nevyklučuje,
- b) jde o zjevně právně nepřipustné podání,
- c) ten, o jehož právech a povinnostech má být rozhodnuto, zanikl bez právního nástupce,
- d) bylo učiněno podání ve věci, o níž již bylo pravomocně rozhodnuto, nejde-li o rozhodnutí prozatímní nebo předběžné povahy,
- e) nelze v řízení pokračovat z důvodů, které stanoví zákon, nebo
- f) řízení se stalo bezpředmětným.

(2) Týká-li se některý z důvodů zastavení řízení jen části jeho předmětu, zastaví se řízení jen v této části.

(3) Dojde-li k zastavení řízení podle odstavce 1 písm. c), správce daně rozhodnutí nedoručuje a nelze vůči němu uplatnit opravné prostředky; to neplatí, pokud je ve věci více příjemců rozhodnutí. Za den doručení rozhodnutí se považuje den založení do spisu.

§ 107

Náklady řízení

(1) Náklady řízení nese příslušný správce daně, s výjimkou nákladů na vymáhání nedoplatků a nákladů, které vznikly osobě zúčastněné na správě daní, nebo ke kterým byla osoba zúčastněná na správě daní povinna.

(2) Pokud se na výzvu správce daně zúčastní řízení třetí osoba, náleží jí náhrada účelně vynaložených hotových výdajů a ušlého výtěžku, nestanoví-li jiný právní předpis jinak; to platí i pro náklady vzniklé při vyhledávací činnosti. Jde-li o

právníckou osobu, náleží jí úhrada účelně vynaložených nákladů, zejména hotových výdajů a mzdových prostředků.

(3) Nárok na náhradu může třetí osoba uplatnit u správce daně, na jehož výzvu se řízení zúčastnila, spolu s doklady prokazujícími uplatňované nároky do 8 dnů ode dne účasti, jinak tento nárok zaniká.

(4) Byl-li správcem daně ustanoven osobě zúčastněné na správě daní zástupce nebo společný zástupce, náleží mu náhrada účelně vynaložených hotových výdajů a ušlého výdělku nebo odměny podle jiného právního předpisu za úkony, které jako zástupce ve věci účelně vykonal. Nárok lze uplatňovat u správce daně, který zástupce ustanovil, po jednotlivých úkonech, nejpozději však do 20 pracovních dnů poté, kdy byl zástupcem učiněn ve věci poslední úkon, jinak tento nárok zaniká. Správce daně může na žádost zástupce poskytnout přiměřenou zálohu.

(5) O uplatněných nárocích rozhodne správce daně do 15 dnů ode dne jejich uplatnění a do 15 dnů od vydání tohoto rozhodnutí poukáže ve prospěch oprávněných úhradu přiznaného nároku. Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení.

(6) Uhradil-li správce daně náklady řízení vzniklé v důsledku nečinnosti nebo nesplnění povinnosti daňového subjektu, může uložit povinnost hradit tyto náklady daňovému subjektu a strhnout je přímo z osobního daňového účtu daňového subjektu; náklady řízení vzniklé společnému zástupci se přenášejí na zastoupené daňové subjekty společně a nerozdílně. Předepsaná náhrada nákladů řízení je splatná do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

(7) Při stanovení hotových výdajů spočívajících v náhradě jízdného, stravného a náhradě prokázaných výdajů za ubytování se použijí obdobně příslušná ustanovení zákoníku práce.

(8) Rozsah, ve kterém jsou hrazeny hotové výdaje, s výjimkou výdajů podle odstavce 7, a náhrada ušlého výdělku, a postup při jejich stanovení a úhradě stanoví Ministerstvo financí vyhláškou.

HLAVA VII

OPRAVNÉ A DOZORČÍ PROSTŘEDKY

Díl 1

Obecná ustanovení o opravných a dozorčích prostředcích

§ 108

Použití opravných a dozorčích prostředků

(1) Rozhodnutí vydané při správě daní lze přezkoumat na základě

- a) řádného opravného prostředku, kterým je odvolání nebo rozklad,
- b) mimořádného opravného prostředku, kterým je návrh na povolení obnovy řízení, nebo
- c) dozorčího prostředku, kterým je nařízení obnovy řízení a nařízení přezkoumání rozhodnutí.

(2) Proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní orgán nebo úřední osoba stojící v jeho čele, lze podat rozklad. O rozkladu rozhoduje úřední osoba stojící v čele ústředního správního orgánu na základě návrhu jí ustanovené komise. Na řízení o rozkladu se použijí obdobně ustanovení o odvolání, nevylučuje-li to povaha věci.

(3) Rozhodla-li v řízení o opravném nebo dozorčím prostředku úřední osoba stojící v čele ústředního správního orgánu, nelze tato rozhodnutí s výjimkou uvedenou v § 119 odst. 2 a § 122 odst. 2 dále přezkoumávat opravnými a dozorčími prostředky podle tohoto zákona.

Díl 2

Odvolací řízení

Obecná ustanovení o odvolání

§ 109

(1) Příjemce rozhodnutí se může odvolat proti rozhodnutí správce daně, pokud zákon nestanoví jinak. Odvolání je nepřipustné, směňuje-li jenom proti odůvodnění rozhodnutí.

(2) Proti rozhodnutí označenému jako výzva, kterým správce daně vyzývá příjemce rozhodnutí k uplatnění práva nebo splnění povinností, se nelze samostatně odvolat, pokud zákon nestanoví jinak.

(3) Odvolání se podává u správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno.

(4) Odvolání lze podat do 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí, proti němuž odvolání směňuje, a to i před doručením tohoto rozhodnutí.

(5) Odvolání nemá odkladný účinek, pokud zákon nestanoví jinak.

§ 110

(1) V případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 102 odst. 1 písm. f) lze odvolání podat do 30 dnů ode dne doručení opravného rozhodnutí podle § 104, bylo-li vydáno, nejpozději však do 3 měsíců ode dne doručení rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje.

(2) Je-li v poučení připuštěno odvolání i tehdy, kdy je zákon nepřipouští, a je-li podáno odvolání, řízení o odvolání se zastaví.

(3) Je-li v poučení chybně přiznán odvolání odkladný účinek tehdy, kdy jej zákon nepřiznává, má včas podané odvolání odkladný účinek.

§ 111

(1) Příjemce rozhodnutí se může vzdát svého práva na odvolání až do uplynutí odvolací lhůty; dnem vzdání se práva na odvolání nabývá rozhodnutí, vůči kterému byl tento úkon učiněn, právní moci. Je-li v řízení více příjemců rozhodnutí a všichni se vzdali práva podat odvolání, nabývá rozhodnutí právní moci dnem, kdy tak učinil poslední z nich.

(2) Do doby, než je rozhodnutí o odvolání vydáno, může odvolatel odvolání měnit, doplňovat nebo vzít zpět.

(3) Dnem zpětvzetí odvolání je odvolací řízení zastaveno a rozhodnutí, které bylo tímto odvoláním napadeno, nabývá právní moci. Pokud vzali všichni odvolatelé podané odvolání zpět, odvolací řízení je zastaveno dnem zpětvzetí odvolání posledního z odvolatelů a tímto dnem nabývá rozhodnutí právní moci.

(4) Může-li odvolání podat několik příjemců rozhodnutí a odvolá-li se jen některý z nich, správce daně, který napadené rozhodnutí vydal, zašle kopii odvolání ostatním příjemcům rozhodnutí a vyzve je, aby se k podanému odvolání vyjádřili ve stanovené lhůtě, která nesmí být kratší než 15 dnů.

(5) Došlo-li před skončením odvolacího řízení ke změně místní příslušnosti, provede odvolací řízení správce daně, který napadené rozhodnutí vydal a jemu nejbližší nadřízený správce daně.

(6) Pokud již uplynula lhůta pro stanovení daně, správce daně, který v odvolacím řízení tuto skutečnost zjistil, napadené rozhodnutí o stanovení daně zruší a zastaví odvolací řízení.

§ 112

Náležitosti odvolání

(1) Odvolání musí mít tyto náležitosti

- a) označení správce daně, který napadené rozhodnutí vydal,
- b) označení odvolatele,
- c) číslo jednací, popřípadě číslo platebního výměru nebo jinou jednoznačnou identifikaci rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje,
- d) uvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí,
- e) označení důkazních prostředků k tvrzením o skutkovém stavu, která jsou uvedena v odvolání,
- f) návrh na změnu nebo zrušení rozhodnutí.

(2) Obsahuje-li podané odvolání vady, které brání řádnému projednání věci, vyzve správce daně odvolatele k doplnění podání s poučením, v jakém směru musí být doplněno, a stanoví pro to přiměřenou lhůtu, která nesmí být kratší než 15 dnů.

(3) Odstraní-li odvolatel vady, které brání řádnému projednání věci, platí, že odvolání bylo podáno řádně a včas, v opačném případě správce daně odvolací řízení zastaví.

§ 113

Postup správce daně prvního stupně

(1) Správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno,

- a) rozhodne o odvolání sám, pokud mu v plném rozsahu vyhoví a toto rozhodnutí není v rozporu s vyjádřením příjemců rozhodnutí podle § 111 odst. 4,
- b) rozhodne o odvolání sám, pokud mu vyhoví pouze částečně a ve zbytku je zamítne a toto rozhodnutí není v rozporu s vyjádřením příjemců rozhodnutí podle § 111 odst. 4, nebo
- c) odvolání zamítne a zastaví odvolací řízení, pokud je podané odvolání nepřipustné nebo bylo podáno po lhůtě.

(2) Nemůže-li správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno, posoudit všechny údaje uvedené v odvolání z výsledků již provedeného řízení, řízení doplní o nezbytné úkony.

(3) Pokud správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno, o odvolání nerozhodne sám, postoupí odvolání s příslušnou částí spisu a se svým stanoviskem bez zbytečného odkladu odvolacímu orgánu.

Postup odvolacího orgánu

§ 114

(1) Odvolacím orgánem je správce daně nejbližší nadřízený správcí daně, který napadené rozhodnutí vydal.

(2) Odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Odvolací orgán však není návrhy odvolatele vázán, a to ani v případě, že v odvolání neuplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele.

(3) Vydou-li při přezkoumávání najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgán je provedí.

(4) Směřuje-li odvolání proti rozhodnutí o stanovení daně podle pomůcek, zkoumá odvolací orgán pouze dodržení zákonných podmínek použití tohoto způsobu stanovení daně, jakož i přiměřenosti použitých pomůcek.

§ 115

(1) V rámci odvolacího řízení může odvolací orgán provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správcí daně, který napadené rozhodnutí vydal, se stanovením přiměřené lhůty.

(2) Provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.

(3) Lhůta podle odstavce 2 nesmí být delší 15 dnů; žádost o navrácení této lhůty v předešlý stav je možné podat nejpozději do vydání rozhodnutí o odvolání.

(4) Po uplynutí lhůty podle odstavce 2 odvolací orgán k návrhům na provedení dalších důkazů nepřihlíží.

§ 116

(1) Odvolací orgán

- a) napadené rozhodnutí změnit,
- b) napadené rozhodnutí zruší a zastaví řízení, nebo
- c) odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.

(2) V odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

(3) Zjistí-li odvolací orgán, že jsou u správce daně prvního stupně splněny podmínky pro rozhodnutí podle § 113 odst. 1, může vrátit věc k rozhodnutí s odůvodněním a pokyny pro další řízení správcí daně prvního stupně, který je právním názorem odvolacího orgánu vázán, jinak o odvolání rozhodne sám.

(4) Proti rozhodnutí odvolacího orgánu se nelze dále odvolat.

Díl 3

Obnova řízení

Řízení o povolení nebo nařízení obnovy řízení

§ 117

(1) Řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže

- a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí,
- b) rozhodnutí bylo učiněno na základě padělaného nebo pozměněného dokladu anebo dokladu obsahujícího nepravdivé údaje, křivé výpovědi svědka nebo nepravdivého znaleckého posudku,
- c) rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, nebo
- d) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem,

kteřý má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházějící řízení.

(2) Nálezací řízení nelze obnovit z důvodů, za kterých lze podat dodatečné přiznání nebo dodatečné vyúčtování.

§ 118

(1) Návrh na povolení obnovy řízení se podává u správce daně, který ve věci rozhodl v prvním stupni.

(2) Návrh na povolení obnovy řízení lze podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení.

(3) V návrhu na povolení obnovy řízení musí být uvedeny okolnosti svědčící o jeho důvodnosti a o dodržení lhůty pro podání návrhu na povolení obnovy řízení.

§ 119

(1) Obnovu řízení povolí nebo nařídí správce daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni, a neshledá-li důvod povolení obnovy, návrh zamítne.

(2) Jde-li o povolení nebo nařízení obnovy řízení ve věci, ve které rozhodovala v posledním stupni úřední osoba stojící v čele ústředního správního orgánu, povolí nebo nařídí obnovu řízení anebo návrh zamítne tato úřední osoba na základě návrhu jí ustanovené komise.

(3) Správce daně v odůvodnění rozhodnutí vymezí důvody, na základě kterých se obnova řízení povoluje nebo nařizuje.

(4) Obnovu nálezacího řízení lze povolit nebo nařídít, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně. Obnovu řízení při placení daní lze povolit nebo nařídít, pokud neuplynula lhůta pro placení daně. V ostatních případech lze obnovu řízení povolit nebo nařídít do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí ukončujícího toto řízení.

(5) Došlo-li ke změně místní příslušnosti před vydáním rozhodnutí, kterým se obnova řízení povoluje nebo nařizuje, provede řízení o povolení obnovy, jakož i vlastní obnovené řízení nově místně příslušný správce daně. Ke změně místní příslušnosti, ke které došlo po vydání rozhodnutí o povolení či nařízení obnovy řízení, se nepřihlíží.

§ 120

Obnovené řízení

(1) Obnovené řízení ve věci provede správce daně, který ve věci rozhodoval v prvním stupni; pokud nastaly důvody podle § 117 odst. 1 písm. c), provede obnovené řízení ve věci správce daně, v jímž vedeném řízení tyto důvody nastaly.

(2) Obnovené řízení se zahajuje vydáním rozhodnutí o povolení nebo nařízení obnovy.

(3) Povolení nebo nařízení obnovy řízení má vůči původnímu rozhodnutí odkladný účinek až do oznámení rozhodnutí ve věci vydaného v obnoveném řízení s výjimkou zajištění podle § 170 a 173. Po dobu trvání odkladného účinku nevznikají úroky, které jsou příslušenstvím daně.

(4) Novým rozhodnutím ve věci se původní rozhodnutí ruší.

Díl 4

Přezkoumání řízení

Nařízení přezkoumání rozhodnutí

§ 121

(1) Správce daně z moci úřední nařídí přezkoumání rozhodnutí, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, se nepřihlíží.

(2) V rozsahu, ve kterém bylo rozhodnutí vydané při správě daní přezkoumáno ve správním soudnictví, nelze nařídít přezkoumání rozhodnutí.

(3) Podnět k nařízení přezkoumání rozhodnutí podá u správce daně, který rozhodl v řízení v posledním stupni, kterýkoli správce daně, jakmile zjistí, že pro nařízení přezkoumání rozhodnutí jsou dány zákonné podmínky.

(4) Za podmínek podle odstavce 3 může podnět k přezkoumání rozhodnutí podat kterákoli osoba zúčastněná na správě daní. Pokud o to osoba, která podala podnět, požádá, sdělí jí správce daně, zda shledal podnět důvodným či nikoliv.

§ 122

(1) Přezkoumání rozhodnutí nařídí správce daně nejbližší nadřízený správci daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

(2) Jde-li o nařízení přezkoumání rozhodnutí ústředního správního orgánu nebo úřední osoby stojící v čele ústředního správního orgánu, nařídí přezkoumání rozhodnutí úřední osoba stojící v čele ústředního správního orgánu na základě návrhu jí ustanovené komise.

(3) Přezkoumání rozhodnutí o stanovení daně lze nařídit, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně. Přezkoumání rozhodnutí vydaného v řízení při placení daní lze nařídit, pokud neuplynula lhůta pro placení daně. Přezkoumání jiného rozhodnutí lze nařídit do 3 let ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

(4) Došlo-li ke změně místní příslušnosti od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, provede následně přezkumné řízení nově místně příslušný správce daně. Ke změně místní příslušnosti, ke které došlo po vydání rozhodnutí o nařízení přezkoumání rozhodnutí, se nepřihlíží.

§ 123

Postup při přezkumném řízení

(1) Přezkumné řízení provede správce daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

(2) Řízení je zahájeno vydáním rozhodnutí o nařízení přezkoumání rozhodnutí.

(3) Správce daně je při řízení vázán důvody, pro které bylo nařízeno, a právním názorem vyjádřeným v rozhodnutí o nařízení přezkoumání rozhodnutí; ve stejném rozsahu může řízení doplňovat a odstraňovat jeho vady.

(4) Nařízení přezkoumání rozhodnutí má vůči takto přezkoumávanému rozhodnutí a navazujícím rozhodnutím odkladný účinek až do doby oznámení rozhodnutí ve věci, vydaného v přezkumném řízení, s výjimkou zajištění podle § 167 až 169, § 170 a 173. Po dobu trvání odkladného účinku úroky, které jsou příslušenstvím daně, nevznikají.

(5) Jestliže správce daně po zahájení přezkumného řízení zjistí, že byly naplněny podmínky podle § 121 odst. 1, vydá rozhodnutí, kterým se původní rozhodnutí zruší nebo změní. V opačném případě přezkumné řízení zastaví.

Díl 5

Vztah ke správnímu soudnictví

§ 124

(1) Domáhá-li se navrhovatel ve správním soudnictví zrušení rozhodnutí vydaného správcem daně, může jej správce daně uspokojit změnou nebo zrušením tohoto rozhodnutí v přezkumném řízení.

(2) Přezkumné řízení směřující k uspokojení navrhovatele ve správním soudnictví provede správce daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni; ustanovení o nařízení přezkoumání rozhodnutí se nepoužijí.

(3) K novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazních prostředků, které navrhovatel ve své žalobě neuvedl, správce daně v rámci přezkumného řízení směřujícího k uspokojení navrhovatele ve správním soudnictví nepřihlíží.

(4) V rámci přezkumného řízení směřujícího k uspokojení navrhovatele ve správním soudnictví nelze změnit rozhodnutí v neprospěch navrhovatele.

(5) Proti rozhodnutí vydanému v rámci přezkumného řízení směřujícího k uspokojení navrhovatele ve správním soudnictví nelze uplatnit opravné prostředky.

§ 124a

Dojde-li v řízení o kasační stížnosti ve správním soudnictví ke zrušení pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci v souladu s právním názorem krajského soudu, stává se toto rozhodnutí neúčinným dnem nabytí právní moci nového rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta nebo ve kterém dojde ke změně právního názoru oproti zrušenému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu.

ČÁST TŘETÍ

ZVLÁŠTNÍ ČÁST O SPRÁVĚ DANÍ

HLAVA I

REGISTRAČNÍ ŘÍZENÍ

nadpis vypuštěn

§ 125

Vznik registrační povinnosti

Registrační povinnost vzniká daňovému subjektu, kterému vznikne povinnost podat přihlášku k registraci k jednotlivé dani.

§ 126

Příhláška k registraci

V přihlášce k registraci je daňový subjekt povinen uvést předepsané údaje potřebné pro správu daní.

§ 127

Oznamovací povinnost registrovaných daňových subjektů

(1) Dojde-li ke změně údajů, které je povinen daňový subjekt uvádět při registraci, je povinen tuto změnu oznámit správci daně do 15 dnů ode dne, kdy nastala, popřípadě požádat o zrušení registrace, jsou-li pro to dány důvody.

(2) Oznamovací povinnost podle odstavce 1 lze splnit pouze prostřednictvím oznámení o změně registračních údajů.

(3) Registrovaný daňový subjekt je povinen předložit správci daně

a) příslušnou listinu prokazující jeho zrušení, popřípadě další listinu, podle které dojde k rozhodnutí o zániku povolení nebo oprávnění, na jehož základě byl daňový subjekt registrován, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy mu tato listina byla doručena, nebo kdy ji potvrdil,

b) rozhodnutí orgánu veřejné moci o jeho zrušení, popřípadě rozhodnutí o zániku povolení nebo oprávnění, na jehož základě byl daňový subjekt registrován, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy mu toto rozhodnutí bylo doručeno; tento postup se neuplatní, pokud daňový subjekt správce daně o těchto skutečnostech informoval podle písmene a),

c) smlouvu o koupi obchodního závodu nebo jeho části, a to 15 dnů od jejího uzavření.

(4) Oznamovací povinnost podle odstavců 1 a 3 se nevztahuje na údaje, jejichž změnu může správce daně automatizovaným způsobem zjistit z rejstříků či evidencí, do nichž má zřízen automatizovaný přístup; okruh těchto údajů zveřejní správce daně způsobem podle § 56 odst. 2.

§ 128

Postup k odstranění pochybností v registračních údajích

(1) Správce daně prověří údaje uvedené daňovým subjektem v přihlášce k registraci nebo v oznámení o změně registračních údajů a v případě pochybností o jejich správnosti nebo úplnosti vyzve daňový subjekt, aby údaje vysvětlil, doložil, popřípadě doplnil nebo změnil, a zároveň stanoví lhůtu, v níž je daňový subjekt povinen tak učinit.

(2) Vyhoví-li daňový subjekt výzvě ve stanovené lhůtě, hledí se na přihlášku k registraci nebo na oznámení o změně registračních údajů, jako by bylo podáno bez vady v den původního podání. Je-li výzvě vyhověno až po uplynutí lhůty, považuje se přihláška k registraci nebo oznámení o změně registračních údajů za podané tímto dnem.

nadpis vypuštěn

§ 129

Rozhodnutí v registračním řízení

(1) Správce daně rozhodne o registraci ve lhůtě 30 dnů ode dne podání přihlášky, popřípadě ode dne odstranění jejích vad; ve zvlášť složitých případech může tuto lhůtu prodloužit nejlépe nadřizený správce daně.

(2) Pokud správce daně rozhodne zcela v souladu s přihláškou k registraci nebo s oznámením o změně registračních údajů, rozhodnutí se neodůvodňuje.

(3) Správce daně podle povahy věci rozhodne z moci úřední o registraci, nebo o zrušení registrace, pokud je to důvodné a pokud daňový subjekt

a) nepodá přihlášku k registraci,

b) nepodá oznámení o změně registračních údajů, nebo

c) nevyhoví výzvě k odstranění pochybností v registračních údajích.

(4) Změnu registračních údajů provede správce daně na základě oznámení o změně registračních údajů nebo na základě vlastního zjištění pouze formou úředního záznamu.

§ 130

Daňové identifikační číslo

(1) Daňovému subjektu, který není dosud registrován k žádné dani, přidělí správce daně daňové identifikační číslo. Daňové identifikační číslo obsahuje kód „CZ“ a kmenovou část, kterou tvoří obecný identifikátor, nebo vlastní identifikátor správce daně.

(2) Daňové identifikační číslo je daňový subjekt povinen uvádět ve všech případech, které se týkají daně, ke které byl pod tímto daňovým identifikačním číslem registrován, při styku se správcem daně a dále v případech stanovených zákonem.

(3) Obecným identifikátorem je u fyzické osoby rodné číslo, popřípadě jiný obecný identifikátor, stanoví-li tak zákon, a u právnické osoby identifikační číslo.

(4) Není-li obecný identifikátor daňovému subjektu přidělen, přidělí mu správce daně rozhodnutím vlastní identifikátor.

§ 131

Změna místní příslušnosti registrovaných daňových subjektů

(1) Dojde-li ke změně podmínek pro určení místní příslušnosti správce daně, dosavadní příslušný správce daně stanoví rozhodnutím den, k němuž přechází místní příslušnost na nového správce daně; proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

(2) Dojde-li do dne, k němuž přechází místní příslušnost na nového správce daně, ke změně okolností, za kterých bylo podle odstavce 1 rozhodnuto, rozhodne správce daně, který rozhodnutí vydal, o jeho zrušení nebo změně.

HLAVA II

ŘÍZENÍ O ZÁVAZNÉM POSOUZENÍ

Závazné posouzení

§ 132

(1) Správce daně vydá daňovému subjektu na jeho žádost rozhodnutí o závazném posouzení daňových důsledků, které pro něj vyplnou z daňově rozhodných skutečností již nastalých nebo očekávaných, a to v případech, kdy tak stanoví zákon.

(2) Výrok rozhodnutí o závazném posouzení obsahuje kromě náležitostí podle § 102 odst. 1 časový i věcný rozsah závaznosti vydaného rozhodnutí.

(3) Proti rozhodnutí o závazném posouzení nelze uplatnit opravné prostředky.

§ 133

(1) Rozhodnutí o závazném posouzení je při stanovení daně účinné vůči správci daně, který rozhoduje o daňové povinnosti daňového subjektu, na jehož žádost bylo rozhodnutí o závazném posouzení vydáno, pokud v době rozhodování o daňové povinnosti je skutečný stav věci totožný s údaji, na jejichž základě bylo rozhodnutí o závazném posouzení vydáno.

(2) Rozhodnutí o závazném posouzení se stává neúčinným, pokud došlo ke změně zákonné úpravy, na jejímž základě bylo rozhodnutí o závazném posouzení vydáno.

(3) Rozhodnutí o závazném posouzení není účinné pro posouzení daňových důsledků vyplývajících z rozhodných skutečností, které nastaly ve zdaňovacím období, jehož běh započal po uplynutí 3 let ode dne, v němž nabylo toto rozhodnutí právní moci, pokud správce daně nestanoví lhůtu kratší.

(4) Jde-li o jednorázovou daň, která se posuzuje ve vztahu k jednotlivé skutečnosti, není rozhodnutí o závazném posouzení účinné pro posouzení daňových důsledků vyplývajících z rozhodných skutečností, které nastaly po uplynutí 3 let od konce kalendářního roku, v němž nabylo toto rozhodnutí právní moci, pokud správce daně nestanoví lhůtu kratší.

(5) Prokáže-li se při stanovení daně, že podmínky, za kterých bylo rozhodnutí o závazném posouzení vydáno, nejsou splněny, nelze toto rozhodnutí v tomto daňovém řízení použít.

HLAVA III

DAŇOVÉ ŘÍZENÍ

§ 134

(1) Daňové řízení se vede za účelem správného zjištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady a končí splněním nebo jiným zánikem daňové povinnosti, která s touto daní souvisí.

(2) Pro potřeby vymezení předmětu daňového řízení se daň posuzuje buď ke zdaňovacímu období, nebo ve vztahu k jednotlivé skutečnosti.

(3) Daňové řízení se skládá podle okolností z dílčích řízení, ve kterých jsou vydávána jednotlivá rozhodnutí. Dílčím řízením se pro účely tohoto zákona rozumí řízení

a) nalézací

1. vyměřovací, jehož účelem je stanovení daně,

2. doměřovací, které je vedeno za účelem stanovení změny poslední známé daně,

3. o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v řízení podle bodů 1 a 2,

b) při placení daní

1. o posečkání daně a rozložení její úhrady na splátky,
2. o zajištění daně,
3. exekuční,
4. o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v řízení podle bodů 1 až 3,

c) o mimořádných opravných a dozorcích prostředcích proti jednotlivým rozhodnutím vydaným v rámci daňového řízení.

HLAVA IV

NALÉZACÍ ŘÍZENÍ

Díl 1

Vyměřovací řízení

Řádné daňové tvrzení

§ 135

(1) Řádné daňové tvrzení je povinen podat každý daňový subjekt, kterému to zákon ukládá, nebo daňový subjekt, který je k tomu správcem daně vyzván.

(2) Daňový subjekt je povinen v řádném daňovém tvrzení sám vyčíslit daň a uvést předepsané údaje, jakož i další okolnosti rozhodné pro vyměření daně.

(3) Daň je splatná v poslední den lhůty stanovené pro podání řádného daňového tvrzení.

§ 136

(1) Daňové přiznání u daní vyměřovaných za zdaňovací období, které činí nejméně 12 měsíců, se podává nejpozději do 3 měsíců po uplynutí zdaňovacího období.

(2) Jde-li o daňový subjekt, který má zákonem uloženou povinnost mít účetní závěrku ověřenou auditorem, nebo jehož daňové přiznání zpracovává a podává poradce, podává se daňové přiznání podle odstavce 1 nejpozději do 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. To platí jen, je-li příslušná plná moc udělená tomuto poradci uplatněna u správce daně před uplynutím tříměsíční lhůty podle odstavce 1. Pokud v šestiměsíční lhůtě podle věty první tento poradce zemře nebo zanikne, zůstává tato lhůta zachována.

(3) Daňové přiznání u daní vyměřovaných na zdaňovací období, které činí 12 měsíců, se podává nejpozději do konce prvního měsíce, jímž začíná běh zdaňovacího období.

(4) Je-li zdaňovací období kratší než 1 rok, podává se daňové přiznání do 25 dnů po uplynutí zdaňovacího období. Tuto lhůtu nelze prodloužit.

(5) Nevznikla-li daňovému subjektu ve zdaňovacím období daňová povinnost k dani, ke které je registrován, sdělí tuto skutečnost správci daně ve lhůtě pro podání daňového přiznání nebo vyúčtování.

§ 137

(1) Hlášení se podává do 20 dnů po uplynutí měsíce, v němž vznikla plátcí daně povinnost, která je předmětem hlášení. Pokud je s hlášením spojena i povinnost odvést daň, je daň splatná v poslední den lhůty stanovené pro podání hlášení.

(2) Vyúčtování se podává do 3 měsíců po uplynutí kalendářního roku. Pokud je s vyúčtováním spojena i povinnost odvést daň, je daň splatná v poslední den lhůty stanovené pro podání vyúčtování.

(3) Lhůtu pro podání hlášení nebo vyúčtování nelze prodloužit.

§ 138

Opravné daňové přiznání a opravné vyúčtování

(1) Před uplynutím lhůty k podání daňového přiznání nebo vyúčtování může daňový subjekt nahradit daňové přiznání nebo vyúčtování, které již podal, opravným daňovým přiznáním nebo opravným vyúčtováním.

(2) V řízení se dále postupuje podle tohoto opravného daňového přiznání nebo opravného vyúčtování a k předchozímu daňovému přiznání nebo vyúčtování se nepřihlíží. Takto lze nahradit i dodatečná daňová přiznání nebo dodatečná vyúčtování nebo již podaná opravná přiznání nebo opravná vyúčtování.

Vyměření daně

§ 139

(1) Daň lze vyměřit na základě daňového přiznání nebo vyúčtování, nebo z moci úřední.

(2) Podle výsledků vyměřovacího řízení správce daně vyměří daň, kterou předepíše do evidence daní; vyměřením daně se rozumí i stanovení daně plátcí daně k přímé úhradě.

(3) Je-li daň vyměřená správcem daně vyšší než daň tvrzená daňovým subjektem, je rozdíl splatný v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne právní moci platebního výměru. Ve stejné náhradní lhůtě je splatná i daň vyměřená z moci úřední.

§ 140

(1) Neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností. Platební výměr správce daně založí do spisu.

(2) Za den doručení platebního výměru daňovému subjektu se považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo vyúčtování, a bylo-li daňové přiznání nebo vyúčtování podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně.

(3) Daňový subjekt je oprávněn vyžádat si od správce daně stejnopis platebního výměru, který správce daně zašle daňovému subjektu do 30 dnů ode dne, kdy obdržel jeho žádost; je-li žádost podána před okamžikem vydání platebního výměru, běží tato lhůta ode dne jeho vydání.

(4) Neodchyluje-li se vyměřená daň od daně tvrzené daňovým subjektem, nelze se proti platebnímu výměru, kterým je tato daň stanovena, odvolat; to neplatí, pokud byl platební výměr vydán na základě rozhodnutí o závazném posouzení.

Díl 2

Doměřovací řízení

§ 141

Dodatečné daňové přiznání a dodatečné vyúčtování

(1) Zjistí-li daňový subjekt, že daň má být vyšší než poslední známá daň, je povinen podat do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém to zjistil, dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování a ve stejné lhůtě rozdílnou částku uhradit. Tato povinnost trvá, pokud běží lhůta pro stanovení daně. Poslední známá daň je výsledná daň, jak byla správcem daně dosud pravomocně stanovena v dosavadním průběhu daňového řízení o této dani.

(2) Daňový subjekt je oprávněn ve lhůtě podle odstavce 1 podat dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování na daň nižší, než je poslední známá daň, jestliže daň byla stanovena v nesprávné výši; v tomto dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečném vyúčtování nelze namítat vady postupu správce daně.

(3) Dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování na daň nižší, než je poslední známá daň, není přípustné, pokud některé z rozhodnutí, z něhož vyplývá poslední známá daň, bylo učiněno podle pomůcek nebo vydáno na základě sjednání daně.

(4) Daňový subjekt je oprávněn ve lhůtách podle odstavce 1 podat dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování, kterým se nemění poslední známá daň, ale pouze údaje daňovým subjektem dříve tvrzené.

(5) V dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečném vyúčtování uvede daňový subjekt rozdíl oproti poslední známé dani a den jeho zjištění; v případě dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování podle odstavců 2 a 4 uvede i důvody pro jeho podání.

(6) Dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování není přípustné k dani, která je předmětem probíhající daňové kontroly, popřípadě je-li předmětem výzvy podle § 87 odst. 2, která byla oznámena daňovému subjektu, nebo je-li o této dani zahájeno řízení o mimořádném opravném prostředku, dozorčím prostředku nebo řízení o žalobě podané proti rozhodnutí správce daně; tyto skutečnosti přerušují běh lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování podle odstavce 1 věty první; nová lhůta počne běžet od ukončení daňové kontroly, podle jejíhož výsledku se poslední známá daň nemění, nebo od právní moci dodatečného platebního výměru, byl-li na základě daňové kontroly vydán, popřípadě od právní moci rozhodnutí, kterým je ukončeno řízení o mimořádném opravném prostředku, dozorčím prostředku nebo řízení o žalobě podané proti rozhodnutí správce daně.

(7) Podá-li daňový subjekt dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování ještě před vyměřením daně, popřípadě před jejím doměřením, řízení zahájené tímto podáním se zastaví. Údaje uvedené v takto podaném dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečném vyúčtování se využijí při vyměření nebo doměření této daně.

(8) Daň dodatečně tvrzená daňovým subjektem je splatná v náhradní lhůtě splatnosti, která je shodná s lhůtou podle odstavce 1 věty první.

§ 142

Následné hlášení

(1) Do uplynutí lhůty pro podání vyúčtování nebo do doby, než správce daně stanoví za určitá období daň plátcí daně k přímé úhradě, je plátcem daně povinen podat k již podanému hlášení následné hlášení, pokud zjistí, že dosud ohlášené údaje nebyly správné; v tomto hlášení plátcem daně vyznačí změny a rozdíly oproti již podanému hlášení a uvede původní den splatnosti opravovaných částek.

(2) Jsou-li dány důvody pro podání následného hlášení, je plátce daně povinen podat toto následné hlášení ve lhůtách podle § 141 odst. 1. Pokud je s následným hlášením spojena i povinnost odvést daň, je plátce daně povinen uhradit tuto daň ve stejných lhůtách.

(3) Pokud má podané následné hlášení za následek snížení odvedené daně, správce daně rozhodnutím potvrdí toto snížení a současně je předepíše do evidence daní.

Doměření daně

§ 143

(1) Daň lze doměřit na základě dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování, nebo z moci úřední. Právní moc dosavadních rozhodnutí o stanovení daně není jejím doměření na překážku.

(2) Podle výsledků doměřovacího řízení doměří správce daně daň ve výši rozdílu poslední známé daně a částky nově zjištěné a tento doměřený rozdíl na dani současně předepíše do evidence daní; doměření daně se rozumí i dodatečné stanovení daně plátcem daně k přímé úhradě.

(3) K doměření z moci úřední může dojít pouze na základě výsledku daňové kontroly. Zjistí-li správce daně nové skutečnosti nebo důkazy mimo daňovou kontrolu, na jejichž základě lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, postupuje podle § 145 odst. 2.

(4) Pokud jsou v doměřovacím řízení zjištěny pouze rozdíly v jednotlivých údajích, na základě kterých byla stanovena poslední známá daň, a na základě toho nedojde ke změně poslední známé daně, uvede správce daně ve výroku dodatečného platebního výměru, že daň se neodchyluje; § 144 se použije obdobně.

(5) Je-li doměřená daň vyšší než daň dodatečně tvrzená daňovým subjektem, je rozdíl splatný v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne právní moci dodatečného platebního výměru. Ve stejné náhradní lhůtě je splatná i daň doměřená z moci úřední.

§ 144

(1) Neodchyluje-li se doměřovaná daň od daně dodatečně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek doměření oznamovat dodatečným platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností. Dodatečný platební výměr správce daně založí do spisu.

(2) Za den doručení dodatečného platebního výměru daňovému subjektu se považuje poslední den lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování, a bylo-li dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně.

(3) Daňový subjekt je oprávněn vyžádat si od správce daně stejnopis dodatečného platebního výměru, který správce daně zašle daňovému subjektu do 30 dnů ode dne, kdy obdržel jeho žádost; je-li žádost podána před okamžikem vydání dodatečného platebního výměru, běží tato lhůta ode dne jeho vydání.

(4) Neodchyluje-li se doměřená daň od daně dodatečně tvrzené daňovým subjektem, nelze se proti dodatečnému platebnímu výměru, kterým je tato daň stanovena, odvolat; to neplatí, pokud byl dodatečný platební výměr vydán na základě rozhodnutí o závazném posouzení.

Díl 3

Společná ustanovení pro nalézací řízení

§ 145

Postup při nepodání řádného nebo dodatečného daňového tvrzení

(1) Nebylo-li podáno řádné daňové tvrzení, vyzve správce daně daňový subjekt k jeho podání a stanoví náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně vyměřit daň podle pomůcek nebo předpokládat, že daňový subjekt tvrdil v řádném daňovém tvrzení daň ve výši 0 Kč.

(2) Pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanoví náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně doměřit daň podle pomůcek.

§ 146

Zaokrouhlování

(1) Daň se zaokrouhluje na celé koruny nahoru, a to jak v řádném daňovém tvrzení nebo dodatečném daňovém tvrzení, tak i při stanovení daně správcem daně.

(2) Záloha na daň se zaokrouhluje na celé stokoruny nahoru.

(3) Výpočet na základě daňové sazby, koeficientů, ukazatelů a výsledek přepočtu měny se provádí s přesností na dvě

platná desetinná místa. Postupné zaokrouhlování ve dvou nebo více stupních je nepřipustné.

(4) Pro výpočet úroku náležejícího za 1 den se při použití repo sazby České národní banky za rok považuje 365 dnů.

§ 147

Rozhodnutí o stanovení daně

(1) Správce daně v nalézacím řízení stanoví daňovému subjektu daň rozhodnutím, které se označuje jako platební výměr, dodatečný platební výměr nebo hromadný předpisný seznam; tato rozhodnutí se neodůvodňují.

(2) Pokud se stanovená daň odchyľuje od daně tvrzené daňovým subjektem, musí být rozdíl v rozhodnutí o stanovení daně odůvodněn.

(3) Dojde-li ke stanovení daně z moci úřední, musí být rozhodnutí o stanovení daně odůvodněno.

(4) Dojde-li ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly, popřípadě výsledku postupu k odstranění pochybností, považuje se za odůvodnění zpráva o daňové kontrole, popřípadě protokol o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností.

§ 148

Lhůta pro stanovení daně

(1) Daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.

(2) Lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k

a) podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně,

b) oznámení rozhodnutí o stanovení daně,

c) zahájení řízení o mimořádném opravném nebo dozorčím prostředku,

d) oznámení rozhodnutí ve věci opravného nebo dozorčího prostředku, nebo

e) oznámení rozhodnutí o prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně.

(3) Byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.

(4) Lhůta pro stanovení daně neběží po dobu

a) řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem,

b) řízení o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud a která je nezbytná pro správné stanovení daně,

c) od zmeškání odvolací lhůty proti rozhodnutí o stanovení daně až do oznámení rozhodnutí o jejím navrácení v předešlý stav,

d) od marného uplynutí úložní doby až do dne doručení rozhodnutí, kterým je prohlášena neúčinnost doručení rozhodnutí vydaného v nalézacím řízení, nebo

e) ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci.

(5) Lhůta pro stanovení daně končí nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku podle odstavce 1.

(6) V důsledku jednání, které bylo předmětem pravomocného rozhodnutí soudu o spáchání daňového trestného činu, lze daň stanovit do konce druhého roku následujícího po roce, v němž nabylo rozhodnutí soudu právní moci, bez ohledu na to, zda již uplynula lhůta pro stanovení daně.

(7) Pokud daňový subjekt podá řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení a současně tvrzenou daň včetně jejího příslušenství uhradí, je-li toho třeba pro zánik trestnosti daňového trestného činu z důvodu účinné lítosti, lze daň stanovit bez ohledu na to, zda již uplynula lhůta pro stanovení daně.

HLAVA V

PLACENÍ DANÍ

Díl 1

Obecná ustanovení o placení daní

Evidence daní

§ 149

(1) Předmětem evidence daní, kterou vede správce daně, je zaznamenávání vzniku, stanovení, splnění, popřípadě jiného zániku daňových povinností, a z toho vyplývajících přeplatků, nedoplatků a případných převodů; tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech.

(2) Osobní daňový účet je veden pro jednotlivé daňové subjekty odděleně za každý druh daně. S ohledem na přehlednost evidence daní může být daný druh daně rozčleněn na několik částí, o nichž se vedou samostatné osobní daňové účty. Pokud jiný zákon stanoví, že daňový subjekt hradí daně na společný osobní daňový účet, evidují se tyto daně na tomto osobním daňovém účtu.

(3) Ministerstvo financí zveřejňuje přehled druhů daní a jejich částí, o nichž vedou osobní daňové účty jím řízení správci daně, jakož i přehled daní evidovaných na společných osobních daňových účtech, ve Finančním zpravodaji a způsobem umožňujícím dálkový přístup. Ostatní správci daně zveřejňují tyto údaje způsobem podle § 56 odst. 2.

(4) Údaje na osobních daňových účtech jsou průkazným způsobem evidovány v písemné nebo elektronické podobě na základě dokladů, které zachycují veškeré změny prováděné na osobních daňových účtech a které jsou potvrzeny úřední osobou. Těmito doklady jsou

- a) předpisné doklady,
- b) odpisné doklady,
- c) platební doklady,
- d) opravné doklady.

(5) Správnost evidence osobních daňových účtů měsíčně odsouhlasí správce daně podle dokladů, které obdrží od poskytovatele platebních služeb, popřípadě dalších dokladů o provedení platby.

(6) Roční uzavření záznamů následuje po uzavěrci posledního měsíce kalendářního roku a výsledné částky se přenesou jako počáteční zůstatky na osobních daňových účtech v následujícím kalendářním roce.

§ 150

(1) Na debetní straně osobních daňových účtů se evidují předpisy a odpisy daní, včetně jejich případných oprav, jakož i odpisy nedoplatků.

(2) Platby a vratky jsou evidovány na kreditní straně osobních daňových účtů. Podkladem pro evidenci jsou doklady poskytovatelů platebních služeb, provozovatelů poštovních služeb, popřípadě další doklady o provedení platby. Vratky se mohou uskutečnit jen na základě vydaných platebních dokladů.

(3) Nedobytný nedoplatek se eviduje v oddělené části pro evidenci nedobytných nedoplatků osobního daňového účtu.

(4) Částky na zajištění úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň se přijímají a evidují na osobním depozitním účtu daňového subjektu. Ke dni zániku účinnosti zajišťovacího příkazu se převede zajištěná částka ve výši potřebné k úhradě zajištěné daně z osobního depozitního účtu na příslušný osobní daňový účet daňového subjektu.

(5) Částky vymožené jednotlivými způsoby vymáhání se přijímají a evidují na osobním depozitním účtu daňového subjektu. Vymožené částky převede správce daně na osobní daňový účet daňového subjektu s datem platby evidovaným na osobním depozitním účtu. Je-li částka na osobním depozitním účtu předmětem rozvrhového řízení, převádějí se určené částky podle pravomocného rozhodnutí správce daně o rozvrhu nebo na základě pravomocného usnesení soudu o výsledku rozvrhového řízení.

(6) Částka dobrovolně uhrazená ze strany daňového subjektu v souvislosti s vyzněním podle § 153 odst. 3 se přijímá a eviduje na osobním depozitním účtu daňového subjektu. Takto získanou částku převede správce daně na osobní daňový účet s datem platby evidovaným na osobním depozitním účtu. Jsou-li nedoplatky evidovány na více osobních daňových účtech, převede se tato částka na úhradu nedoplatků postupně podle jednotlivých skupin uvedených v § 152 odst. 1 bez ohledu na to, na jakém osobním daňovém účtu se nacházejí.

§ 151

(1) Z údajů evidence daní správce daně na žádost daňového subjektu vystaví potvrzení o stavu jeho osobního daňového účtu. Na vydávání potvrzení se přiměřeně použijí ustanovení § 102 odst. 1 a § 104 odst. 1.

(2) Z potvrzení o stavu osobního daňového účtu musí být patrný původní den splatnosti, popřípadě náhradní den splatnosti, jednotlivých daní.

§ 152

Pořadí úhrady daně

(1) Úhrada daně se na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin:

- a) nedoplatky na dani a splatná daň,
- b) nedoplatky na příslušenství daně,
- c) vymáhané nedoplatky na dani,
- d) vymáhané nedoplatky na příslušenství daně.

(2) Úhrada daně vymožené jednotlivými způsoby vymáhání podle § 175 se použije na úhradu nedoplatků evidovaných u daného správce daně postupně podle těchto skupin:

- a) nedoplatky na dani vymáhané daným způsobem vymáhání,
- b) nedoplatky na příslušenství daně vymáhané daným způsobem vymáhání.

(3) Úhrada daně hrazené jako pohledávka za majetkovou podstatou se na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin:

- a) nedoplatky na dani a splatná daň z daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku,
- b) nedoplatky na příslušenství daně z daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku.

(4) V jednotlivých skupinách podle odstavců 1 až 3 se úhrada daně použije nejdříve na splatné daňové pohledávky s dřívějším datem splatnosti. Pokud mají daňové pohledávky stejný den splatnosti, použije se úhrada daně na tyto pohledávky poměrně podle jejich výše.

§ 153

Nedoplatek

(1) Nedoplatek je částka daně, která není uhrazena, a uplynul již den splatnosti této daně; nedoplatek je rovněž neuhrazené příslušenství daně, u kterého již uplynul den splatnosti, popřípadě též neuhrazená částka zajištěné daně.

(2) Nedoplatek hradí daňový subjekt jako svůj daňový dluh; tomuto dluhu odpovídá na straně příslušného veřejného rozpočtu splatná daňová pohledávka.

(3) Správce daně může daňový subjekt vhodným způsobem vyzumět o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením.

(4) Po marném uplynutí lhůty pro placení daně nedoplatek zaniká.

Přeplatek

§ 154

(1) Přeplatek je částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.

(2) Správce daně převede přeplatek na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, popřípadě na úhradu nedoplatku podle odstavce 4. Není-li takového nedoplatku, stává se přeplatek vratitelným přeplatkem a zůstává jako platba na dosud neuhrazenou daň na osobním daňovém účtu, na kterém je evidován. Pokud existuje odůvodněný předpoklad, že dojde do 10 dnů ode dne, kdy má být přeplatek na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu použit, ke vzniku povinnosti uhradit daň na stejném osobním daňovém účtu, přeplatek se na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu nepoužije.

(3) Jsou-li nedoplatky evidovány na více osobních daňových účtech, upřednostní správce daně při převodu přeplatku na jiný osobní daňový účet úhradu nákladů řízení a zbylý přeplatek použije na úhradu nedoplatků postupně podle jednotlivých skupin uvedených v § 152 odst. 1 bez ohledu na to, na jakém osobním daňovém účtu se nacházejí.

(4) Přeplatek se použije i na úhradu nedoplatku téhož daňového subjektu u jiného správce daně, u něhož je nedoplatek evidován, vyžádá-li si ho správce daně tak, aby žádost došla správci daně, u něhož je evidován přeplatek, ještě před vystavením příkazu k jeho vrácení, nejpozději však do dne, kdy uplyne lhůta stanovená pro jeho vrácení. K žádosti se připojí výkaz nedoplatků, které mají být přeplatkem uhrazeny; pokud se požadavek uplatní prostřednictvím propojených informačních systémů, stačí předložit výkaz nedoplatků dodatečně do 30 dnů od uplatnění požadavku na úhradu nedoplatků prostřednictvím těchto systémů. Žádosti se vyhová i v případě, že přeplatek vznikne do 30 dnů ode dne vyžádání. Bylo-li správci daně doručeno více žádostí, provede se úhrada v pořadí, v jakém správci daně žádosti došly. Úhrada nedoplatků evidovaných u správce daně, u něhož je evidován přeplatek, má přednost.

(5) O převedení přeplatku podle odstavců 2 a 4, jehož výše přesahuje částku 1 000 Kč, se daňový subjekt vyzumí. Za den úhrady nedoplatku převodem přeplatku se považuje den, který následuje po dni vzniku přeplatku, pokud tento nastal po dni vzniku nedoplatku; jinak den vzniku nedoplatku.

§ 155

(1) Daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně, u něhož má vratitelný přeplatek, o použití tohoto přeplatku na úhradu nedoplatku, který má u jiného správce daně, nebo na úhradu nedoplatku jiného daňového subjektu u téhož nebo jiného správce daně, anebo na úhradu zálohy, jejíž výše se předepíše na debetní stranu osobního daňového účtu na základě uhrazené částky. Je-li této žádosti vyhověno, považuje se za den úhrady nedoplatku nebo zálohy den, kdy došla žádost správci daně.

(2) Správce daně vrátí daňovému subjektu vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku, nebo pokud tak stanoví zákon. Správce daně vratitelný přeplatek nižší než 100 Kč daňovému subjektu vrátí jen ve výjimečných případech tak, aby byla zajištěna zásada hospodárnosti.

(3) Pokud v době podání žádosti o vrácení vratitelného přeplatku dosahuje vratitelný přeplatek nejméně částku 100 Kč, poukáže jej správce daně do 30 dnů ode dne obdržení žádosti podle odstavce 2, v opačném případě žádosti vyhová, pouze pokud vratitelný přeplatek této částky dosáhne do 60 dnů ode dne podání žádosti; lhůta pro jeho vrácení počíná běžet až ode dne následujícího po dosažení této částky. Je-li daňový subjekt u správce daně registrován, je povinen určit k vrácení přeplatku jeden z účtů u poskytovatelů platebních služeb uvedených v registraci.

(4) Proti rozhodnutí správce daně o žádosti podle odstavců 1 a 2 se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení. Vyhoví-li správce daně v plném rozsahu této žádosti, rozhodnutí daňovému subjektu neoznamuje, pokud o to není v žádosti výslovně požádán. Za den vydání rozhodnutí o žádosti, které bylo v plném rozsahu vyhověno, a současně za den jeho oznámení daňovému subjektu se považuje den, který následuje po dni doručení žádosti správci daně; proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky.

(5) Je-li poukázán správcem daně vratitelný přeplatek na žádost po lhůtě stanovené v odstavci 3 nebo po lhůtě stanovené zákonem pro vrácení vratitelného přeplatku, který se vrací bez žádosti, náleží daňovému subjektu úrok z vratitelného přeplatku, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Tento úrok daňovému subjektu náleží ode dne následujícího po dni, ve kterém uplynula stanovená lhůta pro vrácení vratitelného přeplatku, do dne jeho poukázání daňovému subjektu. Úrok se nepřizná, nepřesahuje-li 100 Kč. O výši úroku rozhodne správce daně bezodkladně po vrácení tohoto přeplatku; § 254 odst. 3 a 6 se použije obdobně.

(6) Za den poukázání vratitelného přeplatku se považuje den, kdy došlo k jeho odepsání z účtu správce daně. Vratitelný přeplatek poukazuje správce daně v české měně ve výši, v jaké byl evidován, a to bezhotovostním převodem na účet vedený u poskytovatele platebních služeb nebo poštovním poukazem; v případě bezhotovostního převodu na účet vedený u poskytovatele platebních služeb mimo území států Evropské unie hradí náklady převodu daňový subjekt.

(7) Nepožádá-li daňový subjekt o vrácení vratitelného přeplatku do 6 let od konce roku, ve kterém přeplatek vznikl, přeplatek zaniká a stává se příjmem rozpočtu, ze kterého je hrazena činnost správce daně, který o něm evidoval.

Posečkání

§ 156

(1) Na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“),

- a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu,
- b) pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných,
- c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období,
- d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo
- e) při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.

(2) Správce daně rozhodne o žádosti o posečkání do 30 dnů ode dne jejího podání.

(3) V rozhodnutí, kterým bylo vyhověno žádosti o posečkání, se stanoví doba posečkání a posečkání může být vázáno i na další podmínky.

(4) Posečkání lze povolit nejdříve ode dne splatnosti, a to i zpětně.

(5) Posečkání nesmí být povoleno na dobu delší, než je lhůta pro placení daně.

§ 157

(1) Po dobu povoleného posečkání nevzniká daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z prodlení.

(2) Za dobu posečkání vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z posečkané částky, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 7 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.

(3) O předpisu úroku z posečkané částky za dobu posečkání vydá správce daně platební výměr bezodkladně po skončení posečkání. Úrok z posečkané částky se nepředepíše, nepřesahuje-li 100 Kč.

(4) Úrok z posečkané částky je splatný do 30 dnů ode dne doručení platebního výměru.

(5) Není-li dodržena některá z podmínek rozhodnutí o posečkání, pozbývá toto rozhodnutí účinnosti dnem jejího nedodržení; správce daně o tom vydá rozhodnutí. Rozhodnutí o posečkání pozbývá účinnosti rovněž zahájením likvidace nebo dnem účinnosti rozhodnutí o úpadku.

(6) Při posečkání příslušenství daně nebo peněžitého plnění placeného v rámci dělené správy se úrok z posečkané částky neuplatní.

(7) Správce daně může upustit od předepsání úroku z posečkání, pokud by ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládaly tvrdost uplatněného úroku.

§ 158

Odpis nedoplatku pro nedobytnost

(1) Správce daně odepíše nedobytný nedoplatek.

(2) Nedobytným nedoplatkem se pro účely tohoto zákona rozumí nedoplatek,

a) který byl bezvýsledně vymáhán na daňovém subjektu i na jiných osobách, na nichž mohl být vymáhán, nebo jehož vymáhání by zřejmě nevedlo k výsledku, anebo u něhož je pravděpodobné, že by náklady vymáhání přesáhly jeho výtěžek, nebo

b) jehož vymáhání je spojeno se zvláštními nebo nepoměrnými obtížemi.

(3) Na základě příkazu správce daně k odpisu nedobytného nedoplatku z osobního daňového účtu se vystaví odpisný doklad, který současně plní úlohu předpisného dokladu na účtu nedobytných nedoplatků; nedoplatek trvá dále, pokud neuplynula lhůta pro placení daně.

§ 159

Námitka

(1) Proti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání, může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkon dozvěděla.

(2) Námitka se podává u správce daně, který úkon provedl.

(3) Správce daně námitku posoudí a rozhodne o ní. Vyhoví-li námitce v plném rozsahu, napadený úkon zruší, a vyhoví-li námitce částečně, napadený úkon změní nebo zjedná nápravu jiným způsobem. Neuzná-li správce daně oprávněnost v námitce uplatňovaných důvodů, námitku rozhodnutím zamítne. Rozhodnutí, kterým je námitce v plném rozsahu vyhověno, se neodůvodňuje.

(4) V řízení o námitce se použije obdobně § 111 odst. 5 a § 112. Proti rozhodnutí o námitce nelze uplatnit opravné prostředky.

§ 160

Lhůta pro placení daně

(1) Nedoplatek nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let. Lhůta pro placení daně začne běžet dnem splatnosti daně. Jde-li o nedoplatek z částky daně, k jejíž úhradě byla stanovena náhradní lhůta splatnosti, začne lhůta pro placení běžet náhradním dnem splatnosti daně.

(2) Byl-li před uplynutím lhůty pro placení daně správcem daně učiněn úkon podle odstavce 3, běží lhůta pro placení daně znovu ode dne, v němž byl tento úkon učiněn.

(3) Úkonem přerušujícím běh lhůty pro placení daně je

a) zahájení exekučního řízení podle tohoto nebo jiného zákona,

b) zřízení zástavního práva, nebo

c) oznámení rozhodnutí o posečkání.

(4) Lhůta pro placení daně neběží po dobu

a) vymáhání daně soudem nebo soudním exekutorem,

b) přihlášení daňové pohledávky do insolvenčního řízení nebo do veřejné dražby,

- c) odkladu daňové exekuce odložené na návrh,
- d) daňové exekuce srážkami ze mzdy, nebo
- e) dožádání mezinárodní pomoci při vymáhání nedoplatku.

(5) Lhůta pro placení daně končí nejpozději uplynutím 20 let od jejího počátku podle odstavce 1, s výjimkou nedoplatku zajištěného podle odstavce 6.

(6) Je-li nedoplatek zajištěn zástavním právem, které se zapisuje do příslušného veřejného registru, zaniká právo vybrat a vymáhat nedoplatek uplynutím 30 let po tomto zápisu.

Díl 2

Dělená správa

§ 161

(1) K dělené správě dochází, je-li rozhodnutím orgánu veřejné moci, který není správcem daně, vydaným při výkonu veřejné moci uložena platební povinnost k peněžitému plnění určenému do veřejného rozpočtu a postupuje-li se při jeho placení podle tohoto zákona nebo podle jeho jednotlivých ustanovení. To platí i tehdy, pokud vznikla platební povinnost k peněžitému plnění určenému do veřejného rozpočtu přímo ze zákona bez vydání rozhodnutí.

(2) Orgán veřejné moci věcně příslušný ke správě placení peněžitého plnění podle odstavce 1 je v tomto rozsahu správcem daně. Osoba povinná k placení tohoto peněžitého plnění má stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt při placení daní.

(3) K dělené správě rovněž dochází, jestliže zákon stanoví, že ke správě placení peněžitého plnění je příslušný jiný správní orgán než orgán veřejné moci, který platební povinnost k peněžitému plnění uložil.

§ 162

(1) Pokud orgán veřejné moci, který uložil platební povinnost k peněžitému plnění v rámci dělené správy, není současně příslušný ke správě placení tohoto peněžitého plnění, předá příslušnému správci daně nezbytné údaje o uložení nebo vzniku této povinnosti nejpozději do 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí, jímž byla platební povinnost uložena; přílohou těchto údajů je stejnopis rozhodnutí s vyznačením právní moci a přehled o předávaných rozhodnutích.

(2) Pokud orgán veřejné moci, který uložil platební povinnost k peněžitému plnění v rámci dělené správy, není současně příslušný k vymáhání tohoto peněžitého plnění, předá příslušnému správci daně nezbytné údaje o uložení nebo vzniku této platební povinnosti, včetně stejnopisu rozhodnutí s vyznačením právní moci a přehledu předávaných rozhodnutí. Tyto údaje jsou předávány o peněžitém plnění, které nebylo dobrovolně uhrazeno do 30 dnů po marném uplynutí lhůty jeho splatnosti.

(3) Orgán veřejné moci, který předal údaje ke správě placení peněžitého plnění v rámci dělené správy příslušnému správci daně, je povinen tomuto správci daně neprodleně sdělit jakékoliv změny, které nastaly nebo mohou nastat při správě placení těchto peněžitých plnění.

(4) Správce daně, který převzal údaje ke správě placení peněžitého plnění v rámci dělené správy, poskytne na dožádání orgánu veřejné moci, který mu tyto údaje předal, informace o placení tohoto peněžitého plnění.

(5) Místní příslušnost správce daně, na něhož přechází správa placení peněžitého plnění, se řídí podle sídla orgánu veřejné moci, který platební povinnost k peněžitému plnění uložil.

Díl 3

Vybírání daní

Způsob placení daně

§ 163

(1) Daň se platí příslušnému správci daně v české měně.

(2) Je-li platba poukázána v cizí měně, zaeviduje ji správce daně na osobní daňový účet daňového subjektu ve výši, v jaké mu byla připsána na účet v české měně.

(3) Daň lze platit

a) bezhotovostním převodem z účtu vedeného u poskytovatele platebních služeb na příslušný účet správce daně,

b) v hotovosti

1. prostřednictvím poskytovatele platebních služeb nebo poštovním poukazem na příslušný účet správce daně,
2. úřední osobě pověřené přijímat tyto platby, přičemž součet plateb na všechny druhy daně za jeden daňový subjekt nesmí v průběhu jednoho kalendářního dne u jednoho správce daně přesáhnout částku 500 000 Kč,
3. šekem, jehož proplacení je zajištěno poskytovatelem platebních služeb,

4. daňovému exekutorovi, jde-li o platbu při daňové exekuci, a
5. oprávněné úřední osobě, jde-li o platbu pořádkové pokuty,

c) kolkovými známkami, stanoví-li tak zákon,

d) přeplatkem na jiné dani.

(4) Kolkové známky vydává Ministerstvo financí. Jejich podobu, hodnoty, v nichž se vydávají, náležitosti jejich evidence, způsob placení při jejich použití a zacházení s nimi, ukončení jejich platnosti, včetně způsobu a lhůty pro vypořádání jejich nespotřebovaných zásob, jakož i další technické náležitosti stanoví Ministerstvo financí vyhláškou.

§ 164

(1) Daňový subjekt je povinen uvést, na kterou daň je platba určena, a správce daně ji na tuto daň přijme.

(2) Platbu vykonanou bez dostatečného označení daně přijme správce daně na účtu nejasných plateb a vyzve daňový subjekt, aby mu ve stanovené lhůtě oznámil, na kterou daň byla platba určena. Obdrží-li správce daně odpověď ve stanovené lhůtě, zaeviduje platbu na daň určenou daňovým subjektem v odpovědi s účinností ke dni, kdy byla vykonána. Neodpoví-li daňový subjekt ve stanovené lhůtě, určí správce daně, na kterou daň se platba zaeviduje; v tomto případě platí za den platby den, kdy ji správce daně zaevidoval.

(3) Na účet nejasných plateb přijme správce daně i platby, u nichž není jednoznačně identifikován daňový subjekt, a učiní opatření k jeho identifikaci; odstavec 2 se použije přiměřeně. Není-li platba identifikována do 6 let od konce roku, ve kterém byla přijata na účet nejasných plateb, stává se příjmem rozpočtu, ze kterého je hrazena činnost správce daně, který platbu přijal, a zaniká nárok na její vrácení.

(4) Správce daně přijme každou platbu daně, i když není provedena daňovým subjektem, a zachází s ní stejným způsobem, jako by ji vykonal daňový subjekt.

§ 165

(1) Vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil, není přípustné.

(2) Správce daně vrátí pouze platbu, která byla provedena zřejmým omylem, a to na žádost poskytovatele platebních služeb nebo provozovatele poštovních služeb učiněnou nejpozději v den, kdy platba daně byla připsána na účet správce daně; je-li žádost uplatněna později, lze tuto platbu vrátit pouze tehdy, vznikl-li touto platbou vratitelný přeplatek, který nebyl do dne vyřízení žádosti vrácen daňovému subjektu, ani použit na úhradu jiného nedoplatku, a to pouze do výše tohoto přeplatku, i když je nižší než 100 Kč.

(3) Obdobně jako podle odstavce 2 se postupuje, pokud je žádost podána osobou, která provedla úhradu za daňový subjekt, prokáže-li tato osoba zřejmý omyl při úhradě a nemá-li současně na svém osobním účtu nedoplatek; v případě existence takového nedoplatku, správce daně převede přeplatek na nedoplatek na osobním účtu osoby, která provedla omylem úhradu za daňový subjekt.

(4) Nelze-li žádosti vyhovět, vydá správce daně žadateli potvrzení o došlé platbě a o totožnosti daňového subjektu, na úhradu jehož nedoplatku byla v důsledku jím způsobené chyby zaevidována.

§ 166

Den platby

(1) Za den platby se považuje

a) u platby, která byla prováděna poskytovatelem platebních služeb nebo provozovatelem poštovních služeb, den, kdy byla připsána na účet správce daně, nebo

b) u platby prováděné v hotovosti u správce daně den, kdy úřední osoba platbu převzala.

(2) Poskytovatel platebních služeb, u něhož je veden účet správce daně, je povinen sdělit správci daně bezúplatně údaje nezbytné k identifikaci platby a příkazce, jakož i další zpřesňující údaje o příkazci v případě nejasných plateb. Stejnou povinnost plní i provozovatel poštovních služeb přímo nebo prostřednictvím zúčastněného poskytovatele platebních služeb.

(3) Provozovatel poštovních služeb, který přijal platbu k úhradě poštovním poukazem, ji předá k provedení převodu poskytovateli platebních služeb, který vede jeho účet, do 2 pracovních dnů ode dne, kdy platbu přijal; pro další převod této platby se uplatní lhůty podle zákona upravujícího platební styk.

(4) Pokud provozovatel poštovních služeb nedodrží lhůtu podle odstavce 3, uhradí správci daně úrok z prodlení podle jiného právního předpisu¹⁵⁾.

(5) Úrok z prodlení uhrazený správci daně podle odstavce 4 je evidován a dále spravován jako příslušenství daně.

Díl 4

Zajištění daní

Zajištění úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň

§ 167

(1) Je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.

(2) Zajišťovacím příkazem správce daně uloží daňovému subjektu úhradu v příkazu uvedené částky.

(3) Není-li nebezpečí z prodlení, správce daně uloží daňovému subjektu, aby do 3 pracovních dnů tuto částku daně zajistil ve prospěch správce daně složením jistoty na jeho depozitní účet. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz vykonatelný okamžikem oznámení daňovému subjektu.

(4) U daně, která nebyla dosud stanovena, stanoví vyšší zajišťované částky správce daně podle vlastních pomůcek. Není-li nebezpečí z prodlení, může správce daně vyzvat daňový subjekt, aby nejpozději do 3 pracovních dnů sdělil údaje potřebné pro určení výše zajišťované daně.

§ 168

(1) Pokud není vydáno rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu do 30 dnů ode dne, kdy bylo podáno, zajišťovací příkaz se stává neúčinným; § 35 odst. 2 se nepoužije.

(2) Proti zajišťovacímu příkazu nelze uplatnit obnovu řízení.

(3) Pominou-li před stanovením daně nebo před dnem její splatnosti důvody, pro které bylo zajištění daně uplatněno, správce daně bezodkladně rozhodne o ukončení účinnosti zajišťovacího příkazu. Zjistí-li správce daně před stanovením daně nebo před dnem její splatnosti důvody pro snížení původní výše zajištění, rozhodne o změně zajištěné částky rozhodnutím, které mění částku uvedenou v zajišťovacím příkazu a současně ukončí v rozsahu změny účinnost příkazu původního. Vznikl-li v důsledku těchto rozhodnutí vratitelný přeplatek, správce daně jej vrátí bez žádosti do 15 dnů od jeho vzniku.

(4) Dojde-li ke stanovení daně, která nebyla v době vydání zajišťovacího příkazu stanovena, je tato daň splatná ke dni jejího stanovení. Tímto dnem zaniká účinnost zajišťovacího příkazu a zajištěná částka se převede na úhradu této daně. Pokud tak vznikl vratitelný přeplatek, správce daně jej vrátí bez žádosti do 15 dnů od jeho vzniku.

(5) Uplynul-li den splatnosti u daně, u které byl zajišťovací příkaz vydán z důvodu, že dosud neuplynul den její splatnosti, zaniká tímto dnem účinnost zajišťovacího příkazu a zajištěná částka se převede na úhradu této daně. Pokud tak vznikl vratitelný přeplatek, správce daně jej vrátí bez žádosti do 15 dnů od jeho vzniku.

(6) Pokud daňový subjekt nesplní povinnost uloženou v zajišťovacím příkazu, může správce daně rozhodnout o zřízení zástavního práva k zajištění částky stanovené tímto zajišťovacím příkazem. Toto zástavní právo trvá v rozsahu, který odpovídá výši zajištěné daně, která byla stanovena nebo která se stala splatnou, po zániku účinnosti zajišťovacího příkazu z důvodů uvedených v odstavcích 4 a 5.

§ 169

Pokud nebyla při vymáhání zahájeném na základě zajišťovacího příkazu zajištěná částka uhrazena do doby zániku účinnosti zajišťovacího příkazu z důvodu toho, že zajištěná daň se stala splatnou podle § 168 odst. 4 nebo 5, rozhodne správce daně, že vykonatelné rozhodnutí o stanovení daně se stává exekučním titulem namísto zajišťovacího příkazu a současně uvede vyšší nedoplatku, pro jehož úhradu má být vymáhání nadále prováděno. Účinky provedených exekučních úkonů zůstávají zachovány v rozsahu vymezeném novým exekučním titulem.

§ 170

Zástavní právo

(1) Správce daně může zřídit rozhodnutím zástavní právo k majetku daňového subjektu k zajištění jím neuhrazené daně za podmínek stanovených občanským zákoníkem, pokud tento zákon nestanoví jinak.

(2) Rozhodnutí o zřízení zástavního práva obsahuje ve výroku kromě náležitostí podle § 102 odst. 1 výši daně zajištěné zástavním právem a označení zástavy.

(3) Správce daně může rozhodnout o zřízení zástavního práva k majetku vlastníka, odlišného od daňového subjektu, jehož nedoplatek je zajišťován, a to na základě předchozího písemného souhlasu vlastníka s úředně ověřeným podpisem.

(4) Zástavní právo vzniká doručením rozhodnutí o zřízení zástavního práva daňovému subjektu nebo osobě podle odstavce 3. Zástavní právo k nemovité věci evidované v katastru nemovitostí, jakož i k dalšímu majetku, o kterém jsou vedeny veřejné registry, vzniká doručením rozhodnutí o zřízení zástavního práva příslušnému katastrálnímu úřadu, popřípadě tomu, kdo vede veřejný registr.

(5) Zástavní právo zřízené rozhodnutím správce daně zaniká rovněž právní mocí rozhodnutí, kterým správce daně ruší zástavní právo. O zániku zástavního práva z důvodů stanovených občanským zákoníkem vyrozumí správce daně daňový subjekt a vlastníka zástavy.

(6) Je-li zástavní právo zřízeno rozhodnutím správce daně, hledí se na toto právo tak, jako by se vlastník zástavy zavázal, že

a) zástavním právem zapsaným ve výhodnějším pořadí nezajistí nový dluh; tato skutečnost se zapíše do příslušného veřejného registru, nebo

b) neumožní zápis nového zástavního práva namísto starého zástavního práva zapsaného ve výhodnějším pořadí než zástavní právo zřízené rozhodnutím správce daně; tato skutečnost se zapíše do příslušného veřejného registru.

§ 170a

Výkon zástavního práva

- (1) Správce daně může vykonat zástavní právo podle občanského zákoníku.
- (2) Při výkonu zástavního práva se přiměřeně použije ustanovení o provádění daňové exekuce.

Ručení

§ 171

(1) Nedoplatek je povinen uhradit také ručitel, pokud mu zákon¹⁶⁾ povinnost ručení ukládá a pokud mu správce daně ve výzvě sdělí stanovenou daň, za kterou ručí, a současně jej vyzve k úhradě nedoplatku ve stanovené lhůtě; kopie rozhodnutí o stanovení daně je přílohou této výzvy.

(2) Zanikne-li daňový subjekt bez právního nástupce, povinnost ručitele uhradit nedoplatek tím není dotčena.

(3) Výzvu ručiteli lze vydat, pokud nebyl nedoplatek uhrazen daňovým subjektem, ačkoliv byl daňový subjekt o jeho úhradu bezvýsledně upomenut, a nedoplatek nebyl uhrazen ani při vymáhání na daňovém subjektu, pokud není zřejmé, že vymáhání by bylo prokazatelně bezvýsledné; výzvu ručiteli lze vydat rovněž po zahájení insolvenčního řízení vůči daňovému subjektu.

(4) Proti výzvě ručiteli se může ručitel odvolat; včas podané odvolání má odkladný účinek.

(5) V rozhodnutí o odvolání lze snížit nedoplatek, který má být ručitelem uhrazen, jako výsledek doměřovacího řízení nebo řízení o dozorčím prostředku vůči rozhodnutí o stanovení daně, za kterou ručitel ručí. V případě, že takto nelze změnit výši stanovené daně v důsledku uplynutí lhůty pro stanovení daně, lze při uznání důvodů, že původní daň byla stanovena nesprávně, snížit nedoplatek, který má být ručitelem uhrazen, pouze vůči ručiteli.

§ 172

(1) Ručitel, kterému byla doručena výzva podle § 171 odst. 1, má při placení daní procesní postavení jako daňový subjekt, jakož i oprávnění ke zproštění povinnosti mlčenlivosti podle § 52 odst. 2 o informacích podléhajících povinnosti mlčenlivosti, se kterými byl seznámen.

(2) Po oznámení výzvy ručiteli je ručitel oprávněn nahlížet do spisu ohledně nedoplatku, za který ručí, v rozsahu nezbytném pro uplatnění opravného prostředku, podání podnětu k použití dozorčího prostředku nebo podnětu k prominutí daně. Do té doby má právo na informaci od správce daně o výši nedoplatku, za který ručí.

(3) Je-li na žádost ručitele povoleno posečkání, lze nedoplatek po tuto dobu vymáhat pouze na daňovém subjektu.

(4) Ručiteli, který je v prodlení s úhradou nedoplatku, ke které byl vyzván, nevzniká k tomuto nedoplatku samostatný úrok z prodlení; to platí i pro úrok z posečkané částky v případě, že je ručiteli povoleno posečkání.

(5) Ručiteli, který uhradil za daňový subjekt nedoplatek, vydá správce daně potvrzení o úhradě tohoto nedoplatku.

(6) Platba daně provedená ručitelem se použije na úhradu nedoplatku daňového subjektu, za který ručitel ručí. Nelze-li tuto platbu zcela nebo zčásti použít na úhradu uvedeného nedoplatku, neboť byl ke dni platby již zcela nebo zčásti uhrazen, vznikne ručiteli přeplatek ve výši rovnající se částce, která nebyla použita na úhradu nedoplatku. Správce daně převede tento přeplatek na případný nedoplatek na osobním účtu ručitele, na kterém se eviduje o jeho vlastních daňových povinnostech. Nemá-li ručitel nedoplatek, na který lze přeplatek převést, správce daně přeplatek nebo jeho zbývající část ručiteli poukáže bez žádosti do 30 dnů od jeho vzniku. Stejně se postupuje v případě, že dojde k zániku daňové povinnosti, kterou ručitel zcela nebo zčásti uhradil.

§ 173

Zajištění daně ručením nebo finanční zárukou

(1) Správce daně může rozhodnout o přijetí ručení třetí osoby odlišné od daňového subjektu k zajištění jím neuhrazené daně, a to na základě písemného prohlášení ručitele s úředně ověřeným podpisem.

(2) Správce daně může rozhodnout o přijetí finanční záruky k zajištění dosud neuhrazené daně, a to na základě předloženého písemného prohlášení výstavce v záruční listině o tom, že na výzvu správce daně uhradí zajištěnou částku. Nejde-li o bankovní záruku, musí být záruční listina opatřena úředně ověřeným podpisem.

(3) Při úhradě nedoplatku zajištěného podle odstavce 1 nebo 2 se postupuje obdobně podle § 171 a 172.

§ 174

Zálohy

(1) Daň lze zajistit prostřednictvím placení záloh, jestliže daň není ještě známa a neuplynul-li den její splatnosti. Povinnost platit daň prostřednictvím záloh stanoví zákon.

(2) Daňový subjekt je povinen platit zálohy na daň ve výši a lhůtách stanovených zákonem nebo rozhodnutím správce daně.

(3) Po skončení zdaňovacího období nebo období, za které je podáváno daňové přiznání, popřípadě vyúčtování, se uhrazené zálohy na daň započítávají na úhradu splatné daně.

(4) Závísí-li změna periodicity nebo výše záloh na poslední známé dani, účinnost změny poslední známé daně nastává následující měsíc po právní moci rozhodnutí o stanovení daně.

(5) V odůvodněných případech stanoví správce daně zálohy jinak, popřípadě povolí výjimku z povinnosti daň zálohovat, a to i za celé zdaňovací období.

(6) Daňovému subjektu, kterému nově vznikne povinnost platit daň, pro kterou zákon stanoví zálohy, správce daně stanoví na základě jeho žádosti, nebo z moci úřední zálohy s přihlédnutím k očekávané daňové povinnosti; jde-li o daňový subjekt, kterému současně vznikne registrační povinnost, uvede údaje potřebné pro stanovení této zálohy při registraci.

Díl 5

Vymáhání daní

§ 175

Způsoby vymáhání

(1) Správce daně může vymáhat nedoplatek daňovou exekucí nebo zabezpečit vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora, popřípadě jej uplatnit v insolvenčním řízení nebo přihlásit jej do veřejné dražby.

(2) Správce daně zvolí způsob vymáhání nedoplatku tak, aby výše nákladů spojených s vymáháním, které bude daňový subjekt povinen uhradit, nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku.

(3) Správce daně je při vymáhání nedoplatku příslušný i k jeho vybrání.

§ 176

Exekuční titul

(1) Exekučním titulem je

- a) výkaz nedoplateků sestavený z údajů evidence daní,
- b) vykonatelné rozhodnutí, kterým je stanoveno peněžité plnění, nebo
- c) vykonatelný zajišťovací příkaz.

(2) Výkaz nedoplateků obsahuje

- a) označení správce daně, který výkaz nedoplateků vydal,
- b) číslo jednací,
- c) označení daňového subjektu, který neuhradil nedoplatek (dále jen „dlužník“),
- d) údaje o jednotlivých nedoplatecích,
- e) podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka; tuto náležitost lze nahradit uznávaným elektronickým podpisem úřední osoby,
- f) potvrzení o vykonatelnosti,
- g) den, k němuž je výkaz nedoplateků sestaven.

Oddíl 1

Daňová exekuce

§ 177

Vztah k občanskému soudnímu řádu

(1) Nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se při daňové exekuci podle občanského soudního řádu.

(2) Právní mocí správce daně, jakožto exekučního orgánu, upravuje výlučně tento zákon. Tam, kde vystupuje správce daně coby oprávněný z exekučního titulu, použijí se obdobně ustanovení občanského soudního řádu upravující postavení oprávněného.

§ 178

Nařízení daňové exekuce

(1) Daňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení.

(2) Výrok exekučního příkazu obsahuje kromě náležitostí podle § 102 odst. 1

- a) způsob provedení daňové exekuce,
- b) výši nedoplatku, pro který je exekuce nařizována,
- c) výši exekučních nákladů podle § 183 odst. 1 a 2,
- d) odkaz na exekuční titul.

(3) Pokud se částka, pro kterou je daňová exekuce nařizována, zvyšuje po nařízení daňové exekuce o úrok z prodlení, správce daně nařídí ve výroku exekučního příkazu i exekuci tohoto úroku a uvede zde rovněž způsob jeho výpočtu; z úroku z prodlení vzniklého po nařízení daňové exekuce nevznikají exekuční náklady.

(4) Exekuční příkaz se doručuje dlužníkovi a dalším příjemcům tohoto rozhodnutí a nelze proti němu uplatnit opravné prostředky.

(5) Daňovou exekuci lze provést pouze těmito způsoby

- a) srážkami ze mzdy,
- b) příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb,
- c) příkázáním jiné peněžité pohledávky,
- d) postižením jiných majetkových práv,
- e) prodejem movitých věcí, nebo
- f) prodejem nemovitých věcí.

§ 179

Vyloučení majetku z daňové exekuce

(1) Po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.

(2) O návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce rozhodne správce daně do 30 dnů. Proti rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení. Po dobu řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nelze majetek, který je předmětem návrhu, prodat.

(3) Osoby, které jsou oprávněny podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce a jsou příjemci exekučního příkazu, mohou u správce daně, který daňovou exekuci nařídil, podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení exekučního příkazu návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.

(4) Osoby, které jsou oprávněny podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce a které nejsou příjemci exekučního příkazu, mohou své právo uplatnit návrhem u správce daně, který daňovou exekuci nařídil, ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy se o tom, že na jejich majetek byla nařizována daňová exekuce, dozvěděly, nejdéle do zahájení dražebního jednání; pokud tento majetek není předmětem dražby, tak nejdéle do dne, kdy byla daňová exekuce provedena.

§ 180

Prohlášení o majetku

(1) Nebyl-li nebo nemohl-li být vymáhaný nedoplatek uhrazen daňovou exekucí příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb, má na výzvu správce daně dlužník povinnost podat ve stanovené lhůtě prohlášení o majetku. Lhůta pro podání prohlášení o majetku nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy. Ve výzvě správce daně poučí dlužníka o povinnostech spojených s doručením výzvy a případných následcích spojených s nepodáním prohlášení nebo uvedením nepravdivých anebo hrubě zkreslených údajů; ohledně nesplnění této povinnosti není správce daně vázán povinností

mlčenlivosti pro účely trestního řízení.

(2) V prohlášení o majetku je dlužník povinen uvést úplné a pravdivé údaje o svém majetku, včetně majetku patřícího do společného jmění manželů. Podpis dlužníka na prohlášení o majetku, které není podáno ústně do protokolu nebo prostřednictvím datové zprávy podle § 71 odst. 1, musí být úředně ověřen.

(3) V prohlášení o majetku je dlužník povinen uvést

- a) plátce mzdy, nebo jiného příjmu postižitelného srážkami ze mzdy, a výši těchto svých nároků,
- b) poskytovatele platebních služeb, u nichž má peněžní prostředky na účtech, čísla účtů a výši peněžních prostředků na nich,
- c) osoby, vůči nimž má jiné peněžité pohledávky, důvod, výši a den splatnosti těchto pohledávek,
- d) osoby, vůči nimž má jiná majetková práva nebo nárok na jiné majetkové hodnoty, jejich důvod a hodnotu, popřípadě datum, kdy má být plněno,
- e) movité věci, které vlastní, popřípadě na nichž má spoluvlastnický podíl, s výjimkou věcí, které nepodléhají výkonu rozhodnutí, místo, popřípadě osobu, u které se nacházejí; totéž platí i o vkladních knížkách, vkladních listech a jiných formách vkladů, cenných papírech, včetně zaknihovaných a imobilizovaných, listinách, jejichž předložení je třeba k uplatnění vlastnického práva k věci, ceninách, peněžích a dalších platebních prostředcích,
- f) nemovité věci, které vlastní, popřípadě na nichž má spoluvlastnický podíl, a jeho výši,
- g) obchodní závody, které vlastní, a jejich umístění,
- h) další majetek neuvedený pod písmeny a) až g),
- i) právní závady, které vážnou na uvedeném majetku,
- j) výslovné prohlášení o tom, že o svém majetku, včetně majetku patřícího do společného jmění manželů, uvedl úplné a pravdivé údaje.

(4) Učinil-li dlužník prohlášení o svém majetku u správce daně v uplynulých 6 měsících, správce daně vyzve dlužníka pouze ke sdělení změn a doplnění prohlášení o majetku. Stejný postup se uplatní, pokud dlužník předloží protokol o prohlášení o majetku spolu se seznamem majetku, který byl v uplynulých 6 měsících sepsán soudem.

(5) Dlužník není povinen podat prohlášení o majetku, ke kterému byl správcem daně vyzván, jestliže

- a) je vůči dlužníku zahájeno insolvenční řízení,
- b) je u dlužníka zavedena nucená správa, nebo
- c) vymáhaný nedoplatek zanikl.

(6) Právní jednání dlužníka týkající se jeho majetku, s výjimkou právního jednání spočívajícího v běžné obchodní činnosti, uspokojování základních životních potřeb a správy majetku, včetně jeho běžné údržby, které dlužník učinil poté, co mu byla doručena výzva podle odstavce 1, popřípadě výzva podle odstavce 4, jsou vůči správci daně a dalším osobám, které mají proti dlužníkovi pohledávku vymahatelnou na základě exekučního titulu, neúčinné.

§ 181

Odklad a zastavení daňové exekuce

(1) Správce daně může daňovou exekuci na návrh dlužníka nebo z moci úřední částečně nebo zcela odložit, zejména šetří-li se skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce, vyloučení předmětu exekuce ze soupisu věcí nebo podmínky pro posečkání úhrady nedoplatku. Nestanoví-li správce daně v rozhodnutí o odložení daňové exekuce jinak, právní účinky již provedených exekučních úkonů zůstávají zachovány. Pominou-li důvody, které vedly k odkladu daňové exekuce, a nedojde-li k jejímu zastavení, rozhodne správce daně o pokračování v daňové exekuci.

(2) Správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud

- a) pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky,
- b) odpadl důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena,
- c) povolí posečkání úhrady nedoplatku,
- d) bylo pravomocně rozhodnuto, že postihuje majetek, k němuž náleží právo nepřipouštějící exekuci, nebo věci nepodléhající exekuci,
- e) zaniklo právo vymáhat nedoplatek,
- f) předpokládaný výtěžek nepostačí ani ke krytí exekučních nákladů,

g) by pokračování v daňové exekuci bylo spojeno s nepoměrnými obtížemi,

h) bylo nařízeno více daňových exekucí a k úhradě vymáhaného nedoplatku postačí pouze některá z nich, nebo

i) je tu jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat.

(3) Rozhodnutí o odložení, jakož i o pokračování v odložené daňové exekuci, nebo rozhodnutí o zastavení daňové exekuce se doručuje všem příjemcům exekučního příkazu. Jde-li o částečné zastavení daňové exekuce, doručuje se rozhodnutí pouze dlužníkovi a plátcí mzdy, poskytovateli platebních služeb nebo jinému poddlužníkovi (dále jen „poddlužník“), kterého se částečné zastavení týká. Rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odložení nebo zastavení daňové exekuce se doručuje pouze navrhovateli.

(4) Proti rozhodnutím podle odstavce 3 nelze uplatnit opravné prostředky.

Exekuční náklady

§ 182

(1) Exekuční náklady je povinen hradit dlužník, pokud daňová exekuce nebyla provedena neoprávněně.

(2) Exekuční náklady spočívají v náhradě nákladů za nařízení daňové exekuce, v náhradě nákladů za výkon prodeje a v náhradě hotových výdajů vzniklých při provádění daňové exekuce.

(3) Při exekuci, jejímž exekučním titulem je zajišťovací příkaz, se hradí pouze hotové výdaje.

(4) Výši exekučních nákladů stanoví správce daně exekučním příkazem nebo samostatným rozhodnutím; proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení.

(5) Výši hotových výdajů stanoví správce daně vždy samostatným rozhodnutím. Stanovenou výši hotových výdajů je dlužník povinen uhradit do 15 dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Náhradu hotových výdajů, které souvisí s výkonem prodeje, hradí dlužník, i když k dražbě nebo zpeněžení předmětu daňové exekuce nedošlo.

(6) Exekuční náklady se evidují na osobním daňovém účtu dlužníka a vymáhají se současně s nedoplatkem.

§ 183

(1) Náklady za nařízení daňové exekuce činí 2 % z částky, pro kterou je daňová exekuce nařízena, nejméně však 500 Kč a nejvýše 500 000 Kč; povinnost jejich úhrady vzniká dlužníkovi vydáním exekučního příkazu nebo vydáním samostatného rozhodnutí, kterým správce daně stanoví výši exekučních nákladů.

(2) Náklady za výkon prodeje činí 2 % z částky, pro kterou je daňová exekuce nařízena, nejméně však 500 Kč a nejvýše 500 000 Kč; povinnost jejich úhrady vzniká dlužníkovi zahájením dražby nebo zpeněžením předmětu daňové exekuce mimo dražbu.

(3) Exekuční náklady podle odstavců 1 a 2 lze požadovat u téhož nedoplatku jen jednou. Tyto náklady se počítají z vymáhané částky zaokrouhlené na celé stokoruny dolů.

§ 184

(1) Správce daně může zadržet z výtěžku daňové exekuce částku v očekávané výši hotových výdajů, kterou zúčtuje při stanovení jejich skutečné výše.

(2) Úhrada hotových výdajů se převádí do rozpočtu správce daně, pokud tyto výdaje zálohoval z vlastních rozpočtových prostředků.

(3) Při převodu vymožené částky z osobního depozitního účtu na osobní daňový účet daňového subjektu se exekuční náklady uspokojí vždy přednostně a úhrada hotových výdajů se provede jako první v pořadí.

(4) Jsou-li některé exekuční úkony prováděny pro vymáhané nedoplatky více dlužníků společně, správce daně rozvrhne jejich náhradu poměrně podle výše vymáhaných nedoplatků.

(5) Jestliže způsobil neoprávněnost vymáhání při dělení správě orgán veřejné moci, který peněžité plnění předal k vymáhání, uhradí tento orgán správci daně, který nedoplatek na tomto peněžitém plnění vymáhal, vzniklé hotové výdaje a přiznaný úrok z neoprávněného jednání správce daně, popřípadě náhradu škody.

§ 185

Společná ustanovení pro daňovou exekuci

(1) Týká-li se daňová exekuce majetku patřícího do společného jmění manželů nebo majetku manžela dlužníka, má manžel dlužníka ohledně tohoto majetku stejné postavení jako dlužník; v pochybnostech se má za to, že majetek patří do společného jmění manželů nebo majetku manžela dlužníka.

(2) Převyšují-li peněžní prostředky získané daňovou exekucí částku vymáhaných nedoplatků, vznikne dlužníkovi vratitelný přeplatek, který správce daně vrátí i bez žádosti do 15 dnů.

(3) Dojde-li v průběhu daňové exekuce prodejem movitých věcí nebo prodejem nemovitých věcí ke změně místní příslušnosti, daňovou exekuci dokončí správce daně, který ji nařídil.

(4) Daňovou exekuci lze postihnout rovněž majetkové právo, movitou věc nebo nemovitou věc dlužníka, které mají přejít na svěřenského nástupce jako následného dědice a se kterými dlužník nemůže volně nakládat.

(5) Stanoví-li tento zákon dlužníkovi povinnost oznámit správci daně údaje, nevztahuje se tato povinnost na údaje, které je správce daně schopen prostřednictvím dálkového a nepřetržitého přístupu zjistit z veřejného registru; to neplatí pro prohlášení o majetku.

Oddíl 2

Daňová exekuce postižením majetkových práv

§ 186

Obecná ustanovení o daňové exekuci postižením majetkových práv

(1) Při daňové exekuci postižením majetkových práv správce daně ukládá exekučním příkazem povinnosti dlužníkovi a poddlužníkovi, který je oprávněn nakládat s majetkovým právem dlužníka.

(2) Správce daně bezodkladně vyrozumí poddlužníka o právní moci exekučního příkazu; toto vyrozumění se doručuje do vlastních rukou.

(3) Nesplní-li poddlužník povinnost stanovenou mu exekučním příkazem a zákonem řádně a včas, má správce daně nárok na její splnění z prostředků tohoto poddlužníka; tento nárok správce daně uplatní podáním žaloby k soudu.

(4) Dojde-li v průběhu daňové exekuce ke změně místní příslušnosti, sdělí dosavadní příslušný správce daně poddlužníkovi změnu místní příslušnosti a oznámí mu současně nové číslo účtu u poskytovatele platebních služeb, kam bude výtěžek nadále poukazován.

Daňová exekuce srážkami ze mzdy

§ 187

(1) Daňová exekuce srážkami ze mzdy se provede srážkami ze mzdy a z jiných příjmů do výše částky uvedené v exekučním příkazu.

(2) Plátce mzdy dlužníka je povinen od okamžiku, kdy je mu doručen exekuční příkaz, po dobu trvání daňové exekuce provádět ze mzdy dlužníka stanovené srážky a nevyplácet sražené částky dlužníkovi.

(3) Na návrh dlužníka může správce daně ze závažných důvodů snížit výši částky, která má být v příslušném výplatním období sražena ze mzdy dlužníka ve prospěch daňové exekuce. Pominou-li důvody, pro které bylo návrhu vyhověno, správce daně rozhodnutí o snížení srážky zruší. Proti tomuto rozhodnutí a proti rozhodnutí o návrhu nelze uplatnit opravné prostředky.

(4) Daňová exekuce se vztahuje i na mzdu u plátce mzdy, který se stane plátcem mzdy až po nařízení daňové exekuce. Tomuto plátcovi mzdy správce daně doručí exekuční příkaz a zároveň mu uloží povinnost, aby pokračoval ve srážkách ze mzdy dlužníka, a dále uvede výši nedoplatku, pro jehož úhradu mají být srážky nadále prováděny; požadí, které vymáhaný nedoplatek získal u původního plátce mzdy, zůstává zachováno. Proti rozhodnutí o pokračování ve srážkách ze mzdy nelze uplatnit opravné prostředky.

§ 188

(1) Nařídí-li správce daně provádění srážek několika plátcům mzdy, určí jim, jakou část základní částky nemají sražen.

(2) Pokud příjem dlužníka nedosahuje u některého plátce mzdy ani výši určené části základní částky, je plátce mzdy neprodleně povinen oznámit to správci daně; ten pak znovu rozhodne, jakou část základní částky nemá každý plátce mzdy sražen.

§ 189

(1) Dlužník je povinen oznámit správci daně vznik nároku na mzdu u jiného plátce mzdy i zánik nároku na mzdu u dosavadního plátce mzdy do 8 dnů ode dne, kdy nastaly tyto skutečnosti.

(2) Plátce mzdy je povinen do 8 dnů oznámit správci daně, že

- a) u něho nastoupil dlužník nově do práce,
- b) u něho přestal dlužník pracovat,
- c) dlužník nastoupil práci u jiného plátce mzdy.

(3) Za nesplnění povinností uvedených v odstavcích 1 a 2 může správce daně uložit dlužníkovi nebo plátcovi mzdy pořádkovou pokutu do 50 000 Kč.

§ 190

Daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb

(1) Daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb se provede odepsáním peněžních prostředků dlužníka z jeho účtu, vedeného v jakékoliv měně, do výše částky uvedené v exekučním příkazu a jejich vyplacením správci daně. Exekuční příkaz se doručí poskytovateli platebních služeb dříve než dlužníkovi.

(2) Poskytovatel platebních služeb je povinen od okamžiku, kdy mu byl doručen exekuční příkaz, po dobu trvání daňové exekuce nevyplácet peněžní prostředky z účtu dlužníka, ze kterého je příkázána pohledávka, neprovádět na ně započtení a ani jinak s nimi nenakládat, a to až do výše částky uvedené v exekučním příkazu; to se týká i peněžních prostředků, které dojdou na tento účet do 6 měsíců ode dne vyrozumění o právní moci exekučního příkazu.

(3) Je-li daňová exekuce nařizována na více účtů, stanoví správce daně v exekučním příkazu pořadí účtů, v jakém je poskytovatel platebních služeb povinen z nich odepsat peněžní prostředky.

§ 191

Daňová exekuce příkázáním jiné peněžité pohledávky

(1) Daňová exekuce příkázáním jiné peněžité pohledávky postihuje jinou peněžitou pohledávku dlužníka než nárok na mzdu nebo na pohledávku z účtu u poskytovatele platebních služeb, a to do částky uvedené v exekučním příkazu. Tuto exekuci lze nařídit i v případě, že pohledávka dlužníka se stane splatnou teprve v budoucnu, jakož i v případě, že dlužníkovi budou dílčí pohledávky z téhož právního důvodu v budoucnu postupně vznikat. Exekuční příkaz se doručí poddlužníkovi dříve než dlužníkovi.

(2) Poddlužník nesmí od okamžiku, kdy mu byl doručen exekuční příkaz, po dobu trvání daňové exekuce vyplatit dlužníkovi jeho pohledávku, ani na ni provést započtení nebo s ní jinak nakládat. Dlužník nesmí od tohoto okamžiku se svou pohledávkou jakkoli nakládat a ztrácí právo na její vyplacení.

(3) Úkony potřebné k vyplacení pohledávky dlužníka správci daně, které přísluší dlužníkovi, může místo něho provést správce daně.

Daňová exekuce postižením jiných majetkových práv

§ 192

(1) Při provádění daňové exekuce postižením jiných majetkových práv dlužníka, než podle § 178 odst. 5 písm. a) až c), za podmínky, že nejsou spojena s jeho osobou a jsou převoditelná na jiného, se přiměřeně použije ustanovení o provádění takového způsobu daňové exekuce, který odpovídá povaze majetkového práva, které je postiženo exekucí.

(2) Úkony potřebné k uplatnění jiného majetkového práva podle odstavce 1, které přísluší dlužníkovi, může místo něho provést správce daně.

§ 193

(1) K postižení pohledávky na vydání nebo dodání movitých věcí uplatní správce daně postup k příkázáním jiné než peněžité pohledávky, ve kterém zakáže exekučním příkazem vydání nebo dodání věcí dlužníkovi a nařídí jejich vydání nebo dodání správci daně. Exekuční příkaz se doručí poddlužníkovi dříve než dlužníkovi.

(2) Správce daně současně s vyrozuměním o právní moci exekučního příkazu upřesní způsob, místo a dobu plnění pohledávky, a to i v případě, že lhůta k plnění pohledávky nastane až v budoucnu.

Oddíl 3

Daňová exekuce prodejem movitých věcí a nemovitých věcí

Dražba

§ 194

(1) Správce daně může k provedení daňové exekuce prodejem movitých věcí a nemovitých věcí nařídit a provést dražbu.

(2) Dražbu řídí daňový exekutor, kterým se pro účely tohoto zákona rozumí úřední osoba pověřená výkonem daňové exekuce; toto jednání je veřejné.

(3) Správce daně může pověřit další úřední osobu k provedení licitačních úkonů (dále jen „licitátor“) a určit další úřední osoby k zajištění řádného průběhu dražby.

(4) Osobou zúčastněnou na dražbě je každý, kdo se dostaví k účasti na dražbě před jejím zahájením a prokáže, že splňuje podmínky účastnit se dražby. Jedná-li se o dražbu nemovité věci, může se jednání zúčastnit pouze osoba, která složila do zahájení dražby dražební jistotu; složení dražební jistoty je tato osoba povinna doložit způsobem stanoveným v dražební vyhlášce. Osoba zúčastněná na dražbě je povinna prokázat svou totožnost. Osoba zúčastněná na dražbě je dále povinna dát se zapsat do seznamu osob zúčastněných na dražbě, převzít a používat dražební číslo, pokud bylo přiděleno.

(5) Dražitel je osoba zúčastněná na dražbě, která učinila v průběhu dražby dražební podání. Pokud je dražiteli udělen příklep, stává se vydražitelem.

§ 194a

(1) Správce daně provádí dražbu elektronicky, pokud je k tomu technicky vybaven.

(2) Správce daně zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup

- a) skutečnost, že je technicky vybaven pro provádění elektronické dražby,
- b) podmínky a postup pro provádění elektronické dražby.

(3) Pro elektronickou dražbu se přiměřeně použijí ustanovení o dražbě.

§ 195

(1) Konání dražby nařizuje správce daně dražební vyhláškou.

(2) Dražební vyhláška obsahuje kromě náležitostí podle § 102 odst. 1 písm. a), b), g) a h)

- a) datum a čas zahájení dražby, popřípadě datum a čas ukončení dražby, pokud je dražba prováděna elektronicky,
- b) místo konání dražby; to neplatí, pokud je dražba prováděna elektronicky,
- c) označení a popis předmětu dražby,
- d) má-li být draženo více předmětů dražby i pořadí, ve kterém budou draženy,
- e) zjištěnou nebo výslednou cenu předmětu dražby,
- f) výši nejnižšího dražebního podání,
- g) způsob a lhůtu úhrady nejvyššího dražebního podání a předpoklady, za kterých vydražitelé mohou převzít vydražené předměty a za kterých se stanou jejich vlastníky,
- h) výzvu, aby každý, kdo má právo, které nepřipouští provedení daňové exekuce, uplatnil toto právo u správce daně, a aby takové uplatnění práva prokázal do zahájení dražby, s upozorněním, že jinak k jeho právu nebude při provedení daňové exekuce přihlíženo,
- i) výzvu k uplatnění pohledávek zajištěných zástavním nebo zadržovacím právem nebo zajišťovacím převodem práva s poučením o způsobu uplatnění a o tom, že jinak se k těmto pohledávkám nepřihlíží.

(3) Dražební vyhláška vzhledem k předmětu dražby dále obsahuje

- a) výši dražební jistoty a způsob její úhrady,
- b) čas a místo konání prohlídky předmětů dražby a organizační zabezpečení prohlídky,
- c) práva a závady spojené s předměty dražby, s označením těch závad, o nichž bylo podle § 221 odst. 3 písm. c) rozhodnuto, že prodejem v dražbě nezaniknou.

(4) Pokud je prováděna elektronická dražba, obsahuje dražební vyhláška rovněž:

- a) adresu internetové stránky, na které se bude elektronická dražba provádět,
- b) adresu internetové stránky, na které jsou zveřejněny podmínky a postup pro provádění elektronické dražby.

(5) Dražební vyhláška se neodůvodňuje. Rozhodne-li správce daně o zrušení konání dražby, doručuje se toto rozhodnutí jako dražební vyhláška. Proti těmto rozhodnutím nelze uplatnit opravné prostředky.

§ 196

(1) Dražební vyhlášku správce daně doručí do vlastních rukou

- a) dlužníkovi,
- b) spoluvlastníku předmětu dražby,
- c) dalším osobám, o nichž je správci daně známo, že mají k předmětu dražby předkupní, věcné, nájemní nebo pachtovní právo, výměnek nebo výhradu zpětné koupě,
- d) správci daně, který již přihlásil své nedoplatky vůči dlužníkovi,
- e) tomu, kdo přistoupil do daňové exekuce jako oprávněný z exekuce přerušené podle jiného právního předpisu¹⁷⁾.

(2) Ostatním osobám správce daně dražební vyhlášku doručí tak, že ji zveřejní způsobem podle § 56 odst. 2, a to do zahájení dražby, nejméně však po dobu

- a) 30 dnů v případě dražby nemovitých věcí, nebo
- b) 20 dnů v případě dražby movitých věcí.

(3) Dražební vyhlášku na dožádání příslušného správce daně zveřejní způsobem obvyklým též obecní úřad, v jehož obvodu se nachází nemovitá věc, která je předmětem dražby.

(4) Správce daně může rovněž dožádat zveřejnění dražební vyhlášky obecním úřadem, v jehož obvodu má dlužník poslední známý pobyt nebo sídlo.

§ 197

(1) Každý, kdo uplatňuje vůči předmětu dražby předkupní právo nebo výhradu zpětné koupě, je povinen prokázat toto právo správci daně ve lhůtě stanovené dražební vyhláškou. Správce daně ještě před zahájením dražby rozhodne, zda jsou předkupní právo nebo výhrada zpětné koupě prokázány; proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky. Jsou-li tato práva prokázána, může je osoba, které svědčí, uplatnit jen v dražbě jako dražitel; přechodem vlastnictví předmětu dražby na vydražitele tato práva zanikají, nejde-li o zákonné předkupní právo.

(2) Každý, kdo má proti dlužníkovi pohledávku zajištěnou zadržovacím nebo zástavním právem nebo zajišťovacím převodem práva vázoucím na předmětu dražby, než pro kterou je daňová exekuce vedena, ji může přihlásit správci daně k uspokojení z rozvrhu výtěžku dražby a prokázat příslušnými listinami nejpozději do zahájení dražby, jinak správce daně návrh na přihlášení pohledávky odmítne. Obdobně se postupuje při přihlášení oprávněného z exekuce přerušené podle jiného právního předpisu.

(3) Odmítnutí návrhu na přihlášení pohledávky, který nesplnil podmínky přihlášení, oznámí správce daně rozhodnutím tomu, kdo návrh uplatnil; proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky.

(4) Daňové pohledávky vůči dlužníkovi, než pro které je daňová exekuce vedena, může správce daně, který vede exekuční řízení, nebo jiný správce daně přihlásit k uspokojení z rozvrhu výtěžku dražby, nejpozději však do zahájení dražby.

§ 198

(1) Dražbu lze uskutečnit v sídle správce daně nebo tam, kde se nachází předmět dražby, nebo na jiném vhodném místě.

(2) Daňový exekutor zahájí dražbu a před zahájením licitace oznámí

- a) zda bylo prokázáno uplatněné předkupní právo nebo výhrada zpětné koupě,
- b) kdo přihlásil své pohledávky a v jaké výši,
- c) zda někdo přistoupil do daňové exekuce jako oprávněný z exekuce přerušené podle jiného právního předpisu,
- d) změny, které nastaly v údajích uvedených v dražební vyhlášce,
- e) zda jsou splněny předpoklady pro její konání,
- f) nejnižší dražební podání a minimální výši příhozu.

(3) Daňový exekutor

a) může vyloučit z dražby osobu zúčastněnou na dražbě a vykázat další přítomné osoby z dražební místnosti, pokud narušují průběh jednání, popřípadě požádat příslušný bezpečnostní sbor o jejich vyvedení a zjednání pořádku,

b) může odvolat licitátora, neplní-li povinnosti stanovené zákonem, a následně plní povinnosti licitátora do skončení dražby osobně,

c) může přerušit nebo zastavit konání dražby, pokud z technických důvodů, pro nevhodné chování osob zúčastněných na dražbě nebo dalších přítomných osob, nebo z jiných důvodů nelze v dražbě pokračovat.

(4) Pokud daňový exekutor konání dražby přeruší, stanoví čas jeho pokračování na stejném místě. Nelze-li v přerušeném konání dražby pokračovat ve stejném dni, rozhodnutí o pokračování se oznámí stejným způsobem, jakým byla doručena dražební vyhláška. Rozhodnutí o přerušení a pokračování v dražbě ve stejný den se nedoručuje; za den doručení se považuje okamžik sdělení termínu pro pokračování dražby ve stejný den osobám přítomným na dražbě. Proti rozhodnutí o přerušení a pokračování v dražbě nelze uplatnit opravné prostředky.

§ 199

(1) Licitace jednotlivé věci trvá, dokud osoby zúčastněné na dražbě činí dražební podání.

(2) Dražební podání je nabídka určité částky vyslovená dražitelem, kterou se zavazuje za draženou věc po příklepu uhradit.

(3) Neučiní-li dražitelé vyšší dražební podání, licitátor slovem „potřetí“ udělí příklep ve prospěch dražitele s nejvyšším dražebním podáním. Před udělením příklepu se licitátor dotáže osob zúčastněných na dražbě, zda mají výhrady proti udělení příklepu.

(4) Jsou-li podle daňového exekutora výhrady proti příklepu důvodné, pokračuje licitátor v dražbě vyvoláním předposledního dražebního podání. V opačném případě licitátor rozhodne o udělení příklepu. Rozhodnutí o udělení příklepu se neodůvodňuje a nelze proti němu uplatnit opravné prostředky, pokud nejde o příklep udělený při dražbě nemovité věci.

(5) Dražitelé jsou vázáni svými dražebními podáními, pokud nebylo učiněno vyšší dražební podání. Cena vydraženého předmětu není omezena cenovými předpisy.

(6) Učiní-li více dražitelů stejné nejvyšší dražební podání, udělí se příklep tomu, kterému svědčí předkupní právo nebo výhrada zpětné koupě; pokud stejné nejvyšší dražební podání učinilo více dražitelů s předkupním právem nebo s výhradou zpětné koupě, udělí se příklep tomu z nich, který učinil dražební podání jako první. Není-li takto příklep udělen, udělí se příklep dražiteli, který učinil podání jako první. Nelze-li určit, který dražitel učinil dražební podání jako první, určí licitátor vydražitele losem.

§ 200

(1) O průběhu dražby se sepisuje protokol, ve kterém se zaznamená průběh licitace jednotlivých předmětů, učiněná nejvyšší dražební podání a jednotlivá rozhodnutí o udělení příklepu, uplatněné výhrady proti příklepu a způsob jejich vyřízení.

(2) Protokol podepisuje daňový exekutor a ti, kteří vznesli výhrady proti udělení příklepu.

(3) Nařídí-li správce daně z důvodu účelnosti a hospodárnosti v rámci jednoho jednání konání více dražeb z různých daňových exekucí, a to i vůči několika dlužníkům, protokol o průběhu dražby se vede tak, aby bylo zřejmé, jaký výtěžek z prodeje byl dosažen v jednotlivých daňových exekucích.

§ 201

Dražít nesmí

a) daňový exekutor, licitátor a další úřední osoby správce daně, který dražbu nařídil, dlužník a manžel dlužníka nebo jejich zástupci a dále ti, jimž jiný právní předpis¹⁸⁾ brání v nabytí věci, která je předmětem dražby,

b) vydražitel předmětu dražby, který je znovu dražen z toho důvodu, že tento vydražitel neuhradil ve stanovené lhůtě nejvyšší dražební podání.

§ 202

Dražba se ukončí, pokud byly vydraženy všechny předměty dražby, ke kterým se našel vydražitel, nebo jakmile dosažený výtěžek získaný dražbou postačuje k uspokojení vymáhaných nedoplatků a dalších nároků, které mají být popřípadě uspokojeny při rozvrhu výtěžku.

Daňová exekuce prodejem movitých věcí

§ 203

(1) Daňová exekuce prodejem movitých věcí, které jsou ve vlastnictví dlužníka, nebo prodejem spoluvlastnického podílu na věci movité se provede sepsáním věcí, které podléhají exekuci, a jejich zpeněžením, pokud to povaha věci nevylučuje.

(2) Daňovou exekucí prodejem movitých věcí mohou být postiženy movité věci s výjimkou věcí, které mohou být předmětem daňové exekuce postižením majetkových práv.

(3) Vyžaduje-li to účel provedení exekuce, může daňový exekutor učinit prohlídku bytu, sídla, popřípadě jiných místností dlužníka, jakož i jeho skříní nebo jiných schránek v nich umístěných, v nichž se podle důvodného předpokladu nachází movitá věc, již má dlužník vydat; za tím účelem si může daňový exekutor zjednat do těchto prostor přístup; § 80 odst. 2 a 4 se použije obdobně.

(4) Je-li důvodně podezření, že dlužník u sebe ukrývá movitou věc, která podléhá exekuci, a jestliže je výzva k vydání ukrývané věci bezvýsledná, může daňový exekutor provést osobní prohlídku.

(5) Osobní prohlídku provádí úřední osoba stejného pohlaví.

§ 204

(1) Věci, které mají být prodány, určí daňový exekutor v soupisu věcí.

(2) Se sepsanými věcmi nesmí dlužník nakládat. Právní jednání, kterým dlužník porušil tuto povinnost, je neplatné.

(3) Při zahájení soupisu věcí oznámí daňový exekutor účel svého příchodu, vyzve dlužníka k uhrazení vymáhaného nedoplatku a doručí dlužníkovi exekuční příkaz na prodej movitých věcí; není-li dlužník přítomen, doručí se mu exekuční příkaz až s protokolem o soupisu věcí.

§ 205

(1) Pokud správce daně zjistí, že jsou pro dlužníka zaknihované a imobilizované cenné papíry evidovány u osoby oprávněné k evidenci investičních nástrojů¹⁹⁾, určí tyto cenné papíry v exekučním příkazu, který se doručí dlužníkovi a osobě oprávněné k evidenci investičních nástrojů.

(2) Exekuční příkaz správce daně doručí vždy dříve osobě oprávněné k evidenci investičních nástrojů než dlužníkovi a od tohoto okamžiku nesmí dlužník s těmito cennými papíry nakládat; osoba oprávněná k evidenci investičních nástrojů tuto skutečnost zapíše do své evidence.

§ 206

(1) Daňový exekutor sepíše především věci, které dlužník může nejspíše postrádat a které se nejsnáze prodají.

(2) Věci, které se rychle kazí, budou sepsány, jen není-li dostatek jiných věcí a lze-li zajistit jejich rychlý prodej na místě, kde se nacházejí.

(3) Sepsány nemohou být věci movité, které tvoří příslušenství nemovité věci.

(4) Věci zvláštní povahy, jako jsou vkladní knížky, vkladní listy, listinné cenné papíry, listiny, jejichž předložení je třeba k uplatnění vlastnického práva k věci, ceniny, peníze, platební karty a další platební prostředky, drahé kovy, polodrahokamy a drahokamy podléhající exekuci, daňový exekutor sepíše a současně odebere.

(5) Sepsány mohou být i věci dlužníka, které má v držení jiná osoba. Tato osoba je povinna odevzdat tyto věci daňovému exekutorovi.

(6) Daňový exekutor soupis doplní o další věci, jestliže výtěžek prodeje sepsaných věcí nestačí k úhradě vymáhaných nedoplatek.

§ 207

(1) Daňový exekutor odebere sepsané věci, zejména je-li obava, že sepsané věci budou poškozeny, zničeny, pozměněny, ukryty nebo odcizeny, a postará se o jejich vhodné zajištění. Tento úkon může provést i dodatečně.

(2) Daňový exekutor může, souhlasí-li s tím dlužník, uložit sepsané věci do dlužníkem vyhrazené místnosti, kterou uzamkne a opatří úřední uzávěrou.

(3) Sepsané věci může daňový exekutor také ponechat na místě, kde byly sepsány. V tomto případě sepsané věci viditelně označí. Z označení musí být patrné, kterým správcem daně a kdy byly věci sepsány.

§ 208

(1) Protokol o průběhu soupisu věcí obsahuje zejména

- a) způsob, kterým správce daně sepsané věci zajistí, nebo údaj o tom, zda byly věci odebrány, a
- b) identifikaci manžela dlužníka, popřípadě spoluvlastníka sepsaných věcí.

(2) Protokol o průběhu soupisu věcí v případě, že je sepisování přítomen dlužník, dále obsahuje

- a) způsob a dobu doručení exekučního příkazu dlužníkovi,
- b) vyzvání dlužníka k úhradě vymáhaných nedoplatek.

(3) V protokolu o průběhu soupisu věcí se podle potřeby dále uvede

- a) prohlášení dlužníka nebo další přítomné osoby při soupisu o tom, že věci již byly sepsány soudem, jiným správcem daně nebo jinou oprávněnou osobou,
- b) vlastnické nebo jiné právo a závady vážnoucí na sepisovaných věcech, které byly při sepisování věcí tvrzeny dlužníkem nebo další přítomnou osobou, nebo
- c) poučení udělené daňovým exekutorem o postupu při vyloučení věcí z daňové exekuce.

(4) Součástí protokolu o průběhu soupisu věcí je příloha obsahující soupis věcí s uvedením pořadového čísla věci, jejího stručného popisu a předpokládaného výtěžku z prodeje.

(5) Do soupisu věcí se kromě věci hlavní, která má povahu samostatné věci, sepíše i její příslušenství, popřípadě upřesní její součásti, popřípadě se v protokolu vyznačí, že se jedná o soubor věcí.

(6) Nebyl-li dlužník soupisu věcí přítomen, oznámí mu správce daně stejnopis protokolu o průběhu soupisu věcí dodatečně. Stejnopis tohoto protokolu správce daně oznámí rovněž spoluvlastníkovi sepsaných věcí, pokud je správcem daně znám.

§ 209

(1) Po nabytí právní moci exekučního příkazu se cena zjistí tak, že správce daně sepsané věci v jednoduchých případech odhadne, pokud cena nebo způsob jejího zjištění není stanovena jiným právním předpisem; cenu zaznamená v úředním záznamu. V ostatních případech ustanoví správce daně ke zjištění ceny sepsaných věcí znalce.

(2) Ke zjištění ceny kulturních památek a národních kulturních památek²⁰⁾, sbírek muzejní povahy a sbírkových předmětů, které jsou jejich součástí²¹⁾, a předmětů kulturní hodnoty²²⁾, ustanoví správce daně vždy znalce.

(3) Za zjištěnou cenu věcí, které se rychle kazí, se považuje cena, kterou určí odhadem daňový exekutor při soupisu.

§ 210

(1) Sepsané věci se prodají v dražbě.

(2) Každý předmět dražby se draží jednotlivě nebo v souboru.

(3) Tvoří-li předmět dražby soubor a nenajde-li se pro něj vydražitel, mohou se, je-li tak stanoveno v dražební vyhlášce, jednotlivé věci souboru dražit samostatně.

§ 211

(1) Nejnižší dražební podání činí nejméně jednu třetinu zjištěné ceny.

(2) Vydražitel, kterému byl udělen příklep, musí nejvyšší dražební podání ihned uhradit; neučiní-li tak, předmět dražby se draží znovu bez jeho účasti. Pokud je prováděna elektronická dražba, je vydražitel povinen uhradit nejvyšší dražební podání ve lhůtě stanovené v dražební vyhlášce. Tato lhůta nesmí být delší než 10 dnů od udělení příklepu.

(3) Správce daně vydá vydražiteli potvrzení o úhradě nejvyššího dražebního podání, které je spolu s rozhodnutím o udělení příklepu dokladem o nabytí vlastnictví k vydraženému předmětu; pokud si vydražitel nepřevzme vydraženou věc, přiměřeně se použije § 84.

(4) Nenajde-li se vydražitel pro draženou věc, může správce daně dražbu opakovat, pokud lze předpokládat, že věc bude prodána.

(5) Ohledně movité věci, se kterou jsou spojena věcná, nájemní nebo pachtovní práva jiných osob, nebo ohledně movité věci, jejíž ocenění provedené znalcem přesahuje částku 500 000 Kč, se uplatní přiměřeně postup stanovený pro ocenění a prodej v dražbě při daňové exekuci prodejem nemovitých věcí a postup pro rozvrhové řízení.

§ 212

Sepsané věci, jejichž prodej je zakázán, nebo které nejsou bez povolení obchodovatelné, správce daně prodá mimo dražbu, a to osobě, která je podle zákona oprávněna k jejich nákupu, nebo prostřednictvím osoby, která je oprávněna s nimi obchodovat, nejméně však za polovinu zjištěné ceny. Pokud je zde více zájemců, prodá správce daně věc tomu, kdo u činí nejvyšší nabídku.

§ 213

(1) Jestliže mezi sepsanými věcmi jsou

a) kulturní památky a národní kulturní památky,

b) sbírky muzejní povahy a sbírkové předměty, které jsou jejich součástmi, nebo

c) předměty kulturní hodnoty,

nabídne je správce daně ke koupi příslušné organizační složce státu, popřípadě na základě stanoviska této organizační složky státu právnické osobě, jejímž posláním je péče o věci podle písmen a) až c), a to nejméně za zjištěnou cenu.

(2) Dojde-li k prodeji způsobem podle odstavce 1, správce daně jej zaprotokoluje a stejnopis protokolu předá nabyvateli.

(3) Jestliže ten, komu byl předmět dražby nabídnut, neodpoví na nabídku do 30 dnů ode dne jejího doručení nebo neuhradí cenu určenou v nabídce ve lhůtě, kterou sjednali se správcem daně, správce daně tyto věci prodá v dražbě. Výši nejnižšího dražebního podání stanoví správce daně nejméně ve výši ceny zjištěné, a to i při opakované dražbě.

§ 214

(1) Věci, které se rychle kazí, správce daně prodá mimo dražbu před právní mocí exekučního příkazu libovolnému zájemci, nejméně za polovinu zjištěné ceny. Tento způsob prodeje se provede zajištěním sepsaných věcí bez odebrání.

(2) Pokud je zde více zájemců, prodá správce daně věc tomu, kdo učiní nejvyšší nabídku a uhradí ji na místě při převzetí věcí.

(3) Dojde-li k prodeji sepsaných věcí způsobem podle odstavce 1, správce daně tento prodej zaprotokoluje a stejnopis protokolu předá nabyvateli.

§ 215

(1) Je-li sepsána vkladní knížka, vkladní list nebo jiná listina o obdobné formě vkladu, předloží ji správce daně poskytovateli platebních služeb spolu s exekučním příkazem na prodej movitých věcí a vybere z ní částku, na kterou má dlužník právo, maximálně však do výše vymáhaného nedoplatku.

(2) Poskytovatel platebních služeb provede výplatu vkladu tomuto správci daně, a to i tehdy, je-li výplata vkladu vázána.

(3) Je-li vklad veden v cizí měně, provede poskytovatel platebních služeb výplatu vkladu správci daně v české měně.

(4) V rozsahu plnění vyplaceného správci daně se poskytovatel platebních služeb zproští své povinnosti vůči dlužníkovi.

(5) Je-li sepsána listina prokazující existenci peněžité pohledávky nebo pohledávky na vydání nebo dodání movitých věcí, popřípadě jiného majetkového práva, předloží ji správce daně poddlužníkovi spolu s exekučním příkazem na prodej movitých věcí. Tím nastávají účinky doručení exekučního příkazu poddlužníkovi podle jednotlivých způsobů daňové exekuce postižením majetkových práv a dále se postupuje podle příslušných ustanovení pro daný způsob daňové exekuce.

§ 216

(1) Zpeněžení sepsaných cenných papírů vykoná správce daně podle povahy cenného papíru prodejem cenných papírů nebo prodejem věcí, které správce daně získal uplatněním práva z cenných papírů.

(2) Zaknihované a imobilizované cenné papíry správce daně zpeněží v souladu s právními předpisy. Potřebné úkony provede daňový exekutor.

(3) O provedení úkonů při prodeji cenných papírů, včetně zaknihovaných a imobilizovaných, se obdobně použije § 191.

(4) Při zpeněžení cenných papírů, se kterými je spojeno právo na výplatu na nich uvedené částky nebo výnosů z nich, a cenných papírů, se kterými je po jejich předložení spojeno právo na vydání věci, se použije § 215 obdobně.

§ 217

(1) Věci, které se nezpeněžily, může správce daně vyloučit ze soupisu věcí. Rozhodnutí o tom se doručí dlužníkovi a nelze proti němu uplatnit opravné prostředky.

(2) V rozhodnutí o vyloučení ze soupisu věcí správce daně vyzve dlužníka, aby si věci vyloučené ze soupisu ve stanovené lhůtě vyzvedl, nebo dlužníka vyzve, aby ve stanovené lhůtě správci daně sdělil, kde a kdy je připraven věci převzít; běh lhůty započne dnem právní moci rozhodnutí o vyloučení věcí.

(3) O vrácení věcí sepíše správce daně protokol.

(4) Odmítne-li dlužník věci vyloučené ze soupisu převzít nebo nelze-li je dlužníkovi vrátit proto, že není znám jeho pobyt nebo si věci nevyzvedl ve lhůtě stanovené ve výzvě správce daně, může správce daně rozhodnout o jejich propadnutí státu postupem podle § 84.

Daňová exekuce prodejem nemovitých věcí

§ 218

Daňovou exekucí prodejem nemovitých věcí lze postihnout nemovitou věc, která je ve vlastnictví dlužníka. Tento postup se uplatní i při prodeji spoluvlastnického podílu na nemovité věci.

§ 219

(1) Dlužník nesmí od okamžiku, kdy mu byl oznámen exekuční příkaz, nemovitou věc převést na jinou osobu nebo ji zatížit. Právní jednání, kterým dlužník porušil tuto povinnost, je neplatné.

(2) Dlužník je povinen do 15 dnů od okamžiku, kdy mu byl oznámen exekuční příkaz, správci daně oznámit, zda a kdo má k nemovité věci předkupní právo, jiná práva a závady spojené s nemovitou věcí; pokud dlužník tuto povinnost nesplní, odpovídá za škodu tím způsobenou.

§ 220

(1) Správce daně doručí exekuční příkaz dlužníkovi a případným spoluvlastníkům předmětné nemovitosti.

(2) Správce daně doručí exekuční příkaz rovněž příslušnému katastrálnímu úřadu; následně správce daně stejným způsobem vyrozumí katastrální úřad o nabytí právní moci exekučního příkazu.

§ 221

(1) Po právní moci exekučního příkazu ustanoví správce daně znalce k ocenění nemovité věci, jejího příslušenství a jednotlivých práv a závad s ní spojených s výjimkou práv a závad podle § 231 odst. 1 písm. c). Jestliže nemovitá věc, její příslušenství a jednotlivá práva a závady byly oceněny znalcem v době jednoho roku přede dnem, kdy exekuční příkaz nabyl právní moci, a jestliže se nezměnily okolnosti rozhodující pro ocenění, nové ocenění znalcem se neprovede.

(2) Dlužník, popřípadě i další osoby, jsou povinny na výzvu správce daně umožnit místní šetření za účelem ohledání nemovitosti, která je předmětem daňové exekuce, a jejího příslušenství; výzva musí být oznámena nejméně 8 dnů před stanoveným termínem místního šetření. Neumožní-li dlužník, případně další osoby, ohledání nemovitosti a nelze-li v důsledku toho stanovit cenu nemovitosti, může si daňový exekutor zjednat přístup do nemovitosti dlužníka; § 80 odst. 2 a 4 se použije obdobně.

(3) Na základě výsledků ocenění podle odstavce 1 správce daně stanoví

- a) cenu nemovité věci a jejího příslušenství,
- b) cenu jednotlivých práv a závad s nemovitou věcí spojených,
- c) závady, které prodejem v dražbě nezaniknou²³⁾,
- d) výslednou cenu.

(4) Správce daně stanoví rozhodnutím výslednou cenu tak, že od ceny nemovité věci a jejího příslušenství a ceny práv spojených s nemovitou věcí odečte cenu závad, které prodejem v dražbě nezaniknou. Proti rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení a dražbu lze nařídit až po právní moci tohoto rozhodnutí.

(5) Rozhodnutí o výsledné ceně správce daně doručí dlužníkovi, tomu, kdo přistoupil do daňové exekuce jako oprávněný z exekuce přerušené podle jiného právního předpisu, případným spoluvlastníkům a osobám, o nichž je mu známo, že pro ně vážnou na nemovité věci práva nebo závady s výjimkou práv a závad podle § 231 odst. 1 písm. c).

§ 222

(1) V případě dražby nemovité věci činí nejnižší dražební podání dvě třetiny stanovené výsledné ceny.

(2) Výši dražební jistoty správce daně stanoví podle okolností, nejvýše však polovinu nejnižšího dražebního podání; vydražitelem složená dražební jistota se započte na úhradu vydražené věci.

(3) Lhůta k úhradě nejvyššího dražebního podání stanovená v dražební vyhlášce běží ode dne právní moci rozhodnutí o udělení příklepu a nesmí být delší než 2 měsíce.

(4) Rozhodnutí o udělení příklepu správce daně doručí vydražiteli, dražiteli, který proti udělení příklepu vznesl výhrady, dlužníkovi, tomu, kdo přistoupil do daňové exekuce jako oprávněný z exekuce přerušené podle jiného právního předpisu, a případnému spoluvlastníkovi předmětné nemovité věci.

(5) Po právní moci rozhodnutí o udělení příklepu správce daně vyrozumí příslušný katastrální úřad o tom, že byly splněny podmínky pro přechod vlastnictví předmětné nemovité věci na vydražitele.

§ 223

(1) Proti rozhodnutí o udělení příklepu se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení.

(2) Proti rozhodnutí o udělení příklepu se mohou odvolat do 15 dnů ode dne ukončení dražby též osoby uvedené v § 196 odst. 1, kterým nebyla doručena dražební vyhláška a nezúčastnily se z tohoto důvodu dražby.

(3) O odvolání rozhodne odvolací orgán tak, že rozhodnutí o udělení příklepu potvrdí nebo změní tak, že se příklep neuděluje.

(4) O změně se rozhodne, pokud v řízení došlo k takovým vadám, že se odvolatel nemohl zúčastnit dražby nebo byl příklep udělen v důsledku porušení zákona při nařízení nebo provedení dražby.

(5) Rozhodnutí o odvolání se doručí do vlastních rukou odvolateli a těm, kterým bylo doručeno rozhodnutí o udělení příklepu.

§ 224

(1) Osobě, které nebyl příklep udělen, správce daně uhrazenou dražební jistotu vrátí do 30 dnů ode dne ukončení dražby.

(2) V případě, že dražitelé podali proti rozhodnutí o udělení příklepu odvolání, vrátí jim správce daně dražební jistotu do 15 dnů ode dne právní moci rozhodnutí o odvolání.

§ 225

(1) Opakovanou dražbu lze nařídit nejdříve po uplynutí 3 měsíců ode dne původní dražby z důvodu, že

- a) nebylo učiněno ani nejnižší dražební podání,
- b) v odvolání proti rozhodnutí o udělení příklepu bylo rozhodnuto, že se příklep neuděluje, nebo
- c) rozhodnutí o udělení příklepu bylo zrušeno pro neuhrazení nejvyššího dražebního podání.

(2) Při opakované dražbě činí nejnižší dražební podání polovinu výsledné ceny nemovité věci.

(3) Došlo-li při opakované dražbě opět k jejímu neprovedení z důvodu podle odstavce 1, lze další opakovanou dražbu nařídit za stejných podmínek, pokud lze předpokládat, že nemovitá věc bude prodána.

(4) Došlo-li v době od předchozího stanovení výsledné ceny nemovité věci, jejího příslušenství a jednotlivých práv a závad s ní spojených do doby, kdy má být nařízena opakovaná dražba, ke změně skutečností, které mohou mít vliv na její výši, může správce daně stanovit novou výslednou cenu; odstavec 2 se nepoužije.

§ 226

(1) Správce daně může prodloužit lhůtu k úhradě nejvyššího dražebního podání na základě žádosti vydražitele podané před uplynutím stanovené lhůty k úhradě tohoto dražebního podání, a to nejvýše o 30 dnů; takto prodlouženou lhůtu nelze dále prodloužit ani navrátit v předešlý stav.

(2) Marným uplynutím lhůty k úhradě nejvyššího dražebního podání stanovené v dražební vyhlášce, nebo lhůty prodloužené podle odstavce 1 se rozhodnutí o udělení příklepu zrušuje a správce daně o této skutečnosti vyrozumí vydražitele.

§ 227

(1) Dražební vyhláška o opakované dražbě se doručí rovněž vydražiteli, který neuhradil nejvyšší dražební podání včas. Ten je povinen nahradit správci daně náklady opakované dražby a škodu, která vznikla tím, že neuhradil nejvyšší dražební podání, a bylo-li při této dražbě dosaženo nižšího nejvyššího dražebního podání, i rozdíl na nejvyšším dražebním podání; na náhradu se započte jím složená dražební jistota.

(2) O výši náhrady podle odstavce 1 vydá správce daně rozhodnutí a současně stanoví lhůtu, ve které je vydražitel povinen doplatit částku, která nebyla uhrazena z dražební jistoty, popřípadě správce daně vrátí zbývající část dražební jistoty.

Rozvrhové řízení

§ 228

(1) Po právní moci rozhodnutí o udělení příklepu a úhradě nejvyššího dražebního podání správce daně bezodkladně vyzve věřitele, kteří podali přihlášku a jejichž přihláška nebyla odmítnuta, aby mu do 15 dnů ode dne doručení této výzvy sdělili výši své pohledávky a jejího příslušenství vyčíslenou ke dni právní moci rozhodnutí o udělení příklepu a skutečnosti významné pro její pořadí. Po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě nelze přihlížet k té části pohledávek a jejich příslušenství, která nebyla vyčíslena.

(2) Po právní moci rozhodnutí o udělení příklepu a úhradě nejvyššího dražebního podání správce daně bezodkladně vyzve osoby, o kterých je známo, že v jejich prospěch vážnou na předmětu dražby věcná břemena, výměnek nebo nájemní nebo pachtovní práva s výjimkou těch, o nichž bylo podle § 221 odst. 3 písm. c) rozhodnuto, že prodejem v dražbě nezaniknou, aby mu do 15 dnů ode dne doručení této výzvy sdělily, zda požadují vyplacení náhrady; jinak se má za to, že souhlasí s vyplacením náhrady vydražiteli a s pokračováním tohoto věcného břemene, výměnku nebo nájemního nebo pachtovního práva po změně vlastníka. K vyjádření učiněnému po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě se nepřihlíží.

§ 229

(1) Z výtěžku dražby se uspokojí nejprve exekuční náklady. Dále se uspokojí věřitelé, jejichž pohledávka byla zajištěna zadržovacím právem. Ostatní pohledávky se uspokojí podle jejich pořadí.

(2) Pro pořadí je rozhodující

- a) u daňové pohledávky, pro kterou je nařízena daňová exekuce, den vydání exekučního příkazu,
- b) u přihlášené daňové pohledávky den, kdy byla u správce daně přihlášena,
- c) u pohledávky zajištěné zástavním právem den vzniku zástavního práva,
- d) u náhrad za věcná břemena den vzniku věcného břemene,
- e) u náhrad za nájemní nebo pachtovní práva den vzniku nájemního nebo pachtovního práva,
- f) u náhrad za výměnek den vzniku výměnku.

(3) Má-li několik pohledávek stejné pořadí a výtěžek dražby nestačí k jejich úplnému uspokojení, uspokojí se tyto pohledávky poměrně.

§ 230

(1) Správce daně na základě obdržených vyjádření podle § 228 rozhodne o rozvrhu výtěžku dražby, v němž jednotlivým věřitelům přizná nárok na úhradu pohledávky ve výši, která odpovídá jejich pořadí, a o případném zániku věcných, nájemních nebo pachtovních práv nebo jiných práv a závad k předmětu dražby; včas podané odvolání proti tomuto rozhodnutí má odkladný účinek.

(2) Rozhodnutí o rozvrhu správce daně doručí

- a) dlužníkovi,

b) vydražiteli,

c) věřitelům, kteří podali přihlášku a jejichž přihláška nebyla odmítnuta,

d) osobám, o kterých je známo, že v jejich prospěch vážnou na předmětu dražby závady s výjimkou těch, o nichž bylo rozhodnuto podle § 221 odst. 3 písm. c), že prodejem v dražbě nezaniknou.

(3) Náhradu za věcné břemeno, výměnek nebo nájemní nebo pachtovní právo správce daně přiznává vydražiteli, jestliže s tím souhlasí osoba, které svědčí právo z tohoto věcného břemene, výměnek nebo nájemní nebo pachtovní právo.

(4) Přiznané částky správce daně vyplatí po právní moci rozhodnutí o rozvrhu.

(5) Po úhradě všech pohledávek, které mají být uspokojeny, se stává zbytek rozdělovaného výtěžku dražby přeplatkem dlužníka, se kterým se naloží podle § 185 odst. 2. Lhůta pro vrácení vratitelného přeplatku běží ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o rozvrhu.

§ 231

(1) Dnem právní moci rozhodnutí o rozvrhu zanikají

a) zadržovací a zástavní práva vážnoucí na předmětu dražby,

b) věcná břemena, výměnky a nájemní a pachtovní práva na předmětu dražby vážnoucí; to neplatí u věcných břemen, výměnek a nájemních a pachtovních práv, o nichž bylo rozhodnuto, že nezaniknou, a u věcných břemen a nájemních práv, za něž byla poskytnuta vydražiteli náhrada,

c) další práva a závady spojené s předmětem dražby.

(2) Zemědělský pacht, za nějž nebyla poskytnuta vydražiteli náhrada, zaniká koncem pachtovního roku, ve kterém se dražba uskutečnila.

(3) Prodejem spoluvlastnického podílu nezanikají věcná břemena vážnoucí na celém předmětu dražby a ani zástavní právo, ledaže by zatěžovalo pouze prodávaný spoluvlastnický podíl.

(4) Pravomocné rozhodnutí o rozvrhu doručí správce daně příslušnému katastrálnímu úřadu nebo tomu, kdo vede jiný veřejný registr.

§ 232

(1) V případě, že podal přihlášku oprávněný z exekuce přerušené podle jiného právního předpisu nebo věřitel, jehož pohledávka je zajištěna zajišťovacím převodem práva vážnoucí na předmětu dražby, a jeho přihláška nebyla odmítnuta, rozhodne na základě návrhu správce daně, který daňovou exekuci provedl, o rozvrhu výtěžku dražby soud.

(2) Po právní moci rozhodnutí o udělení příklepu a úhradě nejvyššího dražebního podání správce daně předloží obecnému soudu dlužníka návrh na provedení rozvrhového řízení.

(3) Správce daně připojí k návrhu část spisu v rozsahu, ze kterého je patrný průběh daňové exekuce a částka k rozdělení.

(4) Po doručení pravomocného usnesení soudu o výsledku rozvrhového řízení provede správce daně bezodkladně úhradu pohledávek ve výši stanovené v tomto usnesení a případný vratitelný přeplatek vrátí dlužníkovi do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí.

HLAVA VI

SPRÁVA DANĚ VYBÍRANÉ SRÁŽKOU

Daň vybíraná srážkou

§ 233

(1) Plátce daně, který je povinen podle zákona vybrat nebo srazit daň nebo úhradu na zajištění daně (dále jen „daň vybíraná srážkou“), je povinen daň vybíranou srážkou odvést ve stanovené lhůtě a výši.

(2) Pokud plátce daně nesplní svoji povinnost, je povinen daň vybíranou srážkou odvést bezodkladně poté, co zjistil své pochybení.

(3) Zjistí-li správce daně, že plátce daně nesplnil svoji povinnost a v důsledku toho není daň vybíraná srážkou uhrazena, stanoví ji plátcům daně k přímé úhradě.

§ 234

Zanikne-li povinnost plátce daně vybírat daň srážkou před uplynutím kalendářního roku, je plátce daně povinen podat vyúčtování za jeho uplynulou část do konce měsíce následujícího po měsíci, v němž byl naposledy povinen odvést daň

vybíranou srážkou, popřípadě podat hlášení.

§ 235

(1) Zjistí-li správce daně, že se částka, která byla plátcem daně vyúčtována, odchyluje od částky, která měla být plátcem daně sražena a odvedena, předepíše rozdíl mezi těmito částkami do evidence daní.

(2) Je-li rozdílem podle odstavce 1 zvyšována povinnost plátce daně srazit a odvést daň vybíranou srážkou, je tento rozdíl předepsaný plátcem daně k přímé úhradě splatný v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne právní moci platebního výměru.

(3) Je-li rozdílem podle odstavce 1 snižována povinnost plátce daně srazit a odvést daň vybíranou srážkou, vypořádá se tento rozdíl v rámci správy daní zajišťované plátcem daně. Pokud tento rozdíl nemůže být vypořádán, je plátce daně povinen vrátit neoprávněně sraženou částku poplatníkovi. Správce daně vrátí rozdíl podle odstavce 1 plátcem daně do 30 dnů ode dne, kdy plátce daně prokáže vrácení neoprávněně sražené částky poplatníkovi.

§ 236

(1) Dojde-li u daně vybírané srážkou k doměření daně po zjištění správcem daně, vzniká k této částce povinnost uhradit penále podle ustanovení § 251 odst. 1 písm. a).

(2) Úrok z prodlení u daně vybírané srážkou, který vznikl v důsledku prodlení, které nastalo před stanovením daně, je splatný do 30 dnů ode dne jejího stanovení.

§ 237

Stížnost na postup plátce daně

(1) Má-li poplatník pochyby o správnosti sražené nebo vybrané daně, může nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy se o vyšší sražené nebo vybrané daně dozvěděl, požádat plátce daně o vysvětlení. V žádosti uvede důvody svých pochybností.

(2) Plátce daně je povinen podat poplatníkovi písemné vysvětlení do 30 dnů ode dne, kdy žádost obdržel, a v téže lhůtě případnou chybu opravit a současně podat následné hlášení nebo dodatečné vyúčtování správci daně.

(3) Nesouhlasí-li poplatník s postupem plátce daně, může podat stížnost na postup plátce daně správci daně, který je tomuto plátcem daně místně příslušný, a to do 30 dnů ode dne, kdy poplatník obdržel od plátce daně vysvětlení. Nesplní-li plátce daně svoji povinnost podle odstavce 2, je poplatník oprávněn podat takovou stížnost správci daně do 60 dnů ode dne, kdy měl plátce daně podat poplatníkovi vysvětlení.

(4) V řízení o stížnosti na postup plátce daně se použije obdobně § 111 odst. 5 a § 112. Správce daně o stížnosti rozhodne tak, že stížnosti vyhoví nebo částečně vyhoví a současně uloží plátcem daně zjednat nápravu ve stanovené lhůtě anebo stížnost zamítne. Rozhodnutí o stížnosti se oznamuje poplatníkovi i plátcem daně.

HLAVA VII

PRÁVNÍ NÁSTUPNICTVÍ A VZTAH K INSOLVENCI

Díl 1

Právní nástupnictví

§ 238

Ukončení činnosti

(1) Daňový subjekt, který je právnickou osobou zanikající bez právního nástupce, je povinen předložit současně se žádostí o výmaz z obchodního rejstříku nebo obdobného veřejného rejstříku souhlas správce daně, u kterého je registrován.

(2) Vydal-li správce daně zamítavé rozhodnutí k žádosti daňového subjektu o souhlas s výmazem, lze žádost opakovat po uplynutí 1 měsíce ode dne, kdy bylo zamítavé rozhodnutí daňovému subjektu doručeno.

(3) Není-li o žádosti o souhlas s výmazem vydáno rozhodnutí do 2 měsíců ode dne jejího podání, má se za to, že byl souhlas udělen.

(4) Správce daně při zjištění, že daňový subjekt nevykonává činnost nebo nepobírá příjmy podrobené dani, učiní opatření potřebná k urychlenému zjištění, stanovení a vybrání daně, jakož i k úhradě nedoplatků. Pokud daňový subjekt nevykonává činnost nebo nepobírá příjmy podrobené dani déle než 4 roky, oznámí správce daně tuto skutečnost příslušnému živnostenskému úřadu, popřípadě jinému orgánu veřejné moci, který vydal povolení nebo oprávnění, na jehož základě byl daňový subjekt registrován. Jde-li o daňový subjekt zapsaný v obchodním rejstříku, podá správce daně za stejných podmínek návrh na zrušení právnické osoby a provedení její likvidace soudy příslušnému k vedení obchodního rejstříku.

nadpis vypuštěn

§ 239

Přechod daňové povinnosti

Přechodem daňové povinnosti se pro účely tohoto zákona rozumí přechod práv a povinností daňového subjektu.

§ 239a

Přechod daňové povinnosti u fyzických osob

(1) Pro účely správy daní se na právní skutečnosti hledí tak, jako by zůstavitel žil do dne předcházejícího dni skončení řízení o pozůstalosti.

(2) Daňovou povinností zůstavitele se pro účely správy daní rozumí daňová povinnost vzniklá zůstaviteli do dne předcházejícího dni skončení řízení o pozůstalosti.

(3) Daňová povinnost zůstavitele přechází na jeho dědice rozhodnutím soudu o dědictví; dědic tak získává postavení daňového subjektu namísto zůstavitele.

(4) Pro daňovou pohledávku, která vzniká v důsledku daňové povinnosti zůstavitele, neběží lhůta pro placení daně ode dne smrti zůstavitele do dne skončení řízení o pozůstalosti.

§ 239b

Plnění daňové povinnosti osobou spravující pozůstalost

(1) Osoba spravující pozůstalost plní daňovou povinnost zůstavitele, a to vlastním jménem na účet pozůstalosti.

(2) Pokud je daňovou povinností zůstavitele povinno plnit více osob spravujících pozůstalost, plní ji tyto osoby společně a nerozdílně.

(3) Daňovou povinností zůstavitele spravuje správce daně, který byl příslušný ke správě této povinnosti v den smrti zůstavitele.

(4) Osoba spravující pozůstalost je povinna podat řádné daňové tvrzení do 3 měsíců ode dne smrti zůstavitele, a to za část zdaňovacího období, která uplynula přede dnem jeho smrti; tuto lhůtu nelze prodloužit.

(5) Osoba spravující pozůstalost je povinna podat řádné daňové tvrzení do 30 dnů ode dne skončení řízení o pozůstalosti, a to za část zdaňovacího období, která uplynula do dne předcházejícího dni skončení řízení o pozůstalosti.

§ 239c

Plnění daňové povinnosti likvidačním správcem

Je-li soudem nařízena likvidace pozůstalosti, je likvidační správce povinen podat řádné daňové tvrzení do 15 dnů ode dne předložení řádné zprávy o zpeněžování majetku likvidační podstaty nebo jeho části soudu, a to za část zdaňovacího období, která uplynula přede dnem předložení této zprávy, a přiznanou daň zahrnout do této zprávy.

§ 239d

Přechod daňové povinnosti na stát

Případně-li dědictví státu, vypořádá daňovou povinnost zůstavitele správce daně.

§ 240

Přechod daňové povinnosti u právnických osob

(1) Zanikla-li právnická osoba, která má právního nástupce, přechází její daňová povinnost na tohoto právního nástupce; tím právní nástupce získává postavení daňového subjektu namísto zaniklé právnické osoby a správce daně toto postavení na žádost právního nástupce potvrdí.

(2) Právním nástupcem se pro účely správy daní rozumí v případě

a) pobočky nebo jiné organizační složky obchodního závodu zahraniční osoby tato zahraniční osoba,

b) stálé provozovny zahraniční osoby tato zahraniční osoba,

c) plátcovy pokladny plátce daně, který ji zřídil,

d) zrušení právnické osoby bez likvidace a současné neexistence jiného právního nástupce zřizovatel nebo zakladatel právnické osoby.

§ 240a

Přechod daňové povinnosti při zrušení právnické osoby bez likvidace

Dojde-li ke zrušení právnické osoby bez likvidace, je právní nástupce této právnické osoby povinen podat řádné daňové tvrzení týkající se její daňové povinnosti do 30 dnů ode dne jejího zániku, a to za část zdaňovacího období, která

uplynula přede dnem jejího zániku.

§ 240b

Přechod daňové povinnosti při přeměně rozdělením

(1) Dojde-li k přeměně právnické osoby rozdělením, aniž by bylo dostatečně zřejmé, v jakém rozsahu přechází daňová povinnost na její právní nástupce, určí právní nástupnictví ohledně daňových povinností správce daně; včas podané odvolání proti tomuto rozhodnutí má odkladný účinek.

(2) Každý právní nástupce ručí za splnění platební povinnosti, která přešla na jiného právního nástupce v souvislosti s přeměnou právnické osoby rozdělením.

(3) Daňovou povinnost, která přešla na právního nástupce při přeměně právnické osoby rozdělením, spravuje dosud příslušný správce daně.

§ 240c

Přechod daňové povinnosti při zrušení právnické osoby s likvidací

(1) Dojde-li ke zrušení právnické osoby s likvidací, trvá povinnost podávat řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení až do dne zániku právnické osoby.

(2) Právnická osoba je povinna podat řádné daňové tvrzení do 30 dnů ode dne jejího vstupu do likvidace, a to za část zdaňovacího období, která uplynula přede dnem jejího vstupu do likvidace.

(3) Právnická osoba je povinna podat řádné daňové tvrzení do 15 dnů ode dne zpracování návrhu na použití likvidačního zůstatku, a to za část zdaňovacího období, která uplynula přede dnem zpracování tohoto návrhu; tuto lhůtu nelze prodloužit.

(4) Vznikne-li po dni zpracování návrhu na použití likvidačního zůstatku právnické osobě daňová povinnost, považuje se tato povinnost za daňovou povinnost vzniklou do dne zpracování návrhu na použití likvidačního zůstatku a právnická osoba je povinna podat dodatečné daňové tvrzení.

§ 240d

Řádné daňové tvrzení při převodu privatizovaného majetku

Dojde-li k převodu poslední části privatizovaného majetku státního podniku na orgán, jemuž přísluší s tímto privatizovaným majetkem hospodařit, je státní podnik povinen podat řádné daňové tvrzení do 30 dnů ode dne tohoto převodu, a to za část zdaňovacího období, která uplynula přede dnem převodu; tuto lhůtu nelze prodloužit.

§ 241

Zákaz přenosu daňové povinnosti

Dohoda, podle níž daňovou povinnost ponese místo daňového subjektu zcela nebo částečně jiná osoba, není vůči správci daně účinná; to neplatí, pokud jiná osoba plní povinnost, která této osobě vznikla v důsledku zajištění daně podle zákona.

Díl 2

Vztah k insolvenčnímu řízení

nadpis vypuštěn

§ 242

Pohledávky za majetkovou podstatou a majetek dlužníka

(1) Daňové pohledávky, které vznikají v důsledku daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku do ukončení insolvenčního řízení, jsou pohledávky za majetkovou podstatou.

(2) Pro potřeby insolvenčního řízení je za majetek daňového subjektu považován vratitelný přeplatek s tím, že přeplatek vzniklý na základě daňových povinností, které vznikly nejpozději dnem předcházejícím dni účinnosti rozhodnutí o úpadku, se použije pouze na úhradu splatných daňových pohledávek, které nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou, nejpozději do jejich přezkoumání při přezkumném jednání.

(3) Přeplatek vzniklý na základě daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku, se použije pouze na úhradu splatných pohledávek za majetkovou podstatou.

§ 243

Účinky insolvenčního řízení na daňové řízení

(1) Po zahájení insolvenčního řízení lze daňové řízení zahájit a v celém daňovém řízení pokračovat, s výjimkou daňové exekuce, kterou lze nařídit, avšak nelze ji provést, pokud insolvenční zákon nestanoví jinak.

(2) Ukončením přezkumného jednání⁽²⁷⁾ se nalézací řízení týkající se pohledávek, které nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou, zastavuje a dosud nepravomocné rozhodnutí nabývá právní moci.

(3) Ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku nevzniká k daňové pohledávce, která není pohledávkou za majetkovou podstatou, úrok z prodlení.

(4) Výsledek popření daňové pohledávky v rámci incidenčního sporu zohlední správce daně v evidenci daní.

§ 244

Daňové tvrzení při insolvenčním řízení

(1) Při insolvenčním řízení je daňový subjekt povinen podat nejpozději do 30 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku řádné daňové tvrzení za část zdaňovacího období, která uplynula do dne předcházejícího účinnosti tohoto rozhodnutí a za kterou dosud nebylo podáno; tuto lhůtu nelze prodloužit. Zjistí-li insolvenční správce, který prohlášením konkursu získal oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, nedostatečnost podkladů, pro kterou nelze zajistit splnění této povinnosti a povinnosti dle § 245, povinnost zaniká; insolvenční správce tuto skutečnost sdělí správci daně ve stejné lhůtě a poskytne mu nezbytnou součinnost ke stanovení daně podle pomůcek.

(2) Lhůty, ve kterých je daňový subjekt povinen podat řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení v průběhu insolvenčního řízení, zůstávají zachovány.

(3) Ke dni předložení konečné zprávy je daňový subjekt povinen zpracovat řádné daňové tvrzení za uplynulou část zdaňovacího období, za kterou nebylo dosud podáno, a tvrzenou daň zahrnout do příslušného dokumentu.

(4) Řádné daňové tvrzení zpracované podle odstavce 3 je daňový subjekt povinen podat do 15 dnů ode dne, ke kterému mělo dojít k jeho zpracování.

(5) Nebylo-li podáno řádné daňové tvrzení ve lhůtě podle odstavce 1, správce daně může daň stanovit podle pomůcek, bez nutnosti vydávat nejprve výzvu podle § 145 odst. 1.

§ 245

Sjednocení lhůt

Ve stejných lhůtách, které jsou stanoveny v § 239b odst. 4 a 5, § 239c, § 240a, § 240c odst. 2 a 3, § 240d a § 244 odst. 1 a 4, vzniká povinnost podat řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení, které nebylo dosud podáno za předcházející zdaňovací období, v případě, kdy původní lhůta pro jeho podání dosud neuplynula. Obdobně se postupuje v případě řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení u daní vyměřovaných na zdaňovací období, jakož i u daní jednorázových, pokud nebylo dosud podáno.

ČÁST ČTVRTÁ

NÁSLEDKY PORUŠENÍ POVINNOSTÍ PŘI SPRÁVĚ DANÍ

§ 246

Porušení povinnosti mlčenlivosti

(1) Fyzická osoba, která je vázána povinností mlčenlivosti za podmínek stanovených daňovým zákonem, se dopustí přestupku tím, že tuto povinnost poruší.

(2) Za přestupek lze uložit pokutu do 500 000 Kč.

(3) Správním orgánem příslušným k projednání přestupku je správce daně nejbližší nadřízený správci daně, k jehož činnosti se povinnost mlčenlivosti vztahuje; v případě, že se povinnost mlčenlivosti vztahuje k činnosti více správců daně, projedná přestupek ten z nejbližší nadřízených správců daně, který zjistil podezření z porušení povinnosti mlčenlivosti jako první.

Pořádková pokuta

§ 247

(1) Pořádkovou pokutu do 50 000 Kč může správce daně uložit tomu, kdo při jednání vedeném správcem daně závažně ztěžuje správu daní tím, že

a) navzdory předchozímu napomenutí ruší pořádek,

b) neuposlechne pokynu úřední osoby, nebo

c) navzdory předchozímu napomenutí se chová urážlivě k úřední osobě nebo osobě zúčastněné na správě daní.

(2) Pořádkovou pokutu do 50 000 Kč může správce daně uložit tomu, kdo závažně ztěžuje nebo maří správu daní tím, že bez dostatečné omluvy nevyhoví ve stanovené lhůtě výzvě ke splnění procesní povinnosti nepeněžitě povahy, která mu byla stanovena zákonem nebo správcem daně, nestanoví-li zákon jiný důsledek.

(3) Rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty podle odstavce 1 lze vydat pouze při jednání vedeném správcem daně, při kterém vznikly důvody k jejímu uložení.

(4) Pořádkovou pokutu lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, ve kterém došlo k jednání podle odstavce 2.

§ 248

(1) Při stanovení výše pořádkové pokuty dbá správce daně, aby pokuta nebyla v hrubém nepoměru k významu porušené povinnosti a k závažnosti následku pro správu daní.

(2) Pořádkovou pokutu lze ukládat i opakovaně, nevedlo-li dosavadní uložení pokuty k nápravě a protiprávní stav trvá.

(3) Včas podané odvolání proti rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty má odkladný účinek. Pokuta je splatná do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

(4) Správce daně, který pořádkovou pokutu uložil, spravuje i její placení a pokuta je příjmem veřejného rozpočtu, ze kterého je hrazena jeho činnost.

§ 249

(1) Pokud pokuta nepřesahuje 5 000 Kč a pokud ten, komu je pořádková pokuta ukládána podle § 247 odst. 1, důvody a výši ukládané pokuty uzná a současně pokutu uhradí na místě, správce daně uvede její výši a důvody do protokolu pořizovaného o jednání, při němž nastaly důvody pro uložení pořádkové pokuty. Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

(2) Pořádková pokuta uložená podle odstavce 1 je splatná zaprotokolováním rozhodnutí. Stvrzenka o úhradě pokuty obsahuje odkaz na číslo jednací protokolu. Osoba, které byla takto uložena pokuta, obdrží stejnopis protokolu i bez vyžádání.

(3) Stvrzenky o úhradě pořádkové pokuty vydává Ministerstvo financí.

§ 250

Pokuta za opožděné tvrzení daně

(1) Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši

a) 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně,

b) 0,05 % stanoveného daňového odpočtu za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanoveného daňového odpočtu, nebo

c) 0,01 % stanovené daňové ztráty za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daňové ztráty.

(2) Plátcí daně vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li hlášení, vyúčtování, následné hlášení nebo dodatečné vyúčtování, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % z celkové částky daně, kterou byl povinen v hlášení nebo vyúčtování uvést za každý následující den prodlení, nejvýše však 0,5 % z celkové částky daně, kterou byl povinen v hlášení nebo vyúčtování uvést.

(3) Pokuta za opožděné tvrzení daně vzniká v důsledku pozdního podání řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení se nepředepíše a daňovému subjektu nevzniká povinnost ji uhradit, dosáhne-li její výše vypočtená podle odstavce 1 nebo 2 částku menší než 200 Kč.

(4) V případě, kdy daňový subjekt nepodá řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení, ačkoli měl tuto povinnost, a neučiní tak ani dodatečně po dobu, kdy možnost podat tato tvrzení trvá, použije se při výpočtu částky podle odstavce 1 nebo 2 stanovená horní hranice; výše pokuty za opožděné tvrzení daně v tomto případě činí vždy nejméně 500 Kč.

(5) Maximální výše částky vypočtené podle odstavce 1 nebo 2 nesmí být vyšší než 300 000 Kč.

(6) O povinnosti platit pokutu rozhodne správce daně platebním výměrem a současně ji předepíše do evidence daní. Pokuta je splatná do 30 dnů ode dne oznámení platebního výměru.

(7) Výše pokuty za opožděné tvrzení daně je poloviční, pokud

a) daňový subjekt podá řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení do 30 dnů od marného uplynutí lhůty pro jeho podání a

b) v daném kalendářním roce nebylo správcem daně u daňového subjektu v době vydání platebního výměru zjištěno jiné prodlení při podání řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení.

§ 251

Penále

(1) Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit penále z částky doměřené daně tak, jak byla stanovena oproti poslední známé dani, ve výši

- a) 20 %, je-li daň zvyšována,
- b) 20 %, je-li snižován daňový odpočet, nebo
- c) 1 %, je-li snižována daňová ztráta.

(2) Správce daně sníží penále podle odstavce 1 písm. a) o penále podle odstavce 1 písm. c), pokud povinnost k jeho úhradě vznikla z důvodu uplatnění ztráty v rozsahu snížení daňové ztráty, které bylo penalizováno.

(3) Správce daně rozhodne o povinnosti uhradit penále v rámci dodatečného platebního výměru a současně je předepíše do evidence daní. Penále je splatné ke stejnému dni jako doměřená daň.

(4) Pokud je doměřována daň podle dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování, povinnost uhradit penále z částky, která je v něm uvedena, nevzniká.

Úrok z prodlení

§ 252

(1) Daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.

(2) Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok z prodlení se uplatní nejdéle za 5 let prodlení. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti.

(3) Úrok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti. Před tímto dnem se předepíše na osobním daňovém účtu zejména v případě, že je nedoplatek, ze kterého vzniká úrok z prodlení, vymáhán, nebo pokud byl tento úrok uhrazen, nebo pro zjištění vratitelnosti přeplatku.

(4) Úrok z prodlení u záloh se uplatní do dne splatnosti zálohované daně.

(5) Je-li nejasná platba po vyjasnění zaevidována na osobní daňový účet s účinností ke dni, kdy byla vykonána, správce daně ke dni zaevidování tyto účinky na úrok z prodlení na osobním daňovém účtu, kde je tato platba evidována, vypořádá.

(6) Správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.

§ 253

(1) Úrok z prodlení se nepředepíše a daňovému subjektu nevzniká povinnost jej uhradit, nepřesáhne-li v úhrnu u jednoho druhu daně u jednoho správce daně za jedno zdaňovací období nebo za jeden kalendářní rok u jednorázových daní částku 200 Kč.

(2) Ode dne smrti zůstavitele do dne skončení řízení o pozůstalosti nevzniká úrok z prodlení u nedoplatku vzniklého v důsledku porušení daňové povinnosti zůstavitele.

(3) U nedoplatků na příslušenství daně a na peněžitém plnění placeném v rámci dělené správy úrok z prodlení nevzniká.

§ 254

Úrok z neoprávněného jednání správce daně

(1) Dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.

(2) V případě, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, náleží mu za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení úrok podle odstavce 1 ve dvojnásobné výši; nárok na tento úrok nevzniká, pokud je neoprávněnost exekuce způsobena pozdějším vyslovením neúčinnosti doručení rozhodnutí nebo navrácením lhůty v předešlý stav.

(3) Úrok přiznaný podle tohoto ustanovení správce daně předepíše na osobní daňový účet do 15 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o stanovení daně zrušeno, změněno nebo prohlášeno za nicotné, anebo ode dne

prohlášení neoprávněného vymáhání.

(4) Vznikne-li v důsledku zrušení, změny nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně, jakož i v důsledku neoprávněného vymáhání, vratitelný přeplatek, vrátí jej správce daně bez žádosti ve lhůtě podle odstavce 3.

(5) Proti postupu správce daně podle odstavců 1 až 4 je daňový subjekt oprávněn uplatnit námitku podle § 159; proti rozhodnutí o této námitce se lze odvolat.

(6) Úrok přiznaný podle tohoto ustanovení se započítává na přiznanou náhradu škody způsobenou daňovému subjektu nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem správce daně.

ČÁST PÁTÁ

USTANOVENÍ SPOLEČNÁ, ZMOCŇOVACÍ, PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ

§ 255

Zvláštní ustanovení o ochraně mlčenlivosti uložené poradci

(1) Správce daně může vstupovat do prostor, v nichž se mohou nacházet písemnosti, které obsahují skutečnosti, na něž se podle jiného právního předpisu vztahuje povinnost mlčenlivosti poradce, pouze za přítomnosti poradce, který je povinností mlčenlivosti vázán.

(2) Správce daně se může s obsahem písemností, o nichž advokát prohlásí, že obsahují skutečnosti, na něž se podle jiného právního předpisu vztahuje povinnost mlčenlivosti advokáta, seznámit pouze za přítomnosti a se souhlasem zástupce České advokátní komory, kterého na základě žádosti správce daně ustanoví její předseda z řad jejich zaměstnanců nebo z řad advokátů; stanovisko zástupce České advokátní komory se uvede v protokolu. Na daňové poradce se použije věta první obdobně.

(3) Odmítne-li zástupce příslušné komory souhlas podle odstavce 2 udělit, musí být písemnosti za účasti správce daně, poradce a zástupce příslušné komory zabezpečeny tak, aby se s jejich obsahem nemohl nikdo seznámit, popřípadě je zničit nebo poškodit tak, aby mohl být zmařen cíl správy daní; bezprostředně poté musí být příslušné listiny nebo jiné nosiče informací předány příslušné komoře. Komora vrátí poradci tyto listiny nebo jiné nosiče informací bez odkladu poté, co marně uplyne lhůta k podání návrhu podle odstavce 4; byl-li tento návrh včas podán, příslušná komora s nimi naloží v souladu s rozhodnutím soudu podle odstavce 4.

(4) V případě uvedeném v odstavci 3 lze souhlas zástupce příslušné komory nahradit na návrh správce daně rozhodnutím soudu podle jiného právního předpisu²⁸⁾.

§ 256

Opatření při mezinárodním zdanění

Ministerstvo financí může ve vztahu k zahraničí činit opatření k zajištění vzájemnosti nebo odvetná opatření za účelem vzájemného vyrovnání zdanění.

Převod výnosu daní

§ 257

(1) Pokud správce daně spravuje daně, jejichž výnos náleží do jiného veřejného rozpočtu, než náleží účty, které spravuje, převede jejich výnos v souladu s rozpočtovým určením a ve lhůtách stanovených zákonem²⁹⁾.

(2) Je-li daňový subjekt současně příjemcem celého výnosu daně, kterou je povinen uhradit, správce daně rozhodne o upuštění od úhrady této daně. Rozhodnutí se vyznačí na osobním daňovém účtu daňového subjektu.

(3) Proti rozhodnutí správce daně ve věci převodu výnosu daní může příjemce výnosu uplatnit obdobně jako daňový subjekt námitku podle § 159. Není-li námitce plně vyhověno, lze se proti tomuto rozhodnutí odvolat do 15 dnů ode dne doručení; včas podané odvolání má odkladný účinek.

(4) Správce daně, který převádí výnos některé daně v souladu s jejím rozpočtovým určením, sděluje příjemci výnosu pouze informace o celkovém výnosu této daně, o celkovém stavu nedoplatků, včetně souhrnné částky daní, jejichž úhrada je posečkána, o skutečné výši převedených částek této daně a dni, v němž došlo k převodu.

(5) Na účty příjemců výnosů daní, které jsou převáděny podle rozpočtového určení, se obdobně použijí ustanovení o evidenci daní.

§ 258

(1) Vznikne-li u výnosů převáděných do jiného rozpočtu daňovému subjektu nárok na vrácení přeplatku, vrátí správce daně tento přeplatek z peněžních prostředků dosud nepřevedených příjemci tohoto výnosu. Není-li těchto prostředků, provede úhradu přeplatku příjemce výnosu. Pro vrácení nebo převedení přeplatku na úhradu jiného nedoplatku platí lhůty stanovené v § 154 a 155; příjemci výnosu musí být oznámeno rozhodnutí o vrácení nebo převedení přeplatku k provedení úhrady tak, aby do uplynutí celkové lhůty zbývalo nejméně 10 dnů.

(2) Bude-li přeplatek vrácen po lhůtě stanovené v § 155 odst. 3 a 5, náleží daňovému subjektu úrok z vratitelného přeplatku; tento nárok přiznává a uhradí příjemce výnosu. Došlo-li k opožděnému vrácení v důsledku nedodržení lhůty stanovené v odstavci 1 pro oznámení rozhodnutí o vrácení přeplatku, přiznává a uhradí správce daně příjemci výnosu poměrnou část za prokázané zpoždění.

(3) Pokud bylo více příjemců výnosů, z nichž má být přeplatek vrácen nebo převeden na úhradu nedoplatku na jiné dani, vrátí nebo převede přeplatek správce daně z prostředků kteréhokoliv z nich a následně je vzájemně vypořádá.

Prominutí daně

§ 259

(1) Pokud zákon stanoví orgánu veřejné moci pravomoc zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně, lze tak učinit na základě žádosti daňového subjektu nebo z moci úřední.

(2) K prominutí daně i příslušenství daně může dojít od vzniku daňové povinnosti až do doby uplynutí lhůty pro placení daně, a to i poté, kdy došlo k její úhradě.

(3) Byla-li žádost o prominutí daně nebo příslušenství daně zamítnuta, lze novou žádost podat nejdříve po 60 dnech ode dne oznámení zamítavého rozhodnutí. V této nové žádosti je daňový subjekt povinen uvést jiné důvody než ty, které již obsahovala žádost původní, jinak bude nová žádost odložena. O odložení musí být žadatel vyrozuměn.

(4) Proti rozhodnutí ve věci prominutí daně nebo příslušenství daně nelze uplatnit opravné prostředky.

§ 260

(1) Ministr financí může z moci úřední, pokud jde o daně, které spravují jím řízené správní orgány, zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně

a) z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, nebo

b) při mimořádných, zejména živelných událostech.

(2) Rozhodnutím podle odstavce 1 se promíjí daň nebo příslušenství všem daňovým subjektům, jichž se důvod prominutí týká.

(3) Rozhodnutí se oznamuje zveřejněním ve Finančním zpravodaji.

§ 261

Stížnost

(1) Osoba zúčastněná na správě daní má právo podat správci daně stížnost proti nevhodnému chování jeho úředních osob nebo proti postupu tohoto správce daně, neposkytuje-li daňový zákon jiný prostředek ochrany.

(2) Podání stížnosti nesmí být stěžovateli na újmu; odpovědnost za trestný čin nebo správní delikt není tímto ustanovením dotčena.

(3) Správce daně prošetří skutečnosti uvedené ve stížnosti. Považuje-li to za vhodné, vyslechne stěžovatele, osoby, proti nimž stížnost směřuje, popřípadě další osoby, jejichž výpověď může přispět k objasnění věci.

(4) Stížnost musí být vyřízena do 60 dnů ode dne jejího doručení správci daně příslušnému k jejímu vyřízení. Stanovenou lhůtu lze překročit jen tehdy, nelze-li v jejím průběhu zajistit podklady potřebné pro vyřízení stížnosti. Stížnost proti nevhodnému chování úřední osoby při daňové kontrole nebo postupu správce daně při daňové kontrole musí být vyřízena nejpozději do ukončení daňové kontroly.

(5) Byla-li stížnost shledána důvodnou nebo částečně důvodnou, učiní správce daně bezodkladně nezbytná opatření k nápravě. O výsledku šetření a opatřeních přijatých k nápravě se učiní úřední záznam a správce daně o tomto výsledku bezodkladně vyrozumí stěžovatele.

(6) Má-li stěžovatel za to, že jeho stížnost nebyla řádně vyřízena, může požádat nejbližší nadřízeného správce daně, aby prošetřil způsob vyřízení stížnosti. Tento správce daně postupuje při prošetření způsobu vyřízení stížnosti podle odstavců 3 až 5.

§ 262

Vztah ke správnímu řádu

Při správě daní se správní řád nepoužije.

§ 263

Zmocňovací ustanovení

Ministerstvo financí vydá vyhlášku k provedení § 107 odst. 8, § 163 odst. 4 a § 194 odst. 6.

§ 264

Přechodná ustanovení

(1) Řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.

(2) Právní úkony, zejména rozhodnutí vydaná správcem daně, a jejich účinky ve správě daní, které nastaly do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány; to platí i pro plné moci uplatněné přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona s tím, že jejich účinky se posuzují podle tohoto zákona. V případě pochybností o rozsahu dříve udělené plné moci správce daně vyzve zmocnitele k předložení nové plné moci; do doby předložení nové plné moci nebo marného uplynutí lhůty stanovené ve výzvě, se takto udělené plné moci posuzují podle dosavadních právních předpisů.

(3) Pro posouzení běhu a délky lhůty, která započala podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona postupuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu, jež je jí svou povahou a účelem nejbližší; tato lhůta neskončí dříve než v den, ve který by skončila podle dosavadních právních předpisů.

(4) Běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(5) Běh a délka lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro placení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro placení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(6) Žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně, žádosti o prominutí daňového nedoplatku, žádosti o posečkání daně nebo její zaplacení ve splátkách, které byly podány podle dosavadních právních předpisů a které nebyly vyřízeny do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se posoudí podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech.

(7) Rozvrhové řízení, které nebylo ukončeno do nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Přihlášky věřitelů do daňové exekuce, které byly podány do dne nabytí účinnosti tohoto zákona a ohledně nichž nebylo zahájeno rozvrhové řízení do dne nabytí účinnosti tohoto zákona a které nesplňují podmínky pro přihlášení podle tohoto zákona, se posoudí podle dosavadních právních předpisů; rozvrhové řízení, jehož předmětem jsou tyto přihlášky, provede na návrh správce daně soud přiměřeně podle § 232 tohoto zákona.

(8) Při vedení spisu a nahlížení do spisu se u daňových řízení zahájených do dne nabytí účinnosti tohoto zákona postupuje podle dosavadních právních předpisů.

(9) U rozhodnutí vydaného do dne nabytí účinnosti tohoto zákona lze osvědčit neplatnost podle dosavadních právních předpisů, pouze pokud jsou současně splněny podmínky pro nicotnost rozhodnutí podle tohoto zákona.

(10) Jestliže lhůta stanovená pro vrácení vratitelného přeplatku započala běžet do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, postupuje se při jeho vrácení podle dosavadních právních předpisů.

(11) Dojde-li k porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost do dne nabytí účinnosti tohoto zákona nebo dojde-li k nesplnění povinnosti nepeněžité povahy do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, postupuje se při ukládání pokuty podle dosavadních právních předpisů.

(12) Uplynula-li lhůta pro podání daňového přiznání nebo hlášení, nebo dodatečného přiznání nebo hlášení o dani do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, uplatní se zvýšení daně podle dosavadních právních předpisů.

(13) Uplynula-li lhůta pro podání řádného daňového tvrzení do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, uplatní se penále podle dosavadních právních předpisů.

(14) Pro daně, jejichž původní den splatnosti nastal do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se uplatní úrok z prodlení podle dosavadních právních předpisů.

(15) Zástavní práva, jejichž rozsah byl vymezen přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachována se všemi účinky podle dosavadních právních předpisů i po nabytí účinnosti tohoto zákona.

(16) Nedoplatky evidované podle dosavadních právních předpisů daňovým subjektům, které do dne nabytí účinnosti tohoto zákona zanikly bez právního nástupce, nebo zemřely bez dědice, aniž by zde byla možnost požadovat úhradu těchto nedoplatků na ručitelé, zanikají dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a dále se o nich neeviduje.

(17) Kolkové známky vydané přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona na základě zmocnění v zákoně č. 337/1992

Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, zůstávají v platnosti i po dni nabytí účinnosti tohoto zákona.

§ 265

Zrušovací ustanovení

Zrušuje se:

1. Zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.
2. Zákon č. 255/1994 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.
3. Zákon č. 323/1996 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.
4. Vyhláška č. 299/1993 Sb., kterou se zmocňují územní finanční orgány k promíjení příslušenství daně.
5. Vyhláška č. 209/2003 Sb., kterou se mění vyhláška č. 299/1993 Sb., kterou se zmocňují územní finanční orgány k promíjení příslušenství daně.
6. Vyhláška č. 25/1994 Sb., o formě provádění evidence daní a o převodu daní jejich příjemcům.
7. Vyhláška č. 95/2001 Sb., kterou se mění vyhláška č. 25/1994 Sb., o formě provádění evidence daní a o převodu daní jejich příjemcům.

ČÁST ŠESTÁ

ÚČINNOST

§ 266

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2011.

v z. Němcová v. r.

Klaus v. r.

Fischer v. r.

Vybraná ustanovení novel

Čl. IV zákona č. 458/2011 Sb.

Přechodná ustanovení

1. zrušen

2. Uplynula-li lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo dodatečného daňového tvrzení přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, uplatní se pokuta za opožděné tvrzení daně podle dosavadních právních předpisů.

3. Po dobu 2 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nejde o porušení mlčenlivosti, poskytne-li správce daně informace získané při správě daní zdravotním pojišťovnám, jde-li o údaje nezbytné pro stanovení platby pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které mohou tyto pojišťovny při výkonu své pravomoci požadovat od plátců pojistného, kteří jsou daňovými subjekty, za období přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

Čl. XXII zákonného opatření č. 344/2013 Sb.

Přechodná ustanovení

1. Řízení nebo jiné postupy při správě daní, které byly zahájeny přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu, se dokončí podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu.

2. Správce daně zřídí z moci úřední daňovou informační schránku daňovému subjektu, který má ke dni nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu zpřístupněnou datovou schránku, a to nejpozději do 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu.

3. V případě, že dojde ke smrti zůstavitele přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu, použijí se na přechod jeho daňové povinnosti ustanovení § 239 a § 245 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu.

4. V případě, že dojde k zániku právnické osoby přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu, použijí se na přechod její daňové povinnosti ustanovení § 240 a § 245 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu.

5. Není-li stanoveno jinak, vztahují se na skutečnosti, poměry, vztahy, subjekty, předměty, práva a povinnosti soukromého práva podle právních předpisů účinných přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu ode dne nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu stejná ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu, jako na skutečnosti, poměry, vztahy, subjekty, předměty, práva a povinnosti soukromého práva podle právních předpisů účinných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.

1) § 19 a 20 občanského soudního řádu.

2) Například zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění zákona č. 41/2009 Sb., zákon č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

3) Například § 7 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích.

4) § 2 a 11 zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu), ve znění zákona č. 440/2004 Sb.

5) Zákon č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů.

6) Zákon č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách), ve znění pozdějších předpisů.

7) § 8 trestního řádu.

8) § 38 odst. 3 písm. c) zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění zákona č. 126/2002 Sb.

9) Například zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), ve znění pozdějších předpisů.

10) Čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

11) Zákon č. 273/2001 Sb., o právech příslušníků národnostních menšin a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 320/2002 Sb.

12) Zákon č. 155/1998 Sb., o znakové řeči a o změně dalších zákonů.

13) § 2 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti.

14) Například § 7 odst. 1 písm. f) zákona č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností a o změně některých zákonů (zákon o církvích a náboženských společnostech).

15) Nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb.

16) Například § 56 odst. 5 obchodního zákoníku, § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění zákona č. 322/1993 Sb.

17) Zákon č. 119/2001 Sb., kterým se stanoví pravidla pro případy souběžně probíhajících výkonů rozhodnutí.

18) Například zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu a o změně zákona č. 156/2000 Sb., o ověřování střelných zbraní, střeliva a pyrotechnických předmětů a o změně zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o střelných zbraních), ve znění zákona č. 13/1998 Sb., a zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů.

19) § 92 a 93 zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění pozdějších předpisů.

20) Zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů.

21) Zákon č. 122/2000 Sb., o ochraně sbírek muzejní povahy a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

22) Zákon č. 71/1994 Sb., o prodeji a vývozu předmětů kulturní hodnoty, ve znění pozdějších předpisů.

23) § 336a odst. 2 občanského soudního řádu.

24) § 175b občanského soudního řádu.

25) § 462 občanského zákoníku.

26) § 11 zákona č. 219/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

27) § 190 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon).

28) § 200j až 200m občanského soudního řádu.

29) § 6 zákona č. 243/2000 Sb., o rozpočtovém určení výnosů některých daní územním samosprávným celkům a některým státním fondům (zákon o rozpočtovém určení daní), ve znění pozdějších předpisů.